

இறை வணக்கம்

அடியார்களுக்குத் தன் கருணையை வாரி வழங்கிய இறைவனே அனைத்துப் புகழுக்கும் உரியவன். அவன் மார்க்கத்தின் ஒளிப்பிழம்புகளைத் திணித்து அவர்களின் இதயங்களைப் புனிதப்படுத்தினான். 'இறைஞ்சுகிறவர் யாரேனும் இருக்கிறார்களா? நிறைவேற்றித் தருகிறேன், மன்னிப்பு கேட்பவர் யாரேனும் இருக்கிறார்களா? மன்னிப்பு அளிக்கிறேன்' என்று கூறுவதன் மூலம் மனிதர்களுக்கு பிரார்த்தனையில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தினான். அவர்கள் எந்த நிலையில் இருந்தாலும் தொழுகையின் மூலம் தன்னுடன் மோன உரையாடல் நடத்துகிற சலுகையைக் கொடுத்தான். அவன் வலிமை மிக்கவன். அவன் ஆட்சி உறுதிபடைத்தது. அவன் அன்பு முழுமையானது. அவன் உதவி அனைத்து எல்லைகளையும் கடந்தது.

தொழுகை என்பது மார்க்கம் என்ற மாளிகைக்குத் தூண் போன்றது. மனிதனின் நம்பிக்கைக்கு அது ஓர் உரைகல். இறை வணக்கத்தின் பட்டியலில் அது முதலிடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது.

'ஃபிக்ஹ்' என்று அரபி மொழியில் சொல்லப்படுகிற சட்டத்துறை குறித்து நான் எழுதிய நூல்களில் தொழுகையைப் பற்றிய செய்திகள் அனைத்தும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. அதன் அடிப்படைச் சட்டங்களிலிருந்து மிக அரிதாகத் தோன்றக்கூடிய பிரச்சினைகள் வரை அனைத்தும் மிகத் தெளிவாக அங்கே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன - 'ஃபத்வா' எனப்படும் மார்க்கத் தீர்ப்பு வழங்குகிற அறிஞர்களுக்கு அது ஒரு கஜானாவாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக !

அங்கே சொல்லப்பட்ட செய்திகளை எல்லாம் இங்கே நான் எடுத்துக் கூறப்போவதில்லை. அறிவுத்தாகம் கொண்டவர்கள் அந்த நூல்களைப் படித்துணர்ந்து அமைதி அடையட்டும்!

இந்த நூலில் தொழுகையை நாம் முற்றிலும் மாறு பட்ட கோணத்திலிருந்து ஆராய வேண்டும்.

நேராக நிற்பது, முழுங்கால்களில் கைகளை வைத்து குனிவது, சிரத்தைத் தரையில் வைப்பது, நேராக உட்கார்வது அவ்வப்போது சில வார்த்தைகளைச் சொல்வதன் மூலம் இறைவனைத் துதிப்பது முதலியவை தொழுகையில் ஒரு பகுதியாகும். இந்தச் செயல்களைச் செய்யும்போது மனதில் குறிப்பிட்ட சில பண்புகள் திரண்டு உருவாக வேண்டும்; இது தொழுகையில் மறுபகுதி. இந்த இரு பகுதிகளும் முறையாக இணையும்போது தொழுகை முழுமை பெறுகிறது. முன்னதைத் தொழுகையின் உடல் என்றால் பின்னதை அதன் உயிர் என்று குறிப்பிடலாம். இன்னும் சொல்லப் போனால், பின்னது இல்லை என்றால் முன்னதைத் தொழுகை என்றே கூற முடியாது. ஏனெனில் உயிரற்ற மானிடச் சடலத்தை 'மனிதன்' என்று குறிப்பிடமுடியாது!

தொழுகை பற்றிய சட்ட நூல்களில் முற்பகுதி மட்டும் விரித்துரைக்கப்படுகிறதே தவிர, மறு பகுதியைப் பற்றிய அக்கறை அதிகமாகக் காணப்படவில்லை. அத்துடன் முற்பகுதியிலுள்ள மர்மங்களும் அங்கே அலட்சியம் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன.

எனவே, இந்த நூலில் தொழுகையின் வெளிச் செயல்களை மட்டுமன்றி அப்போது இருக்கவேண்டிய மனப் பண்புகளையும் விளக்கப் போகிறேன். உயிர் இல்லாமல் உடல் இயங்க முடியாது என்பது உண்மைதான். என்றாலும் உடல் இல்லை என்றால், உயிர் தான் ஏற்றுக் கொண்ட வேலையை உலகில் நிறைவேற்ற முடியாது.

தொழுகை என்பது வெளிச்செயல்களால் முழுமை பெறுவதில்லை என்ற உண்மை, நபித்தோழர் ஒருவரின் வினாவுக்குப் பெருமானார் கொடுத்த விடையிலிருந்து தெளிவாகத் தெரிகிறது. "இறைவனை எப்படி வணங்க வேண்டும்?" என்று அந்த நபித் தோழர் கேட்டபோது பெருமானார் கூறினார்கள் :

"இறைவனை நீர் பார்ப்பதுபோல் வணங்க வேண்டும். நீர் அவனைப் பார்ப்பவராக இல்லாவிட்டால், அவன் உம்மைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற உணர்வோடு வணங்க வேண்டும்." - இங்கு தொழுகையின் உயிர் என்று நான் குறிப்பிட்ட மனப்பண்பு சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

இதே உண்மை மற்றொரு நபிக் கருத்தில் இப்படித் தெளிவாக்கப்படுகிறது :

"தொழுகை என்பது மூயின்களுக்கு 'மிஅராஜ்' ஆகும்."

மிஅராஜ் என்று சொல்லப்படுகிற ஆத்மிகப் பயணத்தில் பெருமானார் இறைவனைத் தரிசித்தது போல், தொழுகையில் ஈடுபடுகிற ஒவ்வொரு மனிதனும் இறைவனைப் பார்ப்பது போன்ற உணர்வைத் தோற்றுவித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது இங்கு வலியுறுத்தப்படும் கருத்து.

இத்தகைய மனநிலை உங்களுக்கு இல்லை என்றால் அல்லது அதனை உங்களால் தொழுகையின்போது உண்டாக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை என்றால் உங்கள் தொழுகையிலிருந்து உங்களால் பெரும் பயன் எதையும் எதிர்பார்க்க முடியாது. உயிரோட்டமில்லாத வெற்றுத் தொழுகையில் எந்தப் பயனும் கிடையாது என்பது என் கருத்தல்ல. ஆனால் எந்தப் பயன்கள் ஏற்பட வேண்டும்

என்ற நோக்கத்தில் இஸ்லாம். தொழுகையைக் கடமையாக்கியிருக்கிறதோ அந்தப் பயன்களை நிச்சயமாக உங்களால் அடைய முடியாது இதுதான் என் கருத்து:

“அறிந்தவர்களின் தூக்கம் அறியாதவர்களின் வணக்கத்தைவிடச் சிறந்தது” என்று பெருமானார் கூறியிருப்பது உங்கள் சிந்தனைக்குரிய ஒன்று.

எனவே தொழுகையின் வெளிச் செயல்களையும் பொருள் தெரியாமல் - கவனம் இல்லாமல் பழக்கத்தினால் சொல்லப்படுகிற - வார்த்தைகளையும் விளக்குவதற்கு முன்னர், தொழுகையின்போது ஒரு மனிதனுக்கு இருக்க வேண்டிய - இருந்தே தீரவேண்டிய மனப் பண்புகளை விரித்துக் கூறுவது நல்லது என்று எண்ணுகிறேன்.

அடுத்து வரும் செய்திகளை நீங்கள் அலைபாயாத கவனத்துடன் படிக்கவேண்டும். மனித வாழ்க்கையில் இத்தகைய ஆழ்ந்த கவனத்துக்குப் பெரிதும் முக்கியத்துவம் உண்டு. சிதறியோடும் சிந்தனையினால் எந்த மனிதனும் உதையும் சாதித்ததில்லை. இந்தப் பண்பு, நான் எழுதுவதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு மட்டுமன்றி, அன்றாட வாழ்க்கையில் நீங்கள் செய்கிற எல்லாக் காரியங்களுக்கும் அடிப்படையானது. நீங்கள் மற்றவரிடம் உரையாடும் போதும், மற்றவர்கள் தம் எண்ணங்களை உங்களிடம் கூறும்போதும், இது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று. என்னில் இந்த மனப்பக்குவம் இல்லை என்றால் - அல்லது போதிய அளவுக்கு இல்லை என்றால் உங்கள் உரையாடல் அவர்களுக்குத் தண்டனையாக அமையும்; அவர்கள் கூறுவது உங்களுக்குக் குழப்பத்தைத் தோற்றுவிக்கும்.

அன்றாட வாழ்க்கையில் முழுக்கவனம் இல்லாமல் ஒருவரோடு ஒருவர் உரையாடுவது சாத்தியமில்லை என்றால், வினாடிக்குப் பத்து இடங்களைத் தொட்டுத்

திரும்புகிற சிந்தனையைத் துணைகொண்டு உங்களால் இறைவனோடு எப்படி உரையாடல் நடத்த முடியும்?

“தொழுகிற மனிதன் தன் நாயனோடு உரையாடுகிறான்” என்று பெருமானார் கூறியிருப்பதைச் சற்று நினைத்துப் பாருங்கள். தொழுகையின் போது நீங்கள் விழிப்புணர்வோடு இருப்பது எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

எனவே நான் சொல்கிறேன் :

நீங்கள் மேற்கொள்ளும் தொழுகையில் முழுக்கவனம் இல்லை என்றால் உங்கள் தொழுகை நிச்சயமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படாது. குறிப்பிட்ட சில அசைவுகளாலும் பழக்கத்தின் வலிமைக்கு அடிமைப்பட்டு அரபி வார்த்தைகள் சில உங்களுக்கே தெரியாமல் உங்கள் நாவிலிருந்து வெளிவருவதாலும் கடமை நிறைவேறி விட்டது என்று எண்ணுகிறீர்களா? ‘ஆம்’ என்று நீங்கள் பதிலளித்தால் அதற்குப் பொருள், உங்களை நீங்களே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்!

இது மற்றவர்களை நீங்கள் ஏமாற்றுவதைவிடக் கொடியது என்பது ஞான மார்க்கத்தில் அனுபவம் பெற்றவர்கள் மறுக்கத் துணியாத உண்மை.

“என் நினைவோடு தொழுவீராக” என்ற கருத்து இறை வசனம் ஒன்றிலிருந்து நமக்குக் கிடைக்கிறது. இங்கே தொழுகையின்போது நீங்கள் முழுக்கவனத்துடன் இருப்பது கடமை என்ற மறுக்க முடியாத உண்மை தெளிவாகத் தெரிகிறது. அரைத்தூக்க நிலையில் நீங்கள் இறைவனை வணங்கும்போது அங்கே அவனைப் பற்றிய நினைவுக்கு இடமே கிடையாது. உங்கள் - தொழுகை முழுவதும் கவனக் குறைபாடும் மறதியும் பரவி நிற்கும் போது ‘இறைவனின் நினைவோடு தொழுகிறேன்’ என்று

உங்களால் எப்படிக்கூற முடியும்? கவனத்தை இழந்த குற்றம் உங்களமீது விழுந்திருக்கிறது என்று நான் சொன்னால் அதை உங்களால் எப்படி மறுக்கமுடியும்?

“கவனம் குறைந்தவராக இருக்காதீர்” என்ற இறை வசனம் என் குற்றச்சாட்டுக்கு சாட்சியாக அமைந்திருக்கிறது; இந்த இறைவசனம், தொழுகையின்போது தோன்றுகிற மறதியை - கவனக்குறைவை ‘ஹராம்’ ஆக்குகிறது, கவனக்குறைவை ஹராம் எனக் கூறும்போது, முழுக் கவனத்தை ‘வாஜிப்’ - கடமை என்று குறிப்பிடுவதில் என்ன தவறு இருக்கமுடியும்?

மேலே இடம் பெற்ற இறைவசனங்களில் முன்னது இறைவணக்கத்தில் முழுக்கவனத்தை கடமையாக்குகிற அதே நேரத்தில், பின்னது சிதைந்த கவனத்துக்குத் தடைவிதிக்கிறது.

“உலும் உள்ளமும் கலக்காத எந்தச் செயலையும் தன் அடியாரிடமிருந்து இறைவன் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான் என்ற நபிக்கருத்து, உறுப்புக்களின் அசைவுகளினால் இறை வணக்கம் முழுமை பெற்றுவிடும் என்று எண்ணுகிறவர்களைத் தூக்கத்திலிருந்து தட்டி எழுப்புகிறது.

இப்படிப்பட்ட தொழுகையினால் இறைவனை நெருங்கிவிடலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் அடுத்து வருகிற நபிக்கருத்தைப் பார்த்து உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளட்டும்.

“ஒரு மனிதன் தன் தொழுகையைப் பற்றி எந்த அளவுக்குத் தெரிந்து கொள்கிறானோ அந்த அளவுக்குத்தான் அதிலிருந்து அவனுக்குப் பயன் கிடைக்கும்!”

தொழுகை கடமையாக்கப்பட்ட ஆரம்பக்காலத்தில், போதை கொண்டவர்கள் தொழக்கூடாது என்று இஸ்லாம்

சட்டம் வகுத்தது. அவர்கள் தாம் என்ன சொல்கிறோம், எப்படிச் சொல்கிறோம் என்று புரிந்து கொள்ள இயலாத நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்று காரணமும் கூறிற்று.

மதுபானத்தினால் தான் இந்த நிலைமை ஏற்பட முடியும் என்பது சரியான கருத்தல்ல. உலகத்துக் கவலைகளைத் தம் எண்ணத்தில் ஆழமாகப் பதிய விட்டவர்களும் குழப்பத்தையும் அச்சத்தையும் கட்டுப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக அவற்றுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களும் இந்த நிலையில் தான் இருக்கிறார்கள். எதிரில் விரிந்து கிடக்கிற நிகழ் காலத்தைக் கட்டோடு மறந்துவிட்ட அவர்கள் கடந்த காலத்தில் - அல்லது எதிர்காலத்தில் வாழ்கிறார்கள்.

இவர்கள் தொழுகையை மேற்கொள்ளும்போது ‘முனாஜாத்’ என்று அரபு மொழியில் சொல்லப்படுகிற உரையாடலை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? இந்தத் தொழுகை எந்தவகையில் ‘மிஅராஜா’க் அமைய முடியும்?

இவர்கள் அறவே தொழக்கூடாது என்பது என் கருத்தல்ல. இவர்களுக்குத் தொழுகை கடமையல்ல என்பதும் என் தீர்மானமல்ல. தொழுகை என்பது எனக்கும் உங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் கடமையான ஒன்று. அவர்கள் தம் கடமையை நிறைவேற்றும்போது, அதற்கு அடிப்படையான மனப்பண்புகளையும் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் என் கருத்து. இல்லையெனில் அவர்களின் கடமை நிறைவேறாது என்பதுதான் என் தீர்மானம்.

எனவே நீங்கள் செய்யும் வேலைகள் ஒவ்வொன்றும் பொருள் பொதிந்தவைகளாக இருக்கவேண்டும். நீங்கள் சொல்கிற வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றிலும் பக்தியும் பணியும் கலந்து நிரம்பி நிற்க வேண்டும். தத்துவ வார்த்தைகளைக் காலையிலிருந்து மாலைவரை சொல்லிக்

கொண்டிருந்தாலும் பச்சைக்கிளிக்குத் தத்துவஞானி என்று யாரும் பெயர் தூட்ட முடியாது.

ஒரு சந்தேகம்

இறைவணக்கத்தின்போது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவசியம் இருக்கவேண்டிய மனப்பண்புகளைப் பற்றிய நம் சிந்தனையைத் தொடர்வதற்கிடையில், இந்த நூலைப் படிக்க ஆரம்பித்த நேரத்திலிருந்து உங்கள் மனத்தைத் துளைத்துக் கொண்டிருக்கிற சந்தேகத்துக்கு விளக்கம் கொடுத்துவிடுவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன்.

நீங்கள் நீண்ட நேரமாக என்னிடம் கேட்பதற்குச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

“தொழுகையின்போது ஒரு மனிதனுக்கு முழுக் கவனம் இல்லையென்றால் அவன் தொழுகையைப் பயனற்ற ஒன்று எனக் குறிப்பிடுகிறீர்கள். அவன் தொழுகை ஏற்றுக் கொள்ளப்படாது என்று கூறுகிறீர்கள். இந்தக் கூற்று, சட்டமேதைகளின் ஒருமித்த கருத்துக்கு முற்றிலும் எதிரானது. தொழுகையின் துவக்கத்தில் முழுக்கவனம் இருக்க வேண்டும் என்றுதான் அவர்கள் சொல்கிறார்களே தவிர, தொழுகை முழுவதும் ஆழ்ந்த கவனம் இருக்கவேண்டும் என்று சட்டம் வகுக்க வில்லையே?”

இந்த இடத்துக்கு இந்தக் கேள்வி முற்றிலும் நியாயமானது. இதற்குரிய பதிலைப் புரிந்து கொள்வதற்கு முன்னர் மிக முக்கியமான உண்மை ஒன்றை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். என் கருத்துக்கு திருக்குர்ஆனிலிருந்தும் பெருமானாரின் வாக்குகளிலிருந்தும் ஆதாரங்கள் பலவற்றை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். அவற்றை அடியோடு மறுக்கத் துணிவது அறிவைத் தேடுகிற உங்களுக்கு அழகல்ல.

மனிதனின் செயல்களுக்கு மட்டுமின்றி மனத்தின் எண்ணங்களுக்கும் இஸ்லாம் சட்டம் வகுத்து வைத்திருக்கிறது என்பது உங்களுக்குப் புரியாததல்ல. உடலையும் உடையையும் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சட்டம் போட்ட இஸ்லாம் உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்குரிய மார்க்கத்தையும் கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறது. இம்மையின் உயர்வுக்குரிய காரியங்களை மட்டுமன்றி மறுமையின் வெற்றிக்குரிய செயல்களையும் அது விளக்குகிறது.

திருக்குர்ஆனிலிருந்து எடுக்கப்படுகிற ஓர் இறை வசனத்துக்கு ஒரே ஒரு பொருள்தான் உண்டு என்று யாரும் கூறமுடியாது. இறைவசனம் ஒன்றில் வெளிப்படையான பொருளும் அந்தரங்கமான-அடிப்படையான அர்த்தமும் மறைந்திருக்கின்றன. திருக்குர்ஆனில் மட்டுமல்லாமல் பெருமானாரின் வாக்குகளிலும் இந்த அமைப்பை நீங்கள் பார்க்கலாம். நபித்தோழர் அபூ ஹுரைராவின் கருத்து ஒன்று இங்கு குறிப்பிடத்தகுந்தது :

“பெருமானாரிடமிருந்து நாங்கள் பெற்றுக்கொண்ட அறிவில் ஒரு பகுதியைத் தெளிவுபடக் கூறிவிட்டோம். ஆனால் மறுபகுதியை நாங்கள் வெளியில் கூறினால் எங்கள் தொண்டைச் சங்கு வெட்டி எடுக்கப்படும். . .!”

இறை வசனம் ஒன்றின் வெளிப்படையான பொருளிலிருந்து வெளிச் செயல்களுக்குரிய சட்டம் உருவாகும் அதே நேரத்தில், அதன் உட்பொருளிலிருந்து ஞான மார்க்கத்துக்குரிய ஆத்மிக வாழ்வுக்கான சட்டம் ஏன் பிறக்கக் கூடாது?

இப்போது உங்கள் சந்தேகத்தை எடுத்து முன்னால் வையுங்கள்.

“தொழுகையின் ஆரம்பத்தில் உங்கள் மனம் ஒன்று பட்டு நின்றால் போதுமானது. உங்கள் தொழுகை

நிறைவேறிவிடும்' என்று சட்ட மேதைகள் கூறுகிறார்கள் என்பது உண்மை. ஆனால் ஒரு மனிதனின் தொழுகை முழுவதும் ஆழ்ந்த கவனம் பரவி நின்றால் அந்தத் தொழுகை ஏற்றுக் கொள்ளப்படாது என்று அவர்கள் கூறுகிறார்களா?

அல்லது, 'தொழுகையின் ஆரம்பத்தில் தான் கவனம் இருக்க வேண்டும். நடுவிலும் முடிவிலும் அறவே கவனம் இருக்கக் கூடாது!' என்று சட்டம் தீட்டியிருக்கிறார்களா?

இப்படியும் இல்லாவிட்டால், 'தொழுகையின் ஆரம்பத்தில் முழுக்கவனம் இல்லாவிட்டால் அது நிறைவு பெறாது' என்று தீர்ப்பு வழங்கத் தயங்கியிருக்கிறார்களா?

இந்த மூன்று கேள்விகளுக்கும் 'இல்லை' என்ற ஒரே பதில் தான் உண்டு. இதற்கு மாறுபட்ட வகையில் நீங்கள் எதைச் சொன்னாலும் சட்ட நூல்களில் அதற்கு உங்களால் ஆதாரம் காட்ட முடியாது!

இதிலிருந்து நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளும் உண்மை இதுதான்: சட்ட மேதைகள், தொழுகையில் ஆழ்ந்த கவனம் எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார்கள்; கவனம் என்பது தொழுகைக்கு அடிப்படையானது என்பதையும் புரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள்! இல்லையேல் அவர்கள், 'அறவே கவனமில்லாமல், ஆழ்ந்த மறதியோடு தொழுகையை நிறைவேற்றலாம்' என்று சட்டம் இயற்றியிருப்பார்கள்!

சட்டத்தின் நோக்கம்

சட்ட மேதைகளின் நிலையையும் அவர்கள் வகுக்கும் சட்டத்தின் நோக்கத்தையும் நீங்கள் மிகத் தெளிவாக தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சட்டநிபுணர்கள் மனிதனின் ஆத்மிக வளர்ச்சியில் அக்கறை காட்டுவதில்லை; உள்ளத்தின் பண்புகளை வளர்ப்பதற்கு அவர்கள் சட்டம் வகுப்பதில்லை.

வேறு என்னதான் அவர்கள் செய்கிறார்கள்?

அவர்கள் மிகவும் அடிப்படையான வேலையை மட்டும் செய்கிறார்கள். ஒரு மனிதனை 'முஸ்லிம்' என்று குறிப்பிடுவதற்குத் தேவையான வெளிப்படைச் சட்டங்களைத் தொகுத்து நூல் எழுதுகிறார்கள். பெரும்பான்மையாக இந்தச் சட்டங்கள் வெளியுறுப்புக்களைக் கட்டுப்படுத்துகின்றனவே தவிர, உள்ளத்துப் பண்புகளைத் தொட்டுப் பார்ப்பதில்லை.

இந்த சட்டங்களை ஒருவன் மதித்து நடந்தால் அவனுக்கு முஸ்லிம் என்ற பெயர் கிடைக்கிறது. அவன் குனிந்து நிமிர்ந்து, சிரத்தைத் தரையில் வைத்துச் செய்யும் வேலைத் தொகுப்புக்குத் தொழுகை என்ற பெயர் கிடைக்கிறது. இதனால் அவன் தொழாத குற்றத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்கிறான்.

இப்படிப்பட்ட சட்டங்களை வகுத்துக் கொடுத்திருப்பதன் மூலம் அவர்கள் மிகப் பெரும் தவறு செய்திருக்கிறார்கள் என்றோ, ஆத்மிக அறிவுக்குத் திரைபோட்டிருக்கிறார்கள் என்றோ நீங்கள் குற்றம் சாட்டமுடியாது. ஏனெனில் அடிப்படையை அவர்கள் எடுத்துக் கூறினார்களே தவிர அடுத்தது இல்லை என்று அவர்கள் எந்த இடத்திலும் சொன்னது கிடையாது. 'நண்பனுக்கு உதவி செய்' என்று ஒரு சட்டம் கூறினால், அதற்கு நண்பனுக்குத் தான் உதவி செய்ய வேண்டும் - பெற்றோரை நடுத்தெருவில் விட்டுவிடவேண்டும்!' என்று பொருள் கொடுத்துவிடாதீர்கள்.

இதைப்போன்று, 'தொழுகையின் துவக்கத்தில் முழுக்கவனம் இருக்கவேண்டும்' என்ற சட்டம் 'தொழுகை'யின் நடுவிலும் முடிவிலும் குறட்டைவிட்டுத் தூங்க வேண்டும்' எனப் பொருள் கொடுக்காது.

இதைப் படித்த கால் வினாடிக்குள் நீங்கள் அடுத்த வினாவை என்மீது வீசுகிறீர்கள்.

“தொழுகை முழுவதும் ஆழ்ந்த கவனம் இருப்பதைச் சட்டமேதைகள் மறுக்கவில்லை என்றால் அதை அவர்கள் தெளிவாகக் கூறியிருக்கலாமே? தொழுகையின் ஆரம்பத்தில் மட்டுமல்லாமல், முழுத் தொழுகையும் சிதறாத கவனத்துடன் தான் நிறைவேற்றப்படவேண்டும்” என்று சட்டம் இயற்றாததற்குக் காரணம் என்ன? “இத்தகைய கவனம் இல்லை என்றால் தொழுகை அறவே நிறைவேறாது!” என்ற சட்டத்தை எந்த நூலிலும் நான் பார்த்ததில்லையே?”

சட்டம் இயற்றிய அறிஞர்கள் அனைவரும் என் கண்ணோட்டத்தில், ஆழ்ந்த உண்மைகளைத் தெரிந்தவர்கள். முழுக் கவனத்தை வலியுறுத்தும் வழியில் நான் எடுத்துக் காட்டிய - காட்டப் போகிற இறைவசனங்களும் நபிக் கருத்துக்களும் அவர்களுக்குப் புதியவையுமல்ல; புதிராணவையும் அல்ல. அவர்கள் தெளிவான ஞானம் படைத்தவர்கள். சட்டத் துறைக்குத் தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துவிட்ட அவர்கள் சட்டத்துக்குக் கட்டுப்பாடாத - சட்டத்தினால் கட்டுப்படுத்த முடியாத ஆயிரம் உண்மைகளைப் புரிந்து கொண்டவர்கள்.

அவர்கள் இறை மார்க்கத்தை மட்டுமன்றி, மனிதனின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் சந்தேகத்திற்கு இடமே இல்லாதபடி சுத்தமாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள். இறைவனின் படைப்புகள் அனைத்திலும் மனிதன் மிகச் சிறந்தவன் என்பது முற்றிலும் உண்மையான ஒன்று. அவனுக்கு “இறைவனின் பிரதிநிதி” என்ற சிறப்புப் பெயரும் உண்டு என்பது இதுவரை யாரும் மறுத்துப் பேசாத செய்தி. எண்ணத்தையும் செயலையும் முறைப்படி சரியான வழியில் செலுத்தினால் அவனுக்குச் சாத்தியமில்லாதது -

அவனால் சாதிக்க முடியாதது எதுவுமில்லை என்று கூறுகிறவர்களை முற்றிலும் தவறான கருத்துடையவர்கள் என்று நம்மால் சொல்ல முடியாது.

அதே நேரத்தில் மனிதர்கள் அனைவரும் மிகத் தெளிவான செய்தியைக் கூடப் புரிந்து கொள்ளாத காட்டரபியிலிருந்து கண்ணுக்குத் தெரியாததைக் கூடக் கணித்துப் புரிந்து கொள்ளும் ஞானிகள் வரை எல்லாரும் இதே நிலையில் தான் இருக்கிறார்கள் என்று ஒருவன் கூறினால் அவன் கூற்றை நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

மனிதர்களில் ஒரு சாரார் ஞானக் கோட்டைக்குள் நுழைந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் அதே நேரத்தில் மறுசாரார் ஞானத்தின் முதல் எழுத்தைக் கூடத் தெரிந்து கொள்ளும் - சக்தியில்லாமல் தரையில் கிடந்து தவழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எடுத்த காரியத்தில் லயித்து நின்று வெற்றியடைவது என்பது அவர்கள் இதுவரை அனுபவித்துப் பார்க்காத ஒன்று. கடைவீதியில் உட்கார்ந்து வியாபாரம் செய்து கொண்டிருக்கும் அவர்கள், மனைவி - மக்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று விசாரணை நடத்துவதற்குத் தம் மனத்தை அனுப்பி விடுகிறார்கள்.

பள்ளிக்குள் நுழைந்து பக்குவப்பட்டவர்களைப் போல் உட்கார்ந்திருக்கும் அவர்கள், பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இறந்து போன குழந்தையின் நினைவில் தம் எண்ணம் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்வதில்லை!

எனவே, ‘சிறிதும் சிதறாத கவனத்துடன் தான் தொழுகை நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் - இல்லையேல் அந்தத் தொழுகை முழுமை பெறாது’ என்று சட்டம்

வகுப்பது சாத்தியமில்லை, ஏனெனில் இப்படிச் சட்டம் இயற்றப்பட்டால் அது ஒரு நினைவுச் சின்னமாக ஏட்டில் நிற்குமே தவிர, நிச்சயமாக இயக்கத்துக்கு வராது. ஒரு சிலரைத் தவிர்த்து, மற்றவர்களால் அதனைப் பின்பற்ற முடியாது. மக்களில் பெரும்பாலோர் சிதறிய மனத்துடன் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது ஆதாரம் காட்டி நிரூபிக்க வேண்டிய செய்தியல்ல.

இந்தச் சட்டத்தை அவர்களால் பின்பற்ற முடியாது என்பது மட்டுமல்ல, சட்டப்படி தொழுகிற சக்தி தமக்குக் கிடையாது என்ற எண்ணத்தின் வலிமையினால் அவர்கள் தொழுகையை அடியோடு வெறுத்தாலும் ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை!

மனிதனுக்கென்று வகுக்கப்படும் சட்டம் பெரும்பாலோர் செயல்படுத்தத் தகுந்ததாக இருக்கவேண்டும். ஒரு சிலருக்கு மட்டும் சட்டம்போடுவதில் அர்த்தமே கிடையாது. ஏனெனில் அவர்கள் சட்டத் தொகுப்பு உலகத்துக்கு கிடைப்பதற்கு முன்னரே சட்டப்படி வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். சட்ட நூல்கள் வெளிவந்த பின்னர் சட்டத்தின் உட்பொருளை உணர்ந்து தம் கடமைகளை முறைப்படி நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இத்தகையவர்கள், சற்று முன்னர் நான் குறிப்பிட்டது போல், மிக அரிதானவர்கள், மக்கட்திரளில் இவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவு. எனவே பெரும்பாலோரின் பலவீனத்தைத் தெரிந்துகொண்ட சட்ட நிபுணர்கள், 'தொழுகையின் துவக்கத்தில் முழுக்கவனம் இருந்தால் போதுமானது' என்று தீர்ப்பு வழங்கினார்கள். எந்தக் காரியத்திலும் அதைத் துவங்கும் நேரமே முக்கியமானது என்ற அடிப்படையில், தொழுகையின் துவக்கத்தில் முழுக் கவனத்தைக் கடமையாக்கினார்கள்: ஒரு வினாடியானாலும், 'முழுக்கவனம் இருக்கிறது' என்று சொல்லத்

தகுந்த வகையில் ஒரு மனிதனின் தொழுகை அமைந்து விட்டால் போதும் என்பது சட்டத்தின் கண்ணோட்டம். இதற்குமேல் அதிகமாக வேறு எதையும் அது எதிர்பார்க்க வில்லை.

சட்டத்தின் எல்லைக்கு அப்பால்

ஆனால் மறுமைக்குப் பயன்படக்கூடிய ஞானமார்க்கத்தில் மனிதனுக்கு வழிகாட்டக் கூடிய செய்திகள், சட்டத்தின் எல்லைக் கோட்டுக்கு அப்பாற்பட்டவை.

"உள்ளம் திரண்டு நிற்காத தொழுகைகள் அனைத்தும் தண்டனையை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்கின்றன" என்பது அறிஞர் ஹலன் கூறியது.

"தொழுது கொண்டிருக்கும் ஒருவன் தன் வலப்பக்கம் இருப்பவரையும் இடப்பக்கம் இருப்பவரையும் வேண்டுமென்றே தெரிந்துகொண்டால், அவன் தொழுவேயில்லை!" என்பது நபித்தோழரும் சட்டமேதையுமான மஆது பின் ஐபல் சொன்னது.

"ஒரு மனிதனின் தொழுகையில் பயபக்தி இல்லை என்றால், அவன் தொழுகை வீணாகிவிட்டது" என்பது ஞானி கூப்பான் சவரி போதித்தது.

இந்த கருத்துக்கள் அத்தனைக்கும் மேலாகப் பெருமானார் பேசுவதைக் கொஞ்சம் கவனித்துக் கேளுங்கள்.

"ஓர் அடியான் தொழுதால் அவன் தொழுகையில் ஆறில் ஒரு பாகமோ பத்தில் ஒரு பகுதியோ அவனுக்கு நன்மையாகக் கிடைப்பதில்லை. தன் தொழுகையிலிருந்து அவன் புரிந்துகொள்ளும் அளவுதான் அவனுக்கு நன்மை கிடைக்கும்."

மன வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் தேவையான இத்தகைய கருத்துக்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. அவை

அனைத்தையும் ஒன்று கூட்டித் தொகுத்தால், ஷாஃபி-ஹனஃபி முதலிய 'மத்ஹப்'களைப்போல், இந்தத் தொகுப்பும் ஒரு 'மத்ஹபாக' அமைந்துவிடும். அந்த மத்ஹப்களின் சட்டங்களைப் பின்பற்றும் நீங்கள் இந்த மத்ஹபின் சட்டங்களைப் புறக்கணிக்கக் காரணம் என்ன?

ஒழுக்கம் நிறைந்த சட்ட மேதைகளிடமிருந்தும் மறுமையைக் குறியாகக் கொண்டு வாழ்ந்த அறிஞர்களிடமிருந்தும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற இப்படிப்பட்ட கருத்துக்கள் எண்ணற்றவை. இவை யாரோ ஒருவர் எங்கோ ஓரிடத்தில் சொல்லிவைத்த கருத்துக்கள் அல்ல. இவை அறிஞர்களின் ஒருமித்த ஒப்புதலைப் பெற்றவை, எனவே இவற்றை நீங்கள் புறக்கணித்தால் உங்கள் புறக்கணிப்புக்கு உங்களால் நிச்சயமாகக் காரணமாகாட்ட முடியாது!

இதுவரை நான் கூறிவந்த செய்திகள் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகத்தை அடியோடு அழித்து உங்கள் மனத்தைத் தெளிவாக்கியிருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். வினா எழுப்பிய நேரத்தில் நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருந்தது போல், என் கருத்து சட்டமேதைகளின் கருத்துக்கு முரண்பட்டதல்ல என்பதையும் தெரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். எனினும் என் கூற்றின் சாரத்தை அடியில் தருகிறேன்.

தொழுகை என்பது, இந்த நூலின் ஆரம்பத்தில் நான் குறிப்பிட்டதுபோல், இறை வணக்கத்தின் பட்டியலில் முதலிடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. வெளிச்செயல்களும் உள்ளத்துப் பண்புகளும் ஒன்றாக இணையும்போது தொழுகை முழுமை பெறுகிறது. இதனை முழுக்கவனம் இல்லாமல் நிறைவேற்ற முடியாது. முழுக்கவனம் என்பது தொழுகைக்கு உயிர் போன்றது. உங்கள் தொழுகை சிறிதும் கவனம் இல்லாது நிறைவேற்றப்பட்டால் அது ஏற்றுக் கொள்ளப்படாது.

உங்கள் தொழுகை சிறிதேனும் பயனளிக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் நினைத்தால், குறைந்தது தொழுகையின் துவக்கத்திலேனும் முழுக்கவனம் இருக்க வேண்டும். உங்கள் தொழுகை முழுவதும் உயிரோட்டம் பரவி நிற்க வேண்டும் என்று ஆசைபடுகிறீர்களா? அப்படியானால், தொழுகைக்கு தயாரான நேரத்திலிருந்து அது முழுமை பெறுகிற வினாடிவரை உங்கள் கவனம் தடம்புரண்டு வேறுபட்ட காரியங்களில் நுழையாதபடி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

சிந்திக்கத் தெரிந்த உங்களுக்கு இதற்கு மேல் நான் எழுத வேண்டிய அவசியமில்லை.

மீண்டும் தொடர்வோம்!

இப்போது நம் சிந்தனையை மீண்டும் தொடரப் போகிறோம். உங்கள் வினாவினால் தடைப்பட்டுப் போன செய்திகளை அடுத்து ஆராயப்போகிறோம். எனவே முதலில் நான் கூறிய செய்திகளை உங்கள் எண்ணத்தில் பகமைப் படுத்திக்கொள்ளுங்கள். விருப்பு வெறுப்பற்ற வெள்ளை மனத்துடன் படித்துணர முற்படுங்கள். இந்த மனப்பான்மை எழுதப்பட்ட ஏடுகளில் மறைந்து நிற்கிற எழுதப்படாத அறிவுகளை எல்லாம் உங்களுக்குக் கற்று கொடுக்கும்; வரிகளுக்கிடையே ஒளிந்து கொண்டிருக்கிற உட்பொருட்கள் அனைத்தையும் தெளிவாக்கி வைக்கும்.

தொழுகையின் புறச் செயல்களையும் அப்போது இருக்க வேண்டிய மனப் பண்புகளையும் முறையே உடலுக்கும் உயிருக்கும் ஒப்பிட்டுக் கூறினேன் அல்லவா? இப்போது அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சிந்தனை செய்யுங்கள்.

ஒரு மனிதன் தெருவோரத்தில் செத்துக் கிடக்கிறான். அந்தச் சடலத்தில் அறவே உயிர் இல்லாத காரணத்தினால்,

அந்த மனிதனுக்கு அவன் பெற்றோர் இட்ட பெயர் இப்போது பொருந்தாது. நீங்கள் அறவே கவனம் இல்லாத நிலையில் தொழுகையை நிறைவேற்றினால், உங்கள் தொழுகை இந்தவெற்றுச் சடலத்துக்கு நிகரானது. நீங்கள் தொழுகை என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் செயல் முறைக்குத் தொழுகை எனும் பெயர் பொருந்தாது. இந்தத் தொழுகையைச் சட்டமும் ஏற்றுக் கொள்ளாது; ஞானமும் அங்கீகரிக்காது.

இந்தத் தொழுகையினால் உங்கள் கடமை நிச்சயமாக நிறைவேறாது என்பது மட்டுமல்ல, நேரத்தைப் பாழடித்த குற்றமும் உங்கள் மீது சுமத்தப்படலாம்.

மற்றொரு மனிதன் கொடிய நோயினால் பாதிக்கப்பட்டுப் படுத்த படுக்கையில் அசைவற்றுக் கிடக்கிறான். மெதுவான நாடித்துடிப்பும் மூச்சோட்டமும் தான், அவனுக்கு உயிர் இருக்கிறது என்பதற்கு ஆதாரங்கள். எனவே நீங்கள் பெயரைச் சொல்லி அவனைக் கூப்பிடலாம். சிறிதளவேனும் உயிரோட்டம் இருப்பதால் அவனைப் பிரேதம் என்று குறிப்பிட முடியாது. துவக்கத்தில் மட்டும் கவனம் இருந்தால் போதும் சட்டத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு நீங்கள் நிறைவேற்றும் தொழுகைக்கு இது உதாரணம்.

இப்படி நீங்கள் தொழும்போது உங்கள் தொழுகையை நிச்சயமாகச் சட்டம் ஏற்றுக் கொள்ளும். உங்கள் தொழுகை நிறைவேறவில்லை என்றோ, தொழுகை எனும் கடமையைப் புறக்கணித்தவன் என்றோ உங்களுக்கு பாதகமாக அது 'ஃபத்வா' கொடுக்காது. ஆனால் மார்க்கத்தின் உட்பொருளை உணர்ந்த ஞானிகள் இத்தகைய தொழுகைக்கு ஒப்புதல் கொடுக்க மாட்டார்கள்!

கொஞ்சம் ஏறிட்டுப் பாருங்கள். உங்களை நோக்கி ஒருவன் விரைந்து வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

அலையாத பார்வையும் துடிப்பான நடையும், அவன் ஏதோ ஒரு குறிக்கோளை நோக்கி முன்னேறிக்கொண்டிருக்கிறான் என்று கூறுகின்றன. உங்கள் அருகில் வந்த அவன் சிறிது நேரம் உங்களோடு உரையாடுகிறான். அவன் பேச்சு மற்றவர்களின் பேச்சுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டிருக்கிறது என்பதை நீங்கள் உணர்கிறீர்கள். அவன் சொல்லிலும் செயலிலும் மட்டுமன்றி எண்ணத்திலும் தீர்மானத்திலும் உயிர்த் துடிப்பு விரிந்து கிடப்பதைப் பார்க்கிறீர்கள். உலகத்து வெற்றிகள் அனைத்தும் இப்படிப்பட்ட மனிதர்களைத்தான் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதைத் தெரிந்து கொள்கிறீர்கள். அனைத்துக்கும் மேலாக தான் ஈடுபட்டிருக்கும் வேலை ஒன்றைத் தவிர்த்து வேறு எதிலும் அவன் மனம் தாவிப் பாய்வதில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்கிறீர்கள்.

ஒருமித்த கவனத்துடன், சிதறாத எண்ணத்துடன் நீங்கள் தொழுகையை நிறைவேற்றினால் உங்கள் தொழுகையை உயிர்த் துடிப்பு நிரம்பிய இந்த மனிதனுக்கு ஒப்பிடலாம். இந்தத் தொழுகையை ஞானிகள் மட்டுமின்றி, சட்ட மேதைகளும் அங்கீகரிக்கிறார்கள். ஏனெனில் சட்டம் இயற்றியவர்கள், சற்று முன்னர் நான் குறிப்பிட்டது போல், 'தொழும்போது துவக்கத்திலேனும் கவனம் இருக்க வேண்டும்' என்றுதான் கூறியிருக்கிறார்களே தவிர, 'தொழுகை முழுவதும் ஆழ்ந்த கவனம் இருக்கக் கூடாது' என்று எந்த நூலிலும் அவர்கள் சொல்லவில்லை.

இது, சட்டங்களையும் அவற்றிற்கு அடிப்படையான திருமறையின் கருத்துக்களையும் பெருமானாரின் வாக்குகளையும் ஆழ்ந்து ஆராய்கிறவர்கள் மறுக்கத் துணியாத உண்மையாகும்.

ஒரு முக்கோணம்

இங்கு நான் கொடுத்த விளக்கத்திலிருந்து முக்கோணம் ஒன்று பிறக்கிறது. அதன் கோணங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் "தொழுகை" என்ற புனிதப் பெயர் சூட்டப்படுகிறது.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் உங்களுக்கு ஒரு தொழுகை கடமையாகவிருக்கிறது. இப்போதே ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடுங்கள் - நீங்கள் எந்தக் கோணத்தைத் தெரிந்தெடுக்க போகிறீர்கள்?

நீங்கள் முதற் கோணத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கிறீர்களா? அப்படியானால், சட்டத்தின் கண்களுக்குத் திரை போட முற்படுகிறீர்கள். எப்படியேனும் உங்களுக்கு ஆத்மிகத்தை அறிமுகப்படுத்தி விடவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் சட்டம் வகுத்த நெஞ்சங்களை ஏமாற்றுகிறீர்கள்.

நீங்கள் இரண்டாம் கோணத்தைப் பொறுக்கி எடுத்தால் சட்டத்துக்கு முன்னால் "நல்ல பிள்ளை" என்று பெயரெடுக்கப் பார்க்கிறீர்கள். 'ஃபத்வா'வின் வான் வீச்சிலிருந்து தற்காத்துக் கொள்வதற்கு உங்கள் தொழுகையைக் கேடயமாக்க முனைகிறீர்கள். அறிவைத் தேடி அலைகிற எந்த மனிதனும் - மனத்தைத் தாய்மைப் படுத்த நினைக்கிற எந்த மானிடனும் செய்யத் துணியாத வேலை இது!

சிறு துளிகள் பல ஒன்றாகச் சேர்ந்தால் பெரு வெள்ளமாகலாம்; நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் ஒரு சிறுதுளிக்கு யாரும் பெருவெள்ளம் என்று பெயர் சூட்ட இயலாது. இதை நீங்கள் மறுக்க முடியாது.

முதலில் கோணலானால் முழுவதும் கோணலாகும் என்பது உண்மை. இதன் அடிப்படையில் முதலடி நேராக அமைந்துவிட்டால் இறுதிவரை அனைத்து அடிகளும்

சீராக அமைந்துவிடும் என்று நம்புவதற்கு இடமுண்டு. ஆனால் முதலடியை நேராக வைத்துவிட்ட அனைவரும் அடுத்த அடிகள் எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காக வைத்துத் தம் குறிக்கோளை அடைந்துவிடுவார்கள் என்று கூறுவது தர்க்க ரீதியானதல்ல.

எனவே தொழுகையில் முதலடியை மட்டுமன்றி, அனைத்து அடிகளையும் நேராக வைக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். இதற்குச் சட்ட நூல்கள் தடை விதிக்கவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, அவை மறைமுகமாக ஆதரவும் கொடுக்கின்றன. சட்டங்களைக் கூர்ந்து கவனித்துப் பாருங்கள்; இந்த உண்மையை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளலாம்.

நீங்கள் மூன்றாம் கோணத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தால் உங்கள் மன வலிமைக்கு அது சரியான எடுத்துக்காட்டு. எனவே உங்களுக்கு நிச்சயமாக இருக்கிறது அறிஞர் பெரு மக்களின் பாராட்டு. இதை மூடி மறைக்கிறவர்கள் செய்யும் வேலைக்குப் பெயர் பெரும் திருட்டு.

மொத்தத்தில், மார்க்கம் வலியுறுத்துகிற செயல்கள்-மனப் பண்புகள் அனைத்திலும் வெளிப்பார்வைக்குத் தெரியாத உட்பொருள்கள் இருப்பதுபோல், தொழுகையிலும் பல மர்மங்கள் பதிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றை நீங்கள் புரிந்து கொண்டால், 'கவனம் என்பது' தொழுகையின் உயிர் எனும் என் கருத்துக்கு விளக்கம் கேட்க மாட்டீர்கள். இவ்வாய்வு உலாமித்தீன் என்ற இந்தப் பெருநூலில் ஒரு பகுதியான 'கவாயிதல் அகாயித்' எனும் பிரிவில், வெளிப்படையான அறிவுக்கும் அடிப்படையான அந்தரங்க அறிவுக்குமுள்ள வேற்றுமையை விரித்துக் கூறியிருக்கிறேன். அங்கு சொல்லப்பட்ட செய்திகளில் ஒரே ஒரு வரியை மட்டும் இப்போது உங்கள் சிந்தனைக்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

“இறைமார்க்கத்தின் மர்மங்களைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்க முடியாமற் போனதற்கு மக்களின் பலவீனம் ஒரு காரணமாகும்!”

ஆத்மிக வெற்றிக்கான பாதையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கு இது போதுமானது.

கவனம் என்றால் என்ன?

கவனம் என்பது வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இருக்கவேண்டிய மனப்பண்புகளில் ஒன்று. நீங்கள் மேற் கொண்டிருக்கும் காரியத்தில் உங்கள் மனம் திரண்டு நின்றால் அதைத் தவிர்த்து வேறு எதிலும் உங்கள் எண்ணம் சிதறி ஓடவில்லையென்றால், உங்களுக்கு இந்த மனப் பண்பு இருக்கிறது என்பது பொருள். ஒரு மனிதனிடம் நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, உங்களைக் கடந்து செல்லும் ஒருவன் என்ன உடை அணிந்திருக்கிறான் என்ற சிந்தனை குறுக்கே நுழைந்து விட்டால் நீங்கள் சிதறிய மனம் படைத்தவர் என்று அர்த்தம். இது, கவனம் என்றும் ஒருமித்த மனநிலை என்றும் சொல்லப்படுகிற பண்புக்கு நேர் எதிரானது.

நீங்கள் ஒருமித்த கவனத்துடன் எந்த வேலையைச் செய்தாலும், அதற்கு மாறான எதையும் உங்களால் கவனிக்க முடியாது. இப்படிப்பட்ட மனநிலையில் நீங்கள் தொழுகையை மேற்கொண்டால், உங்களுக்கு வலப்பக்கம் தொழுகிறவரையும் இடப்பக்கம் திருக்குர்ஆன் ஓதுகிறவரையும் தெரிந்து கொள்ளும் சக்தி உங்களுக்கு இருக்காது. இப்படித் தொழுகிறவர்கள், அங்கு கிடைக்கும் இன்பத்தை விளக்கிக் கூறுவதற்குப் பொருத்தமான வார்த்தைகளைக் காலமெல்லாம் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அன்னை ஆயிஷா நாயகியிடமிருந்து நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் செய்தியொன்று, தொழுகையின்போது

நீங்களும் நானும் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதற்கு விளக்கம் கொடுக்கிறது.

“பெருமானார் எங்களிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள்; நாங்கள் அவர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருப்போம். தொழுகையின் நேரம் வந்துவிட்டால், நாங்கள் எதிரில் இருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களைப்போல் செயல்படுவார்கள்.”

தொழுகையைத் துவக்குவதற்கு முன்னரே பெருமானாருக்கு ஒருமித்த மனநிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது என்பது இங்கு தெளிவாகிறது. அப்படியானால், அவர்கள் தொழுகையை எவ்வாறு நிறைவேற்றியிருப்பார்கள் என்பது சிந்தனையின் வெளிச்சத்தில் நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒன்று.

பள்ளிவாசலின் தூண்களில் ஒன்று சாய்ந்து தரையில் விழுந்ததையும் அதைச் சுற்றிப் பலர் கூடி நின்றதையும் அங்கே தொழுதுகொண்டிருந்த முஸ்லிம் பின் யஸார் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை என்று வரலாற்று ஏடுகளில் ஒன்று கூறுகிறது.

ஆழ்ந்த கவனத்துடன்- சிறிதும் சிதறாத் சிந்தனையுடன் தொழுகிறவர்களுக்கு, தம்மைச் சுற்றிலும் என்ன நடக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் சக்தி கிடையாது என்பதற்கு இது ஓர் ஆதாரம் மட்டுமல்ல, ‘இறைவனை எப்படி நெருங்க வேண்டும்?’ என்று ஆர்வத்துடன் கேட்கிறவர்களுக்கு இது ஓர் அறிவுரையுமாகும். ‘ஆழ்ந்த கவனம் என்றால் என்ன?’ என்ற வினாவுக்கு இதை ஒரு விடையாக வைத்துக் கொள்ள விரும்புகிறீர்களா? நான் உங்கள் விருப்பத்துக்கு குறுக்கீடாக நிற்கவில்லை!

எடுத்த காரியத்தில் முழுக் கவனம் வைத்து மற்ற அனைத்தையும் அடியோடு மறக்கும் மனப்பண்பு,

ஏற்கெனவே நான் குறிப்பிட்டதுபோல் மக்களில் ஒரு சிலருக்குத் தான் உண்டு. 'ஒரு சிலர்' என்று சொல்வதைவிட 'மிகச்சிலர்' என்று கூறினால் இன்னும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

உங்களைச் சுற்றி வாழ்கிற மனிதர்களையும் அவர்களின் செயல்களிலிருந்து தெளிவாகிற எண்ணங்களையும் கவனித்துப் பாருங்கள். அவர்களின் சொல்லுக்கும் செயலுக்குமுள்ள முரண்பாட்டையும், குறிக்கோளுக்கும் அதற்கான முயற்சிக்கும் நடுவில் பேயாட்டம் போடுகிற பலவீனத்தையும் கூர்ந்து ஆராயுங்கள். நூற்றில் பத்துப் பேருக்குக் கூட ஒருமித்த மனநிலை - சிதறாத சிந்தனை எனும் மனப்பண்பு கிடையாது என்ற தீர்க்கமான முடிவுக்கு நீங்கள் வந்து விடுவீர்கள்.

உடலுக்கு நோய் வருவது இயற்கையானது என்று சொல்வதுண்டு. நீங்களே இப்படிப் பலமுறை கூறியிருக்கிறீர்கள். ஆனால் உடலுக்கு மட்டும்தான் இது இயற்கை என்று வரம்பு கட்டுவது சாத்தியமல்ல. இந்த இயற்கையிலிருந்து உள்ளத்துக்கு விதிவிலக்கு அளித்தது யார்? உடல் மட்டுமன்றி உள்ளமும் நோயினால் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை யார் மறுக்கமுடியும்? உடலில் தோன்றும் வியாதிக்கும் மனதில் துளிர்க்கும் வியாதிக்கும் பாரதாரமான வித்தியாசம் உண்டு என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் உடலும் உள்ளமும் நோயினால் பாதிக்கப்படுகின்றன என்பதை உங்களால் மறுக்க முடியாது.

நோயாளியும் ஏமாளியும்

உடலின் நோயைவிட மனத்தின் வியாதி மிகக் கொடியது என்பது என் கருத்து. காரணம், முன்னொ

மருந்து கொடுத்துக் குணப்படுத்துவது சுலபமான காரியம். ஆனால் பின்னதை அவ்வளவு சுலபமாக குணப்படுத்த முடியாது. ஏனெனில், நோய் கொண்ட மனத்தைப் பெற்றவர்கள், எத்தனை பேர் எடுத்துக்காட்டினாலும், தம் உள்ளம் நோயுற்றிருக்கிறது என்பதையே உணர்வதில்லை!

உடலில் தோன்றும் வியாதி ஒரு மனிதனுக்கு 'நோயாளி' என்ற பெயரை கொடுக்கலாம் 'ஏமாளி' எனும் பட்டத்தை தேடித்தர முடியாது. ஆனால் உள்ளத்தில் தோன்றும் வியாதி ஒரு மனிதனுக்கு 'ஏமாளி' எனும் பட்டத்தை மட்டுமன்றி, 'குற்றவாளி' என்ற நிலையையும் ஏற்படுத்திவிடும். அவன் தன்னிடம் புதைந்து கிடக்கும் உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ளாததால் தான் மேற்கொள்ளும் காரியத்தில் ஏமாந்து போகிறான். தன் கடமையை முறைப்படி நிறைவேற்றாத காரணத்தால் அவன் குற்றவாளியாகிறான்.

மனிதரில் பெரும்பாலோர் தம்மைத் தாமே உற்றுப் பார்த்துப் பக்குவ நிலைக்கு வருகிற சக்தி இல்லாத காரணத்தால், பலதரப்பட்ட மனநோய்களுக்கு அடிமைப் பட்டுத்தான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் - அல்லது வாழ்வதாக நினைத்துக் காலத்தைத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கு இந்த நிலைமை ஏற்படக் காரணம் என்ன? பிறப்பிலிருந்தே அவர்களின் கோளாறு தொடர்ந்து வருகிறதா? தம் பெற்றோரிடமிருந்து அவர்கள் பெற்றுக் கொண்ட பரம்பரைச் சொத்து என்று இதனைக் குறிப்பிட முடியுமா? இத்தகைய மனக் கோளாறுகள் தாமாகவே தோன்றியவையா? இல்லை என்றால், அவர்கள் தமக்குத் தாமாகவே வேண்டுமென்றே அவற்றைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டார்களா? அவற்றை அழிப்பதற்கும் அவற்றின் இடத்தில் உயர்ந்த

பண்புகளைத் தோற்றுவித்துக் கொள்வதற்கும் ஏதேனும் பாதை உண்டா?

இங்கே இப்படிப் பல்வேறு வினாக்கள் தோன்றலாம்.

மனிதனிடம் காணப்படுகிற பண்புகள் அனைத்துக்கும், அவை நல்லவையாக இருந்தாலும் கெட்டவையாக இருந்தாலும், மனமே பிறப்பிடம். மனம் என்பது ஏற்கெனவே பலமுறை நான் குறிப்பிட்டதுபோல் மிகப் பெரும் ஆழ்கடல் போன்றது. ஒரு மனிதனின் முன்னேற்றத்திற்கும் பின்னேற்றத்திற்கும் அவன் மனத்தில் ஆழ்ந்து நிற்கும் பண்புகளே அடிப்படைக் காரணங்கள். ஒரு மனிதனின் வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் அவன் மனத்தின் அடித்தளத்தில் மறைந்து நின்று வெளியுறுப்புகளை இயக்குகிற எண்ணமே மூலக் காரணம் என்பதைப் பெருமானாரின் வாக்கு ஒன்று சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறது.

“எல்லாச் செயல்களும் எண்ணங்களைப் பொருத்தவை. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவன் எண்ணியதுதான் கிடைக்கும்.”

பிறிதோரிடத்தில் அவர்கள் இப்படிக் கூறியிருக்கிறார்கள்:

“மனித உடலில் ஒரு சதைத் துண்டு இருக்கிறது. அது ஒழுங்குபட்டால் உடல் முழுவதும் ஒழுங்குபடும். அது நிலைகுலைந்தால் உடல் முழுவதும் நிலைகுலையும்...”

இங்கு சதைத் துண்டு எனக் குறிக்கப்படுவது, உடல் முழுவதற்கும் இரத்தத்தை அனுப்புகிற இதயம் எனும் உள்ளுறுப்பு அல்ல. அது மனிதனுக்கு மட்டுமல்ல, மிருகத்துக்கும் உண்டு. உயிரற்றுப் போன பிரேதத்திலும் அது இருக்கிறது.

எல்லா நன்மைகளுக்கும் அனைத்து தீமைகளுக்கும் பிறப்பிடமான மனித மனமே இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது. மனம் என்பது இதயம் என்ற உறுப்பல்ல, எனினும், இலையில் பசுமை கலந்து நிற்பதுபோல் - நீரில் பள்ளம் நோக்கி ஓடும் குணம் பிணைந்து கிடப்பதுபோல், இந்த உறுப்பில் மனம் இணைந்து நிற்கிறது.

இதனால்தான், ஆத்மிக இன்பத்தை - எழுத்தில் சித்திரிக்க முடியாத பேரின்பத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட ஞானிகள் அனைத்துக்கும் மேலாக மனப்பயிற்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள்.

மனம் என்றால் என்ன? அதில் வினாடிக்குப் பத்து எனும் அடிப்படையில் தோன்றி மறையும் எண்ணங்கள் யாவை? உள்ளத்தில் அடித்தளத்தில் ஒளிந்து நின்று செயல்களை இயக்குவதன் மூலம் ஒரு மனிதனை நேரான வழியிலோ முரணான பாதையிலோ உந்தித்தள்ளும் எண்ணங்கள் எத்தனை? மிருகத்தைவிட அப்படியொன்றும் உயர்ந்துவிடவில்லை என்று சொல்லத் தகுந்த வகையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனிதர்கள் எப்படிப்பட்ட எண்ணங்களுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறார்கள்? அவர்கள் இப்படிப்பட்ட நிலையிலிருந்து தம்மைத் தாமே உயர்த்திக் கொண்டு, இறைத் தூதர்களுக்கு அடுத்த வீட்டார் என்று கூறத் தகுந்தமுறையில் தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள முடியாதா? பயிற்சியினால் காட்டுமிருகத்தை வீட்டுத்தோழனாக - அல்லது தோழியாக மாற்றுவது சாத்தியம் என்றால், முறையான பயிற்சியின் மூலம் கெட்ட பண்புகளை நல்ல பண்புகளாக ஏன் திருப்ப முடியாது? இறைவனின் பிரதிநிதி என்று சொல்லப்படுகிற மனிதனுக்கு இது அசாத்தியமானதா?

- இப்படிப்பட்ட ஆயிரமாயிரம் வினாக்களுக்கு விளக்கம் தேடும் வழியில் அவர்கள் செய்த சாதனைகளை இன்றைக்கும் நீங்கள் வரலாற்றின் பொன்னேடுகளில் பார்க்கலாம். இரவு பகல் என்ற வேற்றுமையை மறந்துவிட்டு ஞானத்துக்காகத் தம் வாணானை எல்லாம் அர்ப்பணித்த அவர்கள், படித்தவர்களுக்காகவும் பாமரர்களுக்காகவும் கொட்டிக் குவித்து வைத்த ஆணி முத்துக்களை இப்போதும் நீங்கள் ஆத்மிக நூல்களில் காணலாம்.

ஞானத்தின் கூற்று

காடுகளிலும் மலைகளிலும் வாசம் செய்த அவர்கள் காணும் பொருள்களில் எல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரியாத மிகப்பெரும் சக்தியொன்று கலந்து நிற்பதை உணர்ந்தார்கள். தாம் பெற்ற இன்பத்தைத் தரணி முழுவதும் பரப்பும் எண்ணத்தில் அவர்கள் எழுதிய நூல்கள் எண்ணற்றவை. விளக்குவதற்கு பொருத்தமான வார்த்தைகள் கிடைக்காத காரணத்தால் அவர்கள் வரைந்து காட்டிய உவமானங்கள் கணக்கற்றவை. மனிதனையும் மிருகத்தையும் பிரித்துக் காட்டுகிற மனப் பண்புகளை வளர்த்துக்கொள்வதற்கென்று அவர்கள் வகுத்துக் கொடுத்த சட்டங்கள் எல்லைக் கோட்டுக்கு அப்பாற்பட்டவை.

மனம் என்றால் என்ன என்ற வினாவுக்கு அவர்கள் கொடுத்த விளக்கம் என்றைக்கும் மறக்க முடியாதது. எண்ணம் என்றால் எதைக் குறிக்கும் என்ற கேள்விக்கு அவர்கள் அளித்தபதில் எல்லோருக்கும் வழிகாட்டும் சக்தி படைத்தது. நல்லவன் நல்லவனாகவும் கெட்டவன் கெட்டவனாகவும் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்ற விசாரணைக்கு அவர்கள் கொடுத்த விளிவுரை நீங்களும் நானும் படித்துப் பயன்பெறத் தகுந்தது.

ஒரு மனிதன் இறைவனை எப்படி வணங்க வேண்டும் எனும் வினாவுக்கு அவர்கள் தந்த விளக்கம் சட்டத்தின் வட்டத்துக்கு அப்பாற்பட்டது; ஆனால் சட்டத்துக்கு முரண்பட்டதல்ல.

தொழுகையின்போது ஒரு மனிதனின் மனநிலை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு அவர்கள் கொடுத்த தெளிவுரை, தொழுகையினால் ஒரு மனிதன் முழுப்பயன் அடைய வேண்டும் எனும் நல்லெண்ணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அது சட்ட மேதைகளின் கருத்துக்கு - நோக்கத்துக்கு எந்த வகையிலும் எதிரானதல்ல.

தொழுகையின்போது ஒரு மனிதனுக்கு இருக்க வேண்டிய மனநிலைக்கு அவர்கள் பெரிதும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள் என்பது உண்மை. என்றாலும் தொழுகைக்கு வெளிச்செயல்கள் தேவையில்லை என்று அவர்கள் ஒருபோதும் கூறியது கிடையாது. மாறாக, வெளிச் செயல்கள் எப்படி நிறைவேற்றப் படவேண்டும் என்று விளக்கமும் கொடுத்தார்கள்.

தொழுகையும், ஞானமும்

தொழுகையைப் பொறுத்தவரை, அவர்களின் ஒருமித்த ஒப்புதலைப் பெற்ற கருத்து இதுதான்: தொழுகையை மேற்கொள்ளும் மனிதன் ஆத்மிக லளர்ச்சிக்கு மிகத்தேவையான காரியம் ஒன்றைச் செய்ய முற்படுகிறான். தான் செய்யும் வேலைக்குக் தொழுகை என்ற பெயர் கிடைத்துவிட்டால் போதுமானது என்ற எண்ணம் அவனுக்கு அறவே வரக்கூடாது. தொழுகை யினால் கிடைக்கவிருக்கிற எல்லாப் பண்புகளையும் தான் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற அசைக்க முடியாத தீர்மானம் அவனுக்கு இருக்கவேண்டும். தொழுகையின்

வெளிச்செயல்களை முறைப்படி நிறைவேற்றிவிட்டால் கடமை தீர்ந்தது என்று அவன் நினைக்கக் கூடாது. அப்போது இருக்கவேண்டிய மனப்பண்புகள் அனைத்தையும் வளர்த்துக்கொள்ள அவன் முயற்சி செய்ய வேண்டும். 'இது ஞானிகளுக்குதான் சாத்தியம்; இந்த பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்ளும் சக்தி உனக்கு கிடையாது!' என்று தன் அடிமனம் கூறுவதை அவன் பொருட்படுத்தக்கூடாது. முறையான பயிற்சியை மேற்கொண்டால் தனக்கு நிச்சயமாக வெற்றி கிடைக்கும் என்று அவன் உறுதியாக நம்பவேண்டும். . .

இவ்வளவு நேரமாக என்னிடம் கேள்வி கேட்டு கொண்டிருந்த உங்களிடம் ஒரு கேள்வி - ஒரே ஒரு கேள்வி கேட்கப் போகிறேன். அதற்கு நீங்கள் நன்கு யோசித்து, நெஞ்சைத் தொட்டுப் பார்த்துப் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட தொழுகையை மேற்கொள்வதற்கு நீங்கள் தயாராக இருக்கிறீர்களா?

இதற்கு நீங்கள் 'ஆம்' என்று பதிலளித்தால் மேற்கொண்டு நான் எழுதுவதற்கும் செய்திகளைப் படியுங்கள். இதுவரை நீங்கள் காணாத இன்பத்தைச் சுவைக்கும் வாய்ப்பு உங்களுக்கு நிச்சயமாக உண்டு.

என் கேள்விக்கு நீங்கள் 'இல்லை' என்று விடை கொடுக்கிறீர்களா? அப்படியானால் இந்த நாலை மூடி வைத்துவிட்டு, எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துத் தூங்குங்கள். பின்பற்றும் எண்ணம் இல்லாமல் படிப்பதைவிட உலகத்து துன்பங்களை எல்லாம் மறந்து தூங்குவது மிகச்சிறந்த செயல். இங்கே நீங்கள் ஓர் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்; சிரித்துக் கொண்டு தீமை செய்கிறவர்கள் அழுதுகொண்டு தண்டனை அனுபவிக்கிற நாள் ஒன்று நிச்சயமாக உண்டு!

கவனம் பற்றிய சிந்தனையை இப்போது நாம் தொடரப் போகிறோம். கவனம் என்றால் என்ன எனும் வினாவுக்குத் தெளிவாகப் பதில் கொடுத்துவிட்டேன். இது, தொழுகை முழுவதும் உயிரோட்டம் பரவி நிற்பதற்குத் தேவையான பண்புகளில் ஒன்று. இந்த பண்புகளை இழந்தவர்கள், தொழுகையில் கிடைக்கவிருக்கிற இன்பத்தை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பை இழந்தவர்கள்.

ஆனால் மக்களில் பெரும்பாலோர் இந்த நிலைமையில்லாத் இருக்கிறார்கள். தொழுகையை வீணாக்குகிற எல்லாப் பண்புகளும் அவர்களிடம் இருக்கின்றன.

பழக்கமும் பரம்பரையும்

இந்தத் தீய பண்புகள் பெற்றோரிடமிருந்து பிறப்பி லேயே வந்துவிட்டன என்று கூறுவது சரியல்ல. பெற்றோரின் அச்சு, குழந்தைகள்மீது பதிகிறது என்பது உண்மை. ஆனால் ஒரு மனிதனின் குணங்கள் அத்தனையும் அவன் பெற்றோரிடமிருந்தே அவனுக்கு வந்திருக்கின்றன எனக் கூறுவது தவறு.

திக்குவாயனின் குழந்தை குறிப்பிட்ட வயதுக்கு வரும் போது பெற்றவனைப் போலவே திக்கித் திக்கிப் பேச ஆரம்பிப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். பரபரத்த மனம் படைத்த பெற்றோரின் குமாரன் எதிலும் நிலை கொள்ளாமல் பரபரப்புடன் வாழ்வதைக் கண்டிருக்கிறோம். 'முளைக் கோளாறு இவனுக்கு மட்டும்தான் இருக்கிறதா? இவனைப் பெற்றவன் இன்னும் பைத்தியக்காரனாகத்தான் இருக்கிறான்' என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம்.

இதை எல்லாம் பார்க்கும்போது, பெற்றோரின் குணம் பிள்ளைகளுக்குத் தாவிவருகிறது என்று தீர்மானிக்கத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இது முற்றிலும் உண்மையல்ல.

பெற்றோருக்கும் குழந்தைக்குமுள்ள தொடர்பைக் கூர்ந்து கவனித்தால், கோளாறு எந்த இடத்தில் ஆரம்பிக்கிறது என்பதை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளலாம். பெரும்பான்மையாக எல்லாக் குழந்தைகளும் ஆரம்பத்தில் பெற்றோருடன் தான் நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றிற்குப் பெற்றோரை தவிர்த்து வேறு யாருடனும் அதிகத் தொடர்பு கிடையாது. பெற்றோர் பேசுவதையும் நடப்பதையும் கூர்ந்து கவனிக்கும் குழந்தைகள் அவர்களைப் போலவே பேசுவதற்கும் நடப்பதற்கும் கற்றுக் கொள்கின்றன.

இதனால் அந்தக் குழந்தைகள் வளர்ந்து உலகத்தில் பழகும்போது அவர்களிடம் பெற்றோரின் குணத்தையும் நடத்தையையும் உங்களால் பார்க்கமுடிகிறது. எனவே ஒரு மனிதனின் குணங்கள் அத்தனையும் அவன் பெற்றோரிடமிருந்து வந்த சொத்துக்கள் என்று கூற முடியாது.

இறைத்தாதர் நூஹ் (அலை) அவர்களின் குமாரன் தன் தந்தைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவன். நபித்தோழர் அவியாரின் தந்தை முஸ்லிமே அல்ல! பல நூற்றாண்டு களுக்கு முன்னர் ஆஸர் என்ற ஒருவர் சிலைகளைச் செய்து விற்பனைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு பிறந்த ஆண்குழந்தை ஒன்று பிற்காலத்தில் ஏகத்துவக் கொள்கையை வலியுறுத்தி பிரச்சாரம் செய்தபோது, அங்கு இப்ராஹீம் நபி என்ற இறைத் தூதரை உலகம் கண்டது.

பெருமானாரும் அபூலஹப் என்று அழைக்கப்படுகிற அப்துல் உஸ்ஸாவும் ஒரே பரம்பரையில்தான் தோன்றியிருக்கிறார்கள் என்பது நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளாத செய்தியல்ல. அவர்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் முற்றிலும் மாறுபட்டவர்கள் என்பது எவரும் புரிந்து கொள்ளாத ரகசியமல்ல.

இப்படிப்பட்ட செய்திகளை எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஆராயும்போது நமக்குக் கிடைக்கும் மிகப்பெரும் உண்மை இதுதான்.

மனித வாழ்க்கையின் தலையெழுத்தைத் தீர்மானிப்பது, அவன் வளரும்போது மற்றவர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்கிற பயிற்சியே தவிர, பெற்றோரிடமிருந்து அவனுக்கு கிடைத்திருக்கிற பரம்பரை வித்தல்ல. மற்றவர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்கிற பயிற்சி என்று சொல்வதைவிட, மற்றவர்களைப் பார்த்து அவன் உருவாக்கிக் கொள்கிற பழக்கம் என்று கூறினால் இன்னும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

விளையாட்டுப்போல் செய்யப்படுகிற செயல் - எண்ணப்படுகிற எண்ணம் திரும்பத் திரும்பச் செய்த நாலும் எண்ணியதாலும், வலிமை பெற்று பழக்கமாக மாறுகிறது. அப்புறம் அது மனிதனையே ஆளத் துவங்கிவிடுகிறது. ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு விதமான பழக்கத்துக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறான் எனும் கருத்து உண்மைக்குப் புறம்பானதல்ல.

ஒரு மனிதன் நல்லவனாகவோ கெட்டவனாகவோ இருப்பதற்கு, தெரிந்தோ தெரியாமலோ, அவன் வளர்த்துக் கொண்ட பழக்கங்கள்தான் மூலக் காரணங்கள் என்று நாம் துணிந்து கூறலாம்.

ஒருவன் நல்லவனாக இருக்கிறான் என்றால், அவன் நன்மைகளைச் செய்து பழகியவன் என்றும் - ஒருவன் கெட்டவனாக இருக்கிறான் என்றால் அவன் தீமைகளுக்கு நடுவில் கிடந்து புரண்டு அவற்றைப் பழகிக்கொண்டவன் என்றும் கூறப்படும் கருத்து, நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டாலும் இல்லாவிட்டாலும், முற்றிலும் உண்மையானது.

இதை நீங்கள் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளத் தீர்மானித்தால் ஒன்று செய்யுங்கள்: தெளிந்த சிந்தனையும் எடுத்த காரியத்தை முடித்தே திருவது என்ற மனவலிமையும் படைத்த ஒரு மனிதனை மக்களில் தேர்ந்தெடுங்கள். அவனுக்குப் பிறந்த குழந்தை ஒன்றை, பெற்றவனின் அனுமதியுடன், தூக்கிக்கொண்டு வந்துவிடுங்கள். குழப்பமும் அவசரமும் எடுத்த வேலையை நடுவில் நிறுத்திவிட்டு நடுத்தெருவில் நின்று வேடிக்கை பார்க்கிற மண்பான்மையும் கொண்ட ஒரு மனிதனிடம் அந்தக் குழந்தையைக் கொடுத்து வளர்க்கச் சொல்லுங்கள். பெற்றவனைப் பற்றிய எந்தச் செய்தியும் அந்தக் குழந்தைக்குத் தெரியாதபடி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். குழந்தைக்கும் அதை வளர்ப்பவனுக்கும் நெருக்கமான தொடர்பு ஏற்படுவதற்குத் தேவையான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து வைப்புகள்.

அந்தக் குழந்தை வளர்ந்து இளைஞன் என்ற நிலைமைக்கு வந்ததும் அவன் சொல்லையும் செயலையும் கூர்ந்து கவனியுங்கள், சகவாசமும் பழக்கமும் எவ்வளவு சக்தி படைத்தவை என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அந்த இளைஞன் வளர்த்தவனுக்கு மறுபதிப்பாக இருப்பானே தவிர, பெற்றவனின் குணத்தையோ செயலையோ செய்யும் முறையையோ அவனிடம் காணமுடியாது.

தத்துவ ஞானியினால் அன்புடன் வளர்க்கப்படும் குழந்தை அதைப் பெற்றெடுத்தவன் பைத்தியக்காரனாக இருந்தாலும், பிறகாலத்தில் தத்துவத்தின் பிரதிநிதியாக மாறாமேயல்லாமல் பைத்தியத்தின் வாரிசாக அமையாது. நிலை கொள்ளாத மனமும் குறிக்கோள் இல்லாத செயலும் கொண்ட ஒருவனுக்குப் பிறக்கும் குழந்தை நேர் எதிரான மனமும் செயலும் படைத்த ஒருவனால் மிக இளம்

வயதிலிருந்தே வளர்க்கப்பட்டால், பிறகாலத்தில் நீங்கள் ஒரு செயல்வீரனை - குறிக்கோளுக்காக வாழ்கிற ஒரு மனிதனை நிச்சயமாக எதிர்பார்க்கலாம். அங்கே நீங்கள் பெற்றவனின் முத்திரையை ஒருபோதும் எதிர்பார்க்க முடியாது. நபித்தோழர்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்பதையும் அவர்கள் இஸ்லாத்துக்கு வந்து பெருமானாருடன் நெருக்கமான உறவு கொள்வதற்கு முன்னர் எப்படி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்துச் சிறிதுநேரம் சிந்தனை செய்து பாருங்கள். பொருத்தமான தூழல் அமைந்தால் - அல்லது அதனை அமைத்துக் கொள்ள முடிந்தால் ஒரு மனிதன் எந்த மனப் பண்பையும் வளர்த்துக் கொள்ளலாம் என்ற முடிவுக்கு நீங்கள் வந்துவிடுவீர்கள்.

எனவே ஒருவன் சிதைந்துபோன சிந்தனையுடன் - சிதறிப்போன குறிக்கோளுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான் என்றால் அதற்குக் காரணம் பெற்றோரிடமிருந்து அவனுக்குக் கிடைத்த பரம்பரை வித்து அல்லப் பழக்கத்தினால் தேடிக்கொண்ட சொத்து.

ஆனால் ஒன்று - பரம்பரை பரம்பரையாகத் தொடர்ந்து வருகிற உயிரணுக்களுக்கு எந்தச் சக்தியும் கிடையாது என்று நான் கூறுவதாக நினைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். அது என் கருத்தல்ல. அது சரியான கருத்துமல்ல.

பாழ்பட்டுப்போன மனப்பண்பு படைத்த பெற்றோருக்குப் பிறந்த ஒருவன் தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டு முயல்வதற்கு முன்பே தோல்வியைத் தனதாக்கிக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. முறையான பயிற்சியை மேற்கொள்வதன் மூலம் சிறந்த மனப்பண்புகளை அவன் நிச்சயமாக வளர்த்துக் கொள்ள முடியும். இதுதான் என் கருத்து.

தேனீயின் தொடர்ந்த ரீங்காரப் பயிற்சிக்கு உட்படுவதன் மூலம் புழுக்கள் தேனீக்களாக மாறுகின்றன என்பது உண்மைக்கு மாறான கதையல்ல !

தேவையான பண்புகள்

மனப்பண்புகளைப் பக்குவப்படுத்துகிற ஆத்மிகப் பயிற்சிகளைப் பற்றி விரிவாக எழுதுவதற்கு முன்னர் தொழுகையின் மூலம் இறைவனை நெருங்க நினைக்கிறவர்கள் எந்தப் பண்புகளை முதலில் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை விளக்கிக் கூறுவது நல்லது என்று எண்ணுகிறேன்.

இந்தப் பண்புகளில் மிக முக்கியமான ஒருமித்த மனநிலை வேண்டுமானால், 'சுடுபட்டிருக்கும் வேலை ஒன்றைத் தவிர்த்து வேறு எதிலும் திரும்பாத ஆழ்ந்த கவனம்' என்று வைத்து கொள்ளுங்கள். அல்லது, 'சுற்றத்தையும் தழலையும் கட்டோடு மறந்து எடுத்த காரியத்தில் லயிப்புக் கொள்ளும் மனப்பக்குவம்' என்று சொல்லிக் கொள்ளுங்கள்.

இறை வணக்கத்துக்கு இந்தப் பண்பு ஆணி வேர்போன்றது என்பதை நாம் உணர்ந்து கொண்டோம். இது இல்லை என்றால் நீங்கள் நிறைவேற்றும் தொழுகை உங்களுக்கு முழுப்பயனைத் தேடி தராது என்பதையும் தெரிந்து கொண்டீர்கள். ஒருவன் எங்கு தொழுதாலும், எப்படித் தொழுதாலும் இந்தப் பண்பை அவன் அலட்சியம் செய்ய முடியாது என்பதை ஆரம்பத்திலேயே விரிவாக எடுத்துக் கூறிவிட்டேன். ஆனால் இறை வணக்கத்துக்கு இந்தப் பண்பு மிக அவசியமானது தான் என்றாலும், இந்த ஒரே ஒரு பண்பை வைத்து கொண்டு தொழுகையின் முழுப்பயனை எதிர்பார்க்க முடியாது.

ஏனெனில் தொழுகை முழுமை பெறுவதற்கு வேறு சில பண்புகளும் தேவைப்படுகின்றன. அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று இல்லை என்றால், நிறைவேற்றப்படும் தொழுகை நிச்சயமாகக் குறைபாடுள்ளதாகிவிடும்.

புரிந்து கொள்ளுங்கள்

எனவே இப்போது நமக்கு எதிரில் வந்து நிற்கும் கேள்வி இதுதான் :

'ஆழ்ந்த கவனம் என்றும் ஒருமித்த மனநிலை என்றும் சொல்லப்படுகிற பண்பைத் தவிர்த்து மற்றப்பண்புகள் யாவை?'

தொழுகைக்குத் தேவையான பண்புகளில் முழுக் கவனத்துக்கு முதலிடம் கொடுத்தால், அடுத்த இடத்துக்கு வருவது புரிந்து கொள்ளும் சக்தி. வேண்டுமானால் 'தெளிவு' என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் தொழுப்போது ஒருமித்த கவனத்துடன் இருந்தால் மட்டும் போதாது. நீங்கள் செய்கிற செயல்கள் ஒவ்வொன்றையும் சொல்கிற வார்த்தைகள் அனைத்தையும் நன்கு புரிந்து கொள்வதும் அவசியமாகும்.

சற்று முன்னர் நான் எடுத்துக்காட்டிய நபிக் கருத்தை இப்போது நினைத்துப் பாருங்கள்: நினைவுக்கு வரவில்லையா? நான் ஆச்சரியப்படவில்லை. ஏனெனில் எந்தச் செய்தியை எப்போது மறக்கடிக்க வேண்டும் என்று 'ஷைதானு'க்கு நன்றாகத் தெரியும்.

எனவே அதனை நானே மீண்டும் எடுத்துக் கூறுகிறேன்.

"ஓர் அடியான் தொழுதால் அவன் தொழுகையில் ஆறில் ஒரு பாகமோ பத்தில் ஒரு பகுதியோ அவனுக்கு நன்மையாகக் கிடைப்பதில்லை. தன் தொழுகையிலிருந்து

அவன் புரிந்து கொள்ளும் அளவுதான் அவனுக்கு நன்மை கிடைக்கும்.”

மேலோட்டமாக அமைகிற வெளிப் பார்வைக்குத் தோன்றுவதுபோல், புரிந்து கொள்ளும் சக்தியும் ஒருமித்த கவனமும் ஒரே பண்பல்ல. இவை இரண்டும் ஒன்றுக் கொன்று முற்றிலும் மாறுபட்டவை.

நான் எழுதுவதையும் பேசுவதையும் நீங்கள் புரிந்து கொள்கிறீர்கள் என்றால், என் எழுத்திலும் பேச்சிலும் உங்களுக்குக் கவனம் இருக்கிறது என்பது பொருள். நீங்கள் என்னிடம் பேசியதையும் எனக்கு எழுதியனுப்பியதையும் நான் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றால், கவனத்தை நான் இழந்து விட்டேன் என்று அர்த்தம்.

நான் புரிந்து கொள்ளும் அளவு, எனக்கு இருக்கும் கவனத்தின் அளவைப் பொறுத்தது. உங்கள் பேச்சிலும் எழுத்திலும் எனக்கு சிறிதளவு தான் கவனம் இருக்கிறது என்றால், உங்கள் பேச்சையும் எழுத்தையும் என்னால் சிறிதளவு தான் புரிந்து கொள்ளமுடியும். நான் சிறிதும் கவனம் இல்லாத நிலையில் இருக்கும்போது - அல்லது என் கவனம் வேறு ஏதோ ஒன்றில் ஊன்றி நிற்கும்போது நீங்கள் என்னைப் பார்த்து என்ன சொன்னாலும், எதை எழுதிக்கொடுத்தாலும் அதை என்னால் அறவே புரிந்து கொள்ள முடியாது.

இங்கு கவனமும் தெளிவும் வெவ்வேறான பண்புகளானாலும், நெருக்கமாக நட்புக் கொண்டிருக்கின்றன.

நீங்கள் செய்யும் காரியத்தில் முன்னதைப்பிரித்து எடுத்துவிட்டால் பின்னது கோபித்துக் கொண்டு வெளியில் சென்றுவிடும். அப்போது உங்களிடமிருந்து வெளிவருவது உறுப்புக்களினாலான அசைவுகளின் திரட்டாக இருக்குமேயன்றி, பொருள் பொதிந்த செயலாக

இருக்காது; உங்கள் நாவிலிருந்து வெளிப்படுவது ஓசைகளின் தொகுப்பாக இருக்குமேயல்லாமல், அர்த்தமுள்ள வார்த்தையாக இருக்காது.

ஆனால் வெளியிலிருந்து பார்க்கிறவர்களுக்கு உண்மை நிலை தெரியப் போவதில்லை. வெளியில் தெரிவதைக் கவனிக்கும் அவர்கள் உங்கள் அசைவுகளுக்கு ‘செயல்கள்’ என்றும் ஓசைகளுக்கு ‘வார்த்தைகள்’ என்றும் பெயர் கொடுப்பார்கள்.

இத்தகைய பலவீனத்துடன் நீங்கள் தொழுகையை நிறைவேற்றினால், வெளியிலிருந்து பார்க்கிறவர்களின் பாராட்டுதலை அது உங்களுக்குத் தேடித்தரலாம்; நான் மறுக்கவில்லை, ஆனால் உள்ளத்தை உற்றுப் பார்க்கிற இறைவனை இப்படிப்பட்ட தொழுகையினால் நீங்கள் ஏமாற்ற முடியாது!

“இறைவன் உங்கள் உருவங்களையும் செயல்களையும் பார்ப்பதில்லை. உங்கள் உள்ளங்களையும் எண்ணங்களையும் தான் பார்க்கிறான்” என்று பெருமானார் கூறியிருக்கிறார்கள்.

நீங்கள் இறைவனின் பாராட்டுதலைப் பெற விரும்புகிறீர்களா? மக்களையும் சட்டங்களையும் ஏமாற்ற நினைக்கிற வஞ்சகக் குணத்தை அடியோடு துறந்துவிட்டு, அவர்களுக்கும் அவற்றிற்கும் உயிர் கொடுத்த இறைவனின் அன்புக்கு உரிமை கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசைப் படுகிறீர்களா? ‘தொழுகை என்பது ஒவ்வொரு மனிதனும் அவசியம் நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமை மட்டுமல்ல, மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கிற மனிதனை மிக உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு செல்கிற அற்புதப் பயிற்சியுமாகும்’ என்று ஞானிகள் கூறியிருப்பதை அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்து கொள்ளும் எண்ணம் உங்களுக்கு இருக்கிறதா?

அப்படியானால், அதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு:

இறைவனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையே, சுவர் எழுப்பி வைத்திருக்கிற தீய பண்புகளை அழித்து விட்டு அவற்றின் இடத்தில் உயர்ந்த பண்புகளை நிலைப்படுத்துங்கள். அதற்கான பயிற்சிகளில் உங்கள் முயற்சி முழுவதையும் செலவிடுங்கள். கறை படிந்த உள்ளத்தைக் கண்ணாடியாக்குங்கள். இதுவரை நீங்கள் செய்துவந்த செயல்களையும் பேசிவந்த பேச்சுக்களையும் உற்றுப்பார்த்து அவற்றிற்குக் காரணமான எண்ணங்களைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.

எனவேதான், 'தொழுகையின் போது உருவாகிற செயல்களையும் சொல்லப்படுகிற வார்த்தைகளையும் நீங்கள் நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும்' என்று நான் கூறுகிறேன்.

தொழுகை முழுவதும் உயிரோட்டம் நிரம்பி நிற்பதற்குப் பெரிதும் தேவையான பண்புகளில் இது இரண்டாவது. இது இல்லை என்றால், தொழுகையில் நீங்கள் சொல்கிற 'தஸ்பீஹ்' எனும் துதிப்புகளையும் திருக்குர்ஆனிலிருந்து ஓதப்படுகிற இறைவசனங்களையும் புரிந்து கொள்ளும் பேறு உங்களுக்குக் கிடைக்காது. தொழுகையில் நீங்கள் கூறுகிற எல்லா வார்த்தைகளுக்கும் அர்த்தம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது தான் என் கருத்து.

இந்த பண்பை நீங்கள் வளர்த்துக் கொண்டால், மற்ற நேரங்களில் ஆழ்ந்த சிந்தனையினால் தெளிவாகாத உண்மைகள் பலவற்றைத் தொழுகையின் நடுவில் புரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு உங்களுக்கு நிச்சயமாக உண்டு.

வேறு நேரங்களில் கற்பனைக்கும் எட்டாத நடப்பயான உண்மைகள் பலவற்றை இறைவணக்கத்தின் மத்தியில்

மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் எத்தனையோ பேர்! இந்த வழியில் உலகத்துக்குக் கிடைத்திருக்கும் தத்துவக் கருத்துக்கள் எண்ணற்றவை!

இங்கே, ஹிஜ்ரி இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பிறந்து மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் உலகப் புகழ் பெற்ற ஓர் ஆசிரியரைப் பற்றிய செய்தியொன்று என் நினைவுக்கு வருகிறது.

ஹிஜ்ரி 194 - ஆம் ஆண்டு ஷல்லால் பிறை 13 (கி.பி. 23-7-810) அன்று 'புகாரா' என்ற ஊரில் பிறந்து 11ஆம் வயதிலேயே ஹதீஸ்* பற்றிய ஆராய்ச்சியைத் துவக்கிய அவர் 16 வயதிலேயே ஹஜ்ஜுக்குப் புறப்பட்டார். பெருமானார் பற்றிய செய்திகளை எல்லாம் சேகரித்துத் தொகுக்கும் குறிக்கோள் கொண்ட அவர், மக்காவிலும் மதீனாவிலும் மிகப் பிரசித்தமான அறிஞர்கள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளை எல்லாம் கேட்டார். அப்புறம் எகிப்துக்குச் சென்ற அவர் அடுத்த 16 ஆண்டுகள் ஆசியாவின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் சென்று பெருமானாரின் வாக்குகளைத் திரட்டினார். 'அறிவின் பிறப்பிடம்' என்று பெயர் பெற்ற பஸ்ராவில் மட்டும் அவர் ஐந்தாண்டு தங்கியிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத் தகுந்தது.

முஹம்மது பின் இஸ்மாயீல் எனும் இயற்பெயர் கொண்ட அவர் தொகுத்த நபிக் கருத்துக்கள் ஆதாரப் பூர்வமானவை. 'ஜாமிவு ஸஹீஹ்' (ஆதாரப் பூர்வமான

* ஹதீஸ் எனும் வார்த்தை 'பேச்சு' என்ற பொருளைக் கொடுத்தாலும், அது பெருமானாரின் வாக்குகளை மட்டுமன்றிச் செயல்களையும் குறிக்கும்.

'பெருமானாருக்கு எதிரில் நபித் தோழர்கள் பேசியதையும் செய்தமையும் கூட ஹதீஸ் எனக் கூறலாம்' என்று சில அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள்.

தொகுப்பு) என்ற பெயரில் அவர் உலகத்துக்குக் கொடுத்த நூல் பிற்காலத்தில் அறிஞர்களால் 'திருக்குர்ஆனுக்கு அடுத்தபடியாக மிகவும் ஆதாரப் பூர்வமானது' என்று பாராட்டப்பட்டது. நடைமுறையில் 'ஸஹீஹ் புகாரி' என்றும், 'புகாரி ஸஹீஹ்' என்றும் குறிக்கப்படுகிற இந்நூல் பெருமானாரின் வாழ்வுக்கும் வாக்குக்கும் அரியதொரு திரட்டாகும்.

இந்தத் தொகுப்பை அவர் உருவாக்கிய முறை உங்கள் சிந்தனைக்குரியது : பெருமானார் பற்றிய செய்தி ஒன்றை எழுதுவதற்கு முன்னர் இரண்டு 'ரக்அத்' * தொழுவது அவரது வழக்கம். அவருடன் பழகியவர்களில் ஒருவர் இதற்குக் காரணம் கேட்டபோது ஆசிரியர் கொடுத்த விளக்கம் மிகத் தெளிவானது.

"பெருமானாரின் சொல்லிலும் செயலிலும் மறைந்திருக்கிற உட்பொருள் தொழுகையின்போது எனக்குத் தெளிவாகிறது. தொழும்போது கிடைக்கும் தெளிவு நான் தொகுக்கும்போது தொடர்ந்து வருகிறது..."

சிறிது நேரம் சிந்தித்துப் பாருங்கள்: இறைவசனம் ஒன்றின் உட்பொருளை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

"தொழுகை மனிதனைத் தீய காரியங்களிலிருந்து தடுக்கிறது."

வெளியுறுப்புகளின் அசைவுகளுக்கு நீங்கள் 'தொழுகை' எனப் பெயரிட்டால் அந்தத் தொழுகை

* தொழுகை என்பது, நாம் விவரித்துக் கூறிக் கொண்டிருக்கிற பண்புகளுக்கு அடுத்தபடியாக, குறிப்பிட்ட சில செயல்களையும், அவ்வப்போது ஒதப்படுகிற வார்த்தைகளையும் கொண்டது. நேராக நிற்பது, முழங்கால்களில் கைகளை வைத்துக் குனிவது, சிரத்தை தரையில் வைப்பது, சற்று நேரம் நியிர்ந்து உட்கார்ந்து மீண்டும் சிரத்தை தரையில் வைப்பது, ஆகிய தொகுப்புக்கு ரக்அத் என்று பெயர்.

உங்களிடமிருந்து உருவாகிற தீய செயல்களை எப்படித் தடுக்க முடியும்?

பள்ளிக்குள் புகுந்து பலருக்கு மத்தியில் நீங்கள் நிறைவேற்றுகிற - அல்லது நிறைவேற்றுவதாகக் காட்டுகிற தொழுகைக்கும், யாரும் இல்லாத இடத்தில் எவருக்கும் தெரியாது என்ற நம்பிக்கையினால் செய்கிற தீய செயல்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது?

'நான் தொழுவது இறைவனுக்காக மற்றவர்களின் வயிற்றில் மண்ணள்ளிப் போடுவது என் மனைவி மக்களுக்காக!' என்று, வேண்டுமென்றோ விளையாட்டாகவோ மக்கள் கூறும் வார்த்தைகள், ஒரு மனிதனின் தொழுகை அவன் செயலைக் கட்டுப்படுத்தாது எனும் கருத்தை உங்களுக்குக் கொடுக்கவில்லையா?

தொழுகையை நிறைவேற்றியதும், தொழாதவர்கள் செய்யும் தவற்றுக்கு விளக்கம் கொடுப்பதை அடுத்த வேலையாக கொண்டவர்களை நாம் பார்த்து இருக்கிறோம். இறைவணக்கத்தில் ஈடுபடுவதற்கு முன்னர், அடுத்த வீட்டார் பற்றி அரை மணிநேரம் புறம் பேசுவதை முன்னுரையாக்குகிறவர்களை நாம் கண்டிருக்கிறோம். தொழுகைக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் மார்க்கத்திற்கு முரணான தவறுகளில் ஒன்றை அவசியம் செய்துவிடுவது எனும் தீர்மானத்துக்கு வந்தவர்களைப்போல் நடந்து கொள்கிற மனிதர்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன்; நீங்களும் பார்த்திருக்கலாம்.

முன்னாலும் பின்னாலும் தவறு செய்யும் அவர்கள் தொழுகையின் நடுவில் என்ன தவறு செய்கிறார்கள் என்று எனக்கும் தெரியாது; உங்களுக்கும் தெரியாது. அது இறைவனுக்கு மட்டும் தெரிந்த ரகசியம்.

இந்தச் செய்திகளை எல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்கும் போது ஒரு மனிதனின் தொழுகை அவன் செய்யும் தவறுகளைத் தடுப்பதில்லை எனத் தீர்மானிக்கத் தோன்றுகிறது.

நான் கேட்கிறேன், நீங்கள் இப்படிப்பட்ட தீர்மானத் துக்கு வருகிறீர்களா?

நீங்கள் 'ஆம்' என்று விடை கொடுத்தால் உங்கள் விடையிலிருந்து இரண்டு உண்மைகளை நான் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஒன்று: மேலே இடம் பெற்ற இறைவசனத்தை நீங்கள் நன்கு புரிந்து கொள்ளவில்லை. அதன் அடியில் மறைந்து ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கிற உட்பொருள் உங்கள் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை.

இரண்டு: பல்லாண்டுகளாக நீங்கள் நிறைவேற்றி வந்திருக்கிற ஐங்காலத் தொழுகை மிக முக்கியமான உண்மை ஒன்றை உங்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கத் தவறி விட்டது - நீங்கள் கற்றுக் கொள்ளும் நிலையில் இல்லாத காரணத்தால்!

என் கேள்விக்கு நீங்கள் இல்லை - அறவே இல்லை என்று பதில் தருகிறீர்களா?

அப்படியானால், உங்களுக்கு நற்செய்தியொன்று சொல்லப் போகிறேன்: இறைவணக்கம் உங்களுக்குச் சிறிதளவேனும் உள்ளறிவை உணர்த்திக் காட்டிவிட்டது! நீங்கள் நிறைவேற்றும் தொழுகை உங்களுக்கு அறிவைக் கற்று கொடுக்கிற ஆசானாக உருமாறத் துவங்கிவிட்டது!

மேற்குறிப்பிட்ட இறைவசனம் உடலும் உள்ளமும் ஒருமித்து நிற்கும்போது உருவாகும் தொழுகையைத்தான் சுட்டிக் காட்டுகிறதே தவிர, அவை ஒன்றோடு ஒன்று ஒட்டாமல் விலகி நிற்கும்போது நிறைவேற்றபடுகிற தொழுகை அல்ல.

இறை வணக்கத்தில் ஈடுபடும் உங்களுக்கு, திரண்ட கவனம் - புரிந்து கொள்ளும் பக்குவ நிலை ஆகிய இரண்டு பண்புகளும் இருந்தால் தொழுது கொண்டிருக்கும் போதே பல உண்மைகளை நீங்கள் சந்தேகத்திற்குச் சிறிதும் இடமில்லாதபடி தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

இந்த வழியில் உங்களுக்குக் கிடைக்கிற அடிப்படையான அந்தரங்க அறிவு, உங்கள் அடிமனதைத் தொட்டுப் பார்த்து அங்கே குவிந்து கிடக்கிற குணங்களையும் பழக்கங்களையும் மாற்றியமைக்கிற சக்தி படைத்தது. குணமும் பழக்கமும் மாறுதல் அடையும்போது, அவற்றிலிருந்து தோன்றுகிற எண்ணங்களும் செயல்களும் புதிய உருவங்களைப் பெறுகின்றன. இதனால் நல்ல செயல்களில் விருப்பமும் கெட்ட செயல்களில் வெறுப்பும் ஏற்படுகின்றன.

இதன் விளைவு: கெட்ட செயல்களில் இன்பம் கண்ட நீங்கள் இப்போது அவற்றைப் பார்த்து - அல்லது அவற்றை நினைத்து முகத்தைச் சுழிக்கிறீர்கள். ஏற்கெனவே உங்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த ஒன்று இப்போது வெறுப்புக்குரிய ஒன்றாக மாறுகிறது.

மொத்தத்தில், உங்கள் தொழுகை - அல்லது அதிலிருந்து கிடைக்கும் அறிவு தீய செயல்களைத் தடுத்து நிறுத்துகிறது.

நான் குறிப்பிட்ட இரண்டாம் பண்புக்கு உங்கள் தொழுகையில் இடமில்லை என்றால், இந்த நன்மைகளை உங்களால் அடையவே முடியாது.

இப்போது, தொழுகை சிறப்படைவதற்குத் தேவையான அடுத்த பண்பை நாம் ஆராய வேண்டும். இதற்கு நாம் கொடுக்கும் பெயர் -

மூன்றாம் பண்பு

- இது தொழுகையின்போது இறைவனுக்கு நீங்கள் கொடுக்கிற கண்ணியத்தைக் குறிக்கும். இறை வணக்கத்தில் நீங்கள் செய்கிற செயல்கள் ஒவ்வொன்றும் கூறுகிற வார்த்தைகள் அத்தனையும் வணங்கப்படுகிறவனைப் பெரிதும் கண்ணியப்படுத்துபவையாக அமையவேண்டும். இதற்கு மாறான வகையில் எந்த அசைவும் எவ்வித ஓசையும் உங்களிடமிருந்து வெளிவரக் கூடாது. தொழுகை முழுவதும் இந்த மனப்பண்பு உங்களிடம் நிலைத்து நிற்க வேண்டும்.

* தொழுகையை நிறைவேற்ற முற்படும் நீங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள் என்பதை நன்கு உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். காலத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்கும் இடத்தின் எல்லைக் கோட்டுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒருவனின் சன்னி தானத்துக்கு உங்கள் தொழுகையை நுழைவாசலாக்க முற்படுகிறீர்கள். தொழுகையைத் துவங்கிவிட்ட நீங்கள், எல்லாம் தெரிந்தவனும் எங்கும் நிறைந்தவனுமான பேரரசனின் திருச்சபையில் நின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள். தொழுது கொண்டிருக்கும் நீங்கள், மனிதனின் பிடரி நரம்பைவிட அருகில் இருப்பவனும் முக்காலத்தை முழுமையாகத் தெரிந்தவனுமான மாமன்னனோடு உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

மிகப்பெரும் சக்தி படைத்த எஜமானனுக்கு எதிரில் நிற்கிற மிகத் தாழ்ந்த அடிமை ஒருவனின் மனநிலை எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள். அவனுக்கு இருக்கிற மனநிலை தொழுகையின்போது உங்களுக்கு இருக்க வேண்டும். எஜமானன் மீது அவன் மனத்தில் இருக்கிற கண்ணியம், தொழுகையின்போது இறைவனுக்கு நீங்கள் கொடுக்கிற கண்ணியத்துக்குத் தாழ்ந்ததாக இருக்க வேண்டும்.

நீங்கள் இறைவனை வணங்கும்போது உங்களிடம் இந்தப் பண்பு பரவி நின்றால், உங்கள் தொழுகையில் பணிவுக்கும் பக்திக்கும் பஞ்சம் இருக்காது; தெளிவுக்கும் ஞானத்துக்கும் அங்கே வழி பிறக்கும். பெருமானார் எப்படித் தொழுதிருப்பார்கள் என்பதற்குச் சிறிதளவேனும் விளக்கம் கிடைக்கும்.

ஒரு மனிதன் முறைப்படி இறைவனை வணங்கினால் அவன் தொழுகையில் பணிவும் பக்தியும் பரவி நிற்கும் என்பது உண்மை என்றாலும் தொழும்போது அவன் செய்ய வேண்டிய வேலைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு நோக்கமுண்டு. உள்ளத்தைக் கறைநீக்கித் தெளிவாக்குவதும் இறைவனைப் பற்றிய நினைவை அதில் நிலைப்படுத்துவதும் 'ஈமான்' எனப்படும் நம்பிக்கைக்கு வலிமை சேர்ப்பதும் தொழுகையின் அடிப்படையான நோக்கங்கள். இந்த நோக்கங்கள் முழுமையாக நிறைவேற வேண்டும் என்பதற்காகவே ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இஸ்லாம் தொழுகையைக் கடமையாக்கியிருக்கிறது.

இறைவணக்கத்தின் பகுதிகளான 'ரூகூவும்' 'சுஜூதும்' இறைவனைக் கண்ணியப்படுத்துகிற ஒரே நோக்கத்துக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் சந்தேகத்திற்குச் சிறிதும் இடம் கிடையாது.

"இந்தச் செயல்களினால் இருப்புக்கும் கை கால்களின் தசைகளுக்கும் தேவையான பயிற்சி கிடைக்கிறது. எனவே ரூகூவுக்கும் சுஜூதூக்கும் இதுதான் குறிக்கோள்!" என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்களா?

நீங்கள் சொல்லதைக் கேட்டதும், நான்கு நூற்றாண்டு களுக்கு முன்னர் நடந்த உரையைடல் ஒன்று என் நினைவுக்கு வருகிறது.

"இறைத் தூதர் அவர்களே! இன்று தூரியக் கிரகணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தங்களின் ஆண் குழந்தை இறந்தது

குறித்து வானம் துக்கம் தெரிவித்துக் கண்ணீர் வடிக்கிறது” என்று நபித்தோழர்கள் கேட்டார்கள்.

பெருமானார் சிரித்தார்கள்.

“நீங்கள் நினைப்பது முற்றிலும் தவறு. என் குழந்தை இறைவனின் கட்டளைப்படி இறந்துவிட்டது. தூரிய - சந்திரக் கிரகணங்கள் இறைவனின் அமைப்பையொட்டி இயற்கையில் தோன்றுகின்றன; என் குழந்தை இறந்ததற்கும் இந்த இயற்கை நிகழ்ச்சிக்கும் எவ்விதச் சம்பந்தமும் கிடையாது.”

ருகூவு சுஜலிதானால் உடலுறுப்புக்களுக்கும் கை கால்களின் தசைகளுக்கும் பயிற்சி கிடைக்க முடியும் என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

தொழுகையினால் மனிதனுக்கு இன்னும் எத்தனையோ விதமான நன்மைகள் ஏற்படுகின்றன என்பதையும் நான் மறுக்கவில்லை.

ஆனால் ‘இந்தப் பயிற்சிதான் ருகூவுக்கும் சுஜலிதாக்கும் குறிக்கோள்’ என்று நீங்கள் கூறினால், அது இஸ்லாத்தின் சட்டத்துக்கு நீங்கள் கற்பிக்கும் காரணமாக இருக்குமே தவிர தன் சட்டத்தில் இஸ்லாம் மறைத்து வைத்திருக்கிற நோக்கத்துக்கு விளக்கமாக அமையாது!

காலை நேரத்தில் உங்களுக்குக் குழந்தை பிறந்தால்; உங்கள் குழந்தையைப் பார்ப்பதற்காகத்தான் - அல்லது அதற்கு ஆசி கூறுவதற்குத்தான் அன்று தூரியன் உதயமாகி யிருக்கிறது என்று உங்களால் கூற முடியுமா?

தொழுகைக்கு ‘பாங்கு’ சொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் பத்து வயது நிரம்பிய உங்கள் மகன் - அல்லது பேரன் படிக்கட்டில் தவறிவிழுந்து பல்லை உடைத்துக் கொண்டால் பாங்கு சொன்னவர் மீது நீங்கள் வழக்குத் தொடர முடியுமா?

உள்ளதை உள்ளபடி புரிந்து கொள்ளுங்கள். இல்லாததை உள்ளதாக்க முயற்சி செய்யாதீர்கள். இஸ்லாத்தின் சட்டங்களுக்குக் காரணம் கண்டு பிடிக்கும் வழியில் திருக்குர்ஆனையும் ஹதீஸ் தொகுப்புக்களையும் சட்ட நூல்களையும் ஆராய்ந்து பாருங்கள். இது பாராட்டுக் குரிய செயல். ஆனால் காரணம் தெளிவாகாத இடத்தில் கற்பனைக்குத் தோன்றியதை எல்லாம் காரணமாக்க முற்படுவது முற்றிலும் தவறான செயல்.

இப்படிப்பட்ட சிந்தனையும் கற்பனையும், சட்டத்தின் நோக்கத்தையும் குறிக்கோளையும் நீங்கள் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்கிற வாய்ப்பையே அழித்துவிடக் கூடும். உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து வெளிவராத துடிக்கிற உண்மைகளை கற்பனையில் தோன்றிய ‘அவசர முடிவு’ எனும் பாறையைத் தாக்கிப் போட்டு நசுக்கிவிடாதீர்கள்.

உங்கள் அடிமனத்தில் ஏதேனும் சந்தேகம் இருந்தால் முறைப்படி தொழுகிற மனிதனைப் பாருங்கள். உங்கள் சந்தேகத்திற்கு நிச்சயமாக தீர்வு கிடைக்கும். அவன் நேராக நிமிர்ந்து நின்று தொழுகையைத் துவங்கிய சிறிதுநேரத்தில் முழங்கால்களில் கைகளை வைத்துக் குனிந்து, “வலிமையிக்க இறைவனைத் துதிக்கிறேன்” எனக் கூறுகிறான். ருகூவு என்று குறிக்கப்படுகிற இந்தச் செயலையடுத்து மீண்டும் நிமிர்ந்து நிற்கிறான் - தரையில் விழுந்த பொருளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்து நிற்பவனைப்போல்! அவன் நிமிரும்போதே அவன் நாவிலிருந்து “பாராட்டுகிறவனின் பாராட்டுதலை இறைவன் கேட்டுக் கொண்டான்” எனும் துதிப்பு வெளிப்படுகிறது.

அவன் நிமிர்ந்து நேராக நின்றதும். “எங்கள் நாயனே! அனைத்துப் புகழுக்கும் நீயே உரித்தானவன்” என்று கூறுவதன் மூலம் இறைவனுக்குக் கண்ணியமும் உயர்வும் அளிக்கிறான்.

அப்புறம் தலையைத் தரையில் வைப்பதற்குத் தயாராகிறான். நேராக நிற்பவன் குறிப்பிட்ட வகையில் முழங்கால்களைத் தரையில் ஊன்றி, கவிழ்த்து வைக்கப்பட்ட இரண்டு கைகளுக்கும் நடுவில் தன் சிரத்தைத் தரையில் வைக்கிறான். வெளியுறுப்பு களிலிருந்து இந்தச் செயல்கள் உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் அதே நேரத்தில், அவன் நாவிலிருந்து 'இறைவன் மிகப் பெரியவன்' எனும் வார்த்தைகள் நீண்டு வெளிவருகின்றன.

இறைவனை மிகப் பெரியவன் என்று கூறுவதன் மூலம் 'நான் மிகச் சிறியவன்' என்ற பொருளை உணர்ந்து பணிவுக்கு அவன் இலக்கணம் வகுக்கிறான்.

சிரத்தை தரையில் வைத்துக் கொண்டு 'உயர்வுமிக்க என் நாயனைத் துதிக்கிறேன்' என்று கூறுகிறான். சுஜூது என்று அழைக்கப்படுகிற இந்தச் செயலையடுத்துச் சிறிது நேரம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துவிட்டு மீண்டும் சிரத்தைத் தரையில் வைக்கிறான்; இறைவனைத் துதிக்கிறான்...

இப்போது நெஞ்சைத் தொட்டுப் பார்த்துப் பதில் சொல்லுங்கள்; ரூகூவும் சுஜூதும் இருப்புக்கும் தசைகளுக்கும் அமைக்கப்பட்ட பயிற்சியா? அல்லது, படைத் தவனுக்கு முன்னால் நின்று படைக்கப்பட்டவன் தன் நிலையை உணரும் முயற்சியா?

கண்ணியம் எனப்படும் இந்த மூன்றாம் பண்பு தனித்துத் தோன்றக் கூடிய ஒன்றல்ல. இந்தப் பண்பு முந்திய இரண்டு பண்புகளிலிருந்தும் தான் தோன்றுகிறது.

கவனம் என்பது முதற்பண்பு. இந்தப் பண்பு இல்லாமல் நீங்கள் இறைவணக்கத்தில் ஈடுபட்டால், என்ன செய்கிறீர்கள் - எப்படிச் செய்கிறீர்கள்-எதற்காகச் செய்கிறீர்கள் என்றே உங்களுக்குத் தெரியாது. தொழுகையின்

நடுவில் ரூகூவு செய்ய மறந்துவிட்டீர்கள் என்பதையும், இரண்டு தடவைக்குப் பதிலாக ஒரே ஒரு தடவை தான் சுஜூது செய்திருக்கிறீர்கள் என்பதையும் நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ள முடியாது. தொழுகையில் உங்களுக்குத் தெளிவு ஏற்படாது. ஏனெனில் தெளிவு என்பது கவனத்திலிருந்து உருவாகும் பண்பு. எனவே கவனம் இல்லாத எந்தச் செயலிலும் தெளிவை எதிர்பார்க்க முடியாது. கவனத்துடன் செய்யப்படுகிற எந்தச் செயலிலும், நீங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், தெளிவு தானே வந்து நுழைந்துவிடும்.

கவனம் எனும் பண்பு, தொழுகையில் என்ன செய்கிறீர்கள்-என்ன சொல்கிறீர்கள் என்பதை உங்களுக்கு உணர்த்திக் காட்டுகிற அதே நேரத்தில், தெளிவு எனும் பண்பு, எதற்காகச் சொல்கிறீர்கள் என்று சுட்டிக் காட்டுகிறது; எப்படிச் செய்ய வேண்டும் - எப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்று எடுத்துக் காட்டுகிறது. அங்கே பிறப்பது மூன்றாம் பண்பு-கண்ணியம் எனும் மனப்பண்பு.

முந்திய இரண்டு பண்புகளும் முழுமையாகத் தோன்றி விட்டால், கண்ணியம் எனும் மூன்றாம் பண்பு அழைப்பே இல்லாமல் உருவெடுத்துவிடும்.

குழந்தைகள் வீட்டுத் தலைவனுக்கும் வருகிற விருந்தாவிக்கும் கண்ணியம் கொடுப்பதில்லை - இப்படிச் சொல்வதைவிட, அவற்றின் மனத்தில் கண்ணியம் தோன்றுவதில்லை என்று சொன்னால் இன்னும் பொருத்தமாக இருக்கும். கண் கொட்டாமல் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவற்றின் மனத்தில் மரியாதை தோன்றுவதில்லை, ஏனெனில் குழந்தைகளுக்குக் கவனம் எனும் பண்பு முழுமையாக இருந்தாலும் தெளிவு எனும் பண்பு அறவே கிடையாது. எனவே கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருக்கிற குழந்தைகளிடம், தெளிவு

ஏற்படுவதற்கான பக்குவம் இல்லாததால், மரியாதையை எதிர்பார்க்கமுடியாது.

இதே போன்று, தொழுகையில் நீங்கள் ஈடுபடும் போது உங்கள் உள்ளத்தில் இறைவன்மீது கண்ணியம் தோன்றவில்லை என்றால், நீங்கள் தெளிவு எனும் இரண்டாம் பண்பை இழந்துவிட்டீர்கள் என்று அர்த்தம். ஏனெனில் தெளிவு இல்லாத மனத்தில் கண்ணியம் தோன்ற முடியாது. குழந்தைகளின் மனத்தில் பெரியவர்கள் மீது மரியாதை தோன்ற முடியாததுபோல்!

நீங்கள் முழுக் கவனத்துடன் தொழுவதால், உங்கள் தொழுகையைப் பற்றி நீங்கள் நன்கு உணர்ந்து கொண்டால் அங்கே கண்ணியத்துக்கு முழுமையான இடமிருந்தால் இறையச்சத்துக்கு நீங்கள் காத்திருக்க வேண்டிய தில்லை.

முந்திய மூன்று பண்புகளும் ஒன்றொன்றை இணையும் போது அங்கு அச்சம் எனும் நான்காம் பண்பு முழுவலிமையுடன் உருவெடுத்துவிடும்.

நான்காம் பண்பு

தொழுகை முழுமை பெறுவதற்கு இறையச்சம் எனும் பண்பு தவிர்க்க முடியாத ஒன்று. மற்றப் பண்புகளைப் போலவே இந்தப் பண்பையும் வளர்த்துக் கொள்வது அவசியமாகும். இறைவனுக்கு நீங்கள் கொடுக்கும் கண்ணியத்தின் அளவைப் பொறுத்தது, உங்கள் உள்ளத்தில் இருக்கிற இறையச்சத்தின் அளவு.

இங்கு நாள் குறிப்பிடுவது, ஆழ்ந்த கண்ணியத்தினால் தோன்றுகிற அச்சமே தவிர மனத்தின் பலவீனத்தினால் உருவெடுக்கிற அச்சமல்ல. இந்த அச்சம் மனிதனுக்கும் மிருகத்துக்கும் நடுவில் இருக்கிற திரையைக் கிழித்தெறியக் கூடியது. மனிதனின் முன்னேற்றத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி

வைத்துவிட்டு அவனைச் சோம்பேறியாக்கி உட்கார வைக்கும் சக்தி படைத்தது; எந்தக் காரியத்தையும் பல்லாயிரம் மடங்கு பெரிதுபடுத்திக் காட்டுவதன் மூலம் அவன் முயற்சிக்குத் தடைவிதிக்கும் வலிமை வாய்ந்தது.

இத்தகைய அச்சத்திற்கு அடிமைப் பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்தவர்கள் எப்போதும் பயந்துகொண்டுதான் இருப்பார்கள். பயமும் கவலையும் இல்லாமல் அவர்கள் வாழ்ந்த நாட்களை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம். அவர்கள் காட்டு மிருகத்துக்கும் கத்தியை ஒங்கிப் பிடித்து நிற்பவனுக்கும் மட்டுமின்றி, கண்கொட்டாமல் பார்க்கும் மனிதனுக்கும் கற்பனையில் தோன்றுகிற விளைவு களுக்கும் கூடப் பயப்படுவார்கள்.

மொத்தத்தில், அவர்கள் நாள் ஒன்றுக்கு ஓராயிரம் தடவை செத்துப் பிழைப்பவர்கள்.

இந்த அச்சத்துக்கு இஸ்லாம் அனுமதி கொடுக்கவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, “இறைவன் ஒருவனைத் தவிர்த்து வேறு யாருக்கும் - எதற்கும் மனிதன் பயப்படக் கூடாது” என்று தடையும் விதித்திருக்கிறது.

அச்சம் என்பது, குலவேற்றுமைக்கும் மதவேற்றுமைக்கும் அப்பால், பொதுவாக எல்லோரிடமும் காணப்படுகிற மனப்பண்புகளில் ஒன்று; மிக இளம் வயதிலிருந்தே வளர்ந்து வந்திருக்கும் இந்தப் பண்பை ‘மனித இயற்கையில் ஒரு பகுதி’ என்று குறிப்பிடுவதில் தவறு கிடையாது.

இந்த இயற்கைக்கு மனிதன் முரண்பட்டு நடக்க வேண்டும் என்பது இஸ்லாத்தின் போதனை அல்ல. பலவீனத்தினால் பிறக்கும் அச்சத்தை வலிமைமிக்க பண்பாக மாற்றுவதற்கு அது பாதை காட்டுகிறது - படைக்கப் பட்டவர்களுக்கும் படைக்கப்பட்டவற்றுக்கும் பயப்படாதீர்கள் - படைத்தவனுக்குப் பயப்படுங்கள் என்று.

முறைப்படி இறைவனுக்கு பயப்படுகிற ஒருவன் வேறு யாருக்கும் எதற்கும் பயப்படுவதில்லை. தன் மனத்தில் இறையச்சத்துக்கு ஆழமாக இடம் கொடுத்துவிட்ட காரணத்தினால், மற்றவர்களுக்கும் மற்றவற்றுக்கும் எப்படி பயப்படுவது என்பதை அவன் மறந்துவிடுகிறான்.

‘இறையச்சம் கொண்டவர்களே பெரிதும் துணிவுள்ளவர்கள்’ எனக் கூறப்படும் கருத்துக்கு வரலாற்று நூல்களில் காணக்கிடைக்கிற ஆதாரங்கள் கணக்கற்றவை.

மக்களுக்கு ஞான மார்க்கத்தைக் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த ஒருவர் இறைவணக்கத்திற்கென்று ஒதுக்கி வைத்திருந்த தனி அறை ஒன்றில் தொழுது கொண்டிருந்தார். முதல் ‘ரக்அத்’தை முடித்துவிட்டு இரண்டாம் ‘ரக்அத்’தைத் துவங்கியபோது நச்சுப் பாம்பு ஒன்று அவரது காலடிகளுக்கு மத்தியில் பின்னால் இருந்து நுழைந்து முன்னால் வந்தது. சுஜூது செய்யும் இடத்தில் சிறிதுநேரம் வளைந்து நெளிந்து விளையாடிற்று. அது அங்கிருந்து நழுவிச் செல்வதற்கும் அவர் அங்கு சுஜூது செய்வதற்குமிடையில் இருந்ததெல்லாம் சில வினாடிகள் தான்.

முகத்தில் அச்சத்தின் ரேகை இல்லாமல், அசைவுகளில் சிறிதும் பரபரப்பு இல்லாமல் தமக்கே உரித்தான ஆழ்ந்த தளர்ச்சியுடன் அவர் தொழுது முடித்தபோது அவரது மாணாக்கர்களில் சிலர் வெளிறிபோன முகத்துடன் அறை வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன செய்தி...?” என்று கேட்டார் பெரியவர்.

“பாம்பு-பெரிய பாம்பு-விஷப் பாம்பு-தங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து வந்திருக்க வேண்டும்-என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. எங்கே அது சென்றது என்பதை

எங்களால் கவனிக்க முடியவில்லை...” என்று துண்டு துண்டாகக் கூறிய மாணாக்கரில் சிலருக்கு கைகள் நடுங்கின; வேறு சிலருக்கு கைகளும் கால்களும் மட்டுமல்லாமல் நாவிலிருந்து வெளிவந்த வார்த்தைகளும் நடுங்கின.

தொழுகையினால் தெளிவடைந்த அவரது முகத்தில் வியப்புத் தெரிந்தது.

“நீங்கள் எல்லோரும் ஏன் இப்படி நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? இறைவனால் படைக்கப்பட்ட இரண்டு படைப்புக்கள் ஒன்றோடு ஒன்று நெருங்கிவந்தால் அங்கே பயப்படுவதற்கும் நடுங்குவதற்கும் என்ன இருக்கிறது?” என்று அவர் ஒன்றும் நடக்காததுபோல் கேட்டபோது -

மாணாக்கர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“உங்களில் இருவர் ஒருவரோடு ஒருவர் நெருங்கி நின்றால் அதைப்பார்த்து நடுங்குகிறவர்கள் யாரேனும் இருக்கிறார்களா?”

“இல்லை, இல்லவே இல்லை,” உடன் பதில் வந்தது.

“இறைவனின் படைப்புக்களான நானும் ஒரு நச்சரவமும் நெருங்கியிருந்தால், நீங்கள் ஏன் பயப்பட வேண்டும்?”

பதில் வரவில்லை. இரண்டாம் தடவையாக மாணவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

ஞானத்துறையில் முதிர்ந்த தேர்ச்சி பெற்ற அவர் தமக்கு எதிரில் இன்னும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்துப் பேசினார். அவர் பேசுவதைக் கொஞ்சம் கவனித்துக் கேளுங்கள். நான் விவரித்துக் கொண்டிருக்கிற பண்புக்கு அவர் பேச்சு மிகப் பொருத்தமாக விளக்கம் கொடுக்கும் என்பது என் நம்பிக்கை.

பாம்புக்கும் தேளுக்கும் மனிதன் பயப்படுகிறான். அவை இரண்டும் மனிதனுக்குப் பயப்படுகின்றன. உண்மையில் பாம்பைப் பார்த்து நடுங்குகிற மனிதனின் பயத்தையும் மனிதனைக் கண்டு விரைந்து தப்பி யோடுகிற பாம்பின் பயத்தையும் நிறுத்துப் பார்க்க முடிந்தால், பாம்பைவிட மனிதனே அதிகமாகப் பயப்படுகிறான் என்பதை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம். காரணம், பாம்புக்கு இல்லாத ஒன்று மனிதனுக்கு இறைவனால் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது—பாம்பைவிட மனிதன் உயர்ந்து நிற்க வேண்டும் என்பதற்காக! முறையான பயிற்சியுள்ளவர்களுக்கு அது மிகப் பெரும் வழிகாட்டி. என்றாலும் அதனைச் சரியான பயிற்சிக்கு உட்படுத்தாத காரணத்தினால், அது ஏறும்பை யானையாகக் காட்டுகிறது; தூரும்பைத் தூணாகச் சித்திரிக்கிறது; மனிதவாடைக்கே பயப்படுகிற பாம்பை 'இஜ்ராயீலா'கப் பெரிதுபடுத்து கிறது.

மற்றப் படைப்புகளுக்கு மாறாக மனிதனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற கற்பனையைத்தான் குறிப்பிடு கிறேன்.

'நீங்கள் எல்லாரும் ஏன் இப்படி நடுங்கிக் கொண் டிருக்கிறீர்கள்? என்று நான் கேட்டதற்கு, 'எங்கள் கற்பனை எங்களை நடுங்கவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது' என்று நீங்கள் பதில் கொடுத்திருந்தால் நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பேன்.

உங்களுக்கு உண்மை தெரியவில்லையா? அல்லது, நடுக்கம் நிற்காத காரணத்தினால் உங்களால் பதில் சொல்ல முடியவில்லையா? இதுவும் இல்லை என்றால், உங்களைப் போலவே நானும் நடந்து போன ஒன்றை நினைத்துக் கற்பனையை அரவணைத்துக் கொண்டு

லுஹர் தொழுகையிலிருந்து அஸர் தொழுகைவரை நடுங்கிக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப் படுகிறீர்களா?

என்மீது பாம்பு உரசினாலும் பாம்பைத் தூக்கி எடுத்து என் மடியில் நான் போட்டுக் கொண்டாலும், இறைவனின் கட்டளையில் ஒருபோதும் மாறுதல் ஏற்பட முடியாது, இறைவனின் அனுமதி இல்லாமல் அணுகூட அசைவதில்லை என்ற வசனத்தை திருக்குர்ஆனில் நீங்கள் பார்த்ததில்லையா?

மக்காவிலிருந்து மதினாவுக்கு 'ஹிஜ்ரத்' செய்யும் வழியில் பெருமானாரும் அபூபக்ர் (ரலி) அவர்களும் ஸவர் குகையில் மறைந்திருந்தபோது, பாம்புப் புற்றுக்கும் அவர் களுக்கும் அதிகத் தூரமில்லை. அவர்களை வலை போட்டுத் தேடிக் கொண்டிருந்தவர்கள் குகைக்கு அருகில் வந்துவிட்டார்கள் என்பதை உணர்ந்த நபித்தோழரின் முகத்தில் அச்சத்தின் முத்திரை தெரிந்தது.

அப்போது, 'பயப்படாதீர்கள்; இறைவன் நம்முடன் இருக்கிறான்!' என்று பெருமானார் கூறினார்கள் என்பது உங்களுக்குப் புதிய செய்தியல்ல. அங்கு இங்கு என்று சொல்ல முடியாதபடி எங்கும் நிறைந்த இறைவன் இங்கும் இருக்கிறான் என்பதை உங்களால் நம்ப முடியவில்லையா?

உங்கள் நிலையை நினைத்துப் பெரிதும் வருந்து கிறேன். எதற்கு-யாருக்குப் பயப்பட வேண்டியதில்லையோ அதற்கு - அவர்களுக்கு பயப்படுகிறீர்கள். காரணம், யாருக்குப் பயப்படவேண்டுமோ அவனுக்கு நீங்கள் பயப்படுவதில்லை!

உங்களுக்கு ஓர் உதாரணம் சொல்கிறேன். பசி எனும் உணர்வை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இதன் கொடுமையை அறவே அனுபவிக்காதவர் உங்களில் எவருமில்லை. ஒரு

மனிதனுக்குப் பசி வந்துவிட்டால் அவன்மீது குற்றம் சுமத்த முடியாது. ஆனால் தன் பசியைத் தீர்த்துக் கொள்வ தற்காக அவன் திருடினால் சட்டம் அவனைத் தண்டிக்கத் தவறாது.

தன் வீட்டில் வயிறு புடைக்கச் சாப்பிடுகிறவன் மற்றவரின் வீட்டில் தயாரிக்கப்படும் உணவைப் பார்த்து ஆசைப்படமாட்டான். அவன் பசிக்காகத் திருடுகிறான் என்றால், அல்லது மற்றவர் தின்பதைப் பார்த்து ஆசைப்படுகிறான் என்றால்-அவன் தன் வீட்டில் முறைப்படி சாப்பிடவில்லை என்று அர்த்தம்.

இது போலவே நீங்கள் பாம்புக்கும் பக்கத்து வீட்டில் வளர்க்கப்படுகிற மாட்டுக்கும் பயப்படுகிறீர்கள் என்றால், அவற்றைப்படைத்த இறைவனுக்கு நீங்கள் பயப்படவில்லை என்பது பொருள்.

எனவே இறைவனுக்குப் பயப்படுங்கள்; அனைத்தும் உங்களுக்குப் பயப்படும். மற்ற யாருக்கும், எதற்கும் பயப்பட வேண்டிய அவசியம் உங்களுக்கு ஏற்படாது.

எச்சரிக்கிறேன்: நீங்கள் இறைவனுக்குப் பயப்பட வில்லை என்றால், உலகிலுள்ள அனைத்துக்கும் பயப்பட வேண்டிய நிலைமை உங்களுக்கு ஏற்படும்...

- பக்தாதைச் சேர்ந்த ஞானியின் பேச்சு, தொழுகை சிறப்படைவதற்குத் தேவையான பண்புகளில் ஒன்றான இறையச்சத்துக்குப் போதுமான அளவு விளக்கம் கொடுத்துவிட்டது. இறைவணக்கத்தின்போது உங்கள் உள்ளத்தில் எப்படிப்பட்ட அச்சம் நிரம்பியிருக்க வேண்டும். என்பதை நீங்கள் உணர்ந்து கொண்டிருப்பீர்கள் என்று எண்ணுகிறேன்.

மீண்டும் கூறுகிறேன் : ஆழமான கண்ணியத்தினால் பிறக்கிற அச்சமே நான் வலியுறுத்தும் பண்பு. விஷ

ஜந்துக்களையும் வனவிலங்குகளையும் மிருகக் குணம் படைத்த மனிதர்களையும் நீங்கள் நெருங்கும்போது உங்கள் மனத்தில் தோன்றுகிற அச்சத்தை நான் குறிப்பிடவில்லை; பலவீனப்பட்ட மனத்திலும் பயிற்சிக்கு உட்படாத உள்ளத்திலும் தோன்றுகிற நடுக்கத்தை நான் குறிப்பிடவில்லை.

இவை இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டவை என்பதை நினைவில் பதித்துக் கொள்ளுங்கள். முன்னது இறைவணக்கத்தில் உயிரோட்டத்தைத் தோற்றுவிக்கிற அதே நேரத்தில் பின்னது தொழுகையின் நோக்கத்தையே கட்டோடு அழித்துவிடும் என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள்.

தன்னையும் தன் வலிமையையும் உணராத காரணத்தால் தலை தாக்குகிற இந்த அச்சத்துக்கு ஒருவன் தன் தொழுகையில் சிறிதேனும் இடம் கொடுத்தால், அது அவன் தொழுகையின் நோக்கத்தையே அழித்துவிடும் என்பது மட்டுமல்ல - இதுவரை நான் வரிசைப்படுத்திய பண்புகளையும் அடுத்து எழுதப்போகும் பண்புகளையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் துரத்தியடித்துவிடும்.

இங்கு அச்சம் எனப்படும் உணர்வு இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. அவற்றில் ஒன்று வரவேற்கத்தகுந்தது; பெருமுயற்சி எடுத்தேனும் வளர்க்கப்பட வேண்டியது. மற்றொன்று வெறுக்கத்தகுந்தது; கடினமான பயிற்சியின் வழியிலேனும் நசுக்கப்பட வேண்டியது.

கடன்காரனுக்குப் பயப்படுகிறவர்களும் பிச்சைக் காரனின் தொல்லைக்குப் பயப்படுகிறவர்களும் கீழ்த்தரமான அச்சத்துக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள். அவர்கள் இறைவணக்கத்தை மேற்கொள்ளும்போது, அவர்களின் எண்ணத்தில் கடன்காரனும் பிச்சைக்காரனும் கைகோத்து நிற்பார்களே தவிர செல்வத்தையும்

வறுமையையும், எண்ணத்துக்கும் செயலுக்கும் பின்னால் அமைத்து வைத்து, எல்லாருக்கும் தன் பேரன்பை அள்ளிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற இறைவனைச் சிறிது நேரம் கூட அவர்களால் நினைத்துப் பார்க்க முடியாது.

நிலைமை இப்படி இருக்கும்போது, 'இறைவனை வணங்குகிறேன்' என்று அவர்களால் எப்படிச் கூற முடியும்?

அவர்களைப் பார்த்து, 'நீங்கள் சொல்வது சுத்தமான பொய். இறைவனை நீங்கள் வணங்கவே இல்லை. உங்கள் தொழுகை முடியும்வரை பரபரப்புடன் காத்துக் கொண்டிருக்கிற அந்தப் பணக்காரனைத்தான் வணங்கியிருக்கிறீர்கள்' என்று நீங்கள் குற்றம் சாட்டினால் -

அல்லது, 'பள்ளிக் குள் நுழையும் தருணத்தில் உங்களை வழிமறித்து யாசகம் கேட்டுத் தொல்லை கொடுத்த அந்த வயோதிகனைத் தான் நீங்கள் இவ்வளவு நேரம் வணங்கியிருக்கிறீர்கள்' என்று எடுத்துக் கூறினால் உடனே அவர்கள் கொஞ்சமும் தயங்காமல் மறுப்புத் தெரிவிப்பார்கள்.

தாம் செய்த தவற்றைப் பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொள்ளும் துணிவு மக்களில் பெரும்பாலோருக்குக் கிடையாது. சில நேரங்களில் அவர்கள் தம் தவற்றையும் அதற்கான காரணத்தையும் அறவே தெரிந்து கொள்வ தில்லை!

இத்தகைய நிலையிலிருக்கும் மனிதன் இறை வணக்கத்தில் ஈடுபட்டால், அவன் எண்ண ஓட்டம் எப்படியிருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

'கிப்லா'வை முன்னோக்கி நின்று 'அல்லாஹு அக்பர்' என்று சொல்கிறான்-இல்லை, பழக்கத்துக்கு அடிமைப்பட்ட நாவு அவனுக்கே தெரியாமல் இந்த

வார்த்தைகளை உதிர்க்கிறது. தன் நாவின் விளையாட்டை அவனால் புரிந்து கொள்ளமுடியாது. ஏனெனில், சற்றுத் தூரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த கடன்காரனின் கூர்மையான பார்வை தன்மீது விழுந்துவிட்டது என்பதை அவன் ஆரம்பத்திலேயே தெரிந்து கொண்டான். 'இந்தத் தடவை அவனுக்கு எப்படிப் பதில் சொல்வது, எத்தனை நாள் தவணை கேட்பது? பலமுறை தவணை கொடுத்துவிட்ட அவன் இப்போது எப்படித் தவணை கொடுப்பான்?' என்று யோசனை செய்து கொண்டிருக்கும் போதே 'அல்லாஹு அக்பர்' என்று அவன் நாவு சொல்லிவிட்டது. அவன் நேராக நிமிர்ந்து நின்றதும் அப்படிச் சொல்வது அவன் நாவுக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது.

இங்கு சிறிதும் கவனம் இல்லாத நிலையில் தொழுகை துவக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனவே முதற் பண்பு செத்துப் போய்விட்டது. வேண்டுமானால், 'முதலடியே கோணலாக அமைந்துவிட்டது' என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இதனால் மற்றப் பண்புகள் தோன்றும் வாய்ப்பு அழிந்துபோகிறது. அல்லது 'கீழ்த்தரமான அச்சம் தொழுகையின் உயிருக்கே ஆபத்தைத் தோற்றுவித்து விடுகிறது' என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இது இன்னும் பொருத்தமாக இருக்கும் என்பது மட்டுமல்ல, சிந்தனை செய்கிற எவரும் மறுக்கத் துணியாத உண்மையுமாகும்.

எனவே உங்கள் தொழுகையில் இருக்க வேண்டியது, இறைவனுக்கு நீங்கள் கொடுக்கிற கண்ணியத்தினால் உங்கள் மனத்தில் தோன்றுகிற அச்சமே தவிர, மேற்குறிப் பிட்ட கீழ்த்தரமான அச்சமல்ல.

இஸ்லாமிய இலக்கியத்தில் இறையச்சம் எனக் குறிக்கப்படுகிற இந்த அச்சம், சற்றுமுன்னர் நான் குறிப்பிட்டபடி, இறைவனுக்கு நீங்கள் அளிக்கும்

கண்ணியத்தினால் உருவாகிறது. கண்ணியம் எனும் பண்பு, படைக்கப்பட்டவன் தன்னைப்படைத்து உலகத்துக்கு அனுப்பிய எஜமானனைப் பற்றிச் சிறிதளவேனும் புரிந்து கொள்வதால் தோன்றுகிறது. புரிந்து கொள்வது எனும் பண்பு, தொழுகையில் செலுத்தப்படுகிற ஆழ்ந்த கவனத்தினால் மலர்கிறது.

கவனம், தெளிவு, கண்ணியம், அச்சம் ஆகிய இந்த நான்கு பண்புகளும் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப் பிணைந்து நிற்கின்றன. அவற்றில் ஒன்றை வளர்த்தால் மற்றொன்று தானாகவே வளரும்; ஒன்றை அழித்தால் மற்றொன்றை - அல்லது மற்ற அனைத்தையும் இல்லாமைக்கு அனுப்ப வேண்டிய நிலை ஏற்படும்.

எனவே ஏற்கெனவே எடுத்துக்காட்டப்பட்ட ஞானி கூப்பியான் சவரியின் போதனையை எண்ணத்தில் நிலைப்படுத்திக் கொண்டு அடுத்த பண்புக்கு வாருங்கள் :

“ஒரு மனிதனின் தொழுகையில் பயபக்தி இல்லை என்றால் அவன் தொழுகை வீணாகிவிட்டது.”

ஐந்தாம் பண்பு

இறைவன் மிகப் பெரும் வலிமையும் அதிகாரமும் உள்ளவன் மட்டுமல்ல, எல்லையற்ற அன்புக்கும் கரையில்லாத கருணைக்கும் அவனே பிறப்பிடம். மன்னர்களுக்கு கெல்லாம் மன்னனான அவன், அன்பு செலுத்துகிறவர்கள் அனைவரையும் விடப் பேரன்பு கொண்டவன்; கருணை காட்டுகிறவர்கள் எல்லாரையும் விடப் பெருங்கருணை கொண்டவன்.

எனவே தொழுகையின்போது அவன் கருணையை எதிர்பாருங்கள்; அவன் அன்பு உங்களுக்கு கிடைக்கத் தவறாது என்று நம்புங்கள்; நீங்கள், தெரிந்தோ

தெரியாமலோ, செய்த தவறுகளுக்கெல்லாம் மன்னிப்புக் கிடைக்கும் என்று எண்ணுங்கள்.

இப்படி இறைவனின் பெருங்கருணையை எதிர்பார்க்கும் மனப்பண்பு, தொழுகைக்கு முழுமை கொடுக்கும் பண்புகளில் ஐந்தாவதாக இடம் பெறுகிறது. இந்தப்பண்பை ‘இறையாதரவு’ என்று குறிப்பிட்டாலும் தவறில்லை.

சற்று முன்னர் மனித மனத்தில் தோன்றும் அச்சத்தை நான் இரண்டாகப் பிரித்துக் கூறினேன். மனத்தின் பலவீனத்தினால் தோன்றுகிற அச்சத்தை ‘கீழ்த்தரமானது’ என்றும் ஆழ்ந்த கண்ணியத்தினால் பிறக்கிற அச்சத்தை ‘வரவேற்கத்தகுந்தது’ என்றும் குறிப்பிட்டேன். முன்னது நசுக்கப்பட வேண்டும் என்றும் பின்னது வளர்க்கப்பட வேண்டும் என்றும் கருத்துத் தெரிவித்தேன். அத்துடன், கீழ்த்தரமான அச்சத்தைப் பயிற்சியின் மூலம் வரவேற்கத் தகுந்த அச்சமாக மாற்ற முடியும் என்றும் கூறினேன். இதிலிருந்து, கீழ்த்தரமான அச்சம் எப்போதும் அதே நிலையில் இருப்பதில்லை என்று தெரிகிறது. புலிக்கும் கரடிக் கும் பயப்படுகிறவன், ‘இறைவனின் அனுமதி இல்லாமல் அணுகக்கூட அசைவதில்லை’ என்ற இறை வசனத்தை நன்கு புரிந்து கொள்வதன்மூலம், இறையச்சம் கொண்டவனாக மாறமுடியும்.

இதுபோலவே, இறையச்சம் என்ற பண்புபடைத்தவன் மற்றப் பண்புகள் அனைத்துக்கும் மேலாக அதனை வளர்த்துக் கொள்வதன் மூலம், தொழுகையின் உயிர்த்துடிப்புக்குத்தடை போட்டுவிட முடியும். அவன் மனத்தில் நிரம்பி நிற்கிற அச்சம் தொழுகையில் அவன் செய்கிற செயல்களையும் சொல்கிற வார்த்தைகளையும் உருமாற்றி வைத்துவிடும். ஒருமித்த மனப்பண்பையும் அதிலிருந்து தோன்றுகிற தெளிவையும் நிலை குலையச் செய்துவிடும்.

'நீ' செய்திருக்கிற-செய்து கொண்டிருக்கிற தவறுகள் கொடியவை. அவற்றிற்கு நிச்சயமாகத் தண்டனை உண்டு. இறைவனை உன்னால் ஏமாற்ற முடியாது' என்று அடிமனம் அலறிக் கொண்டிருக்கும்போது, தான் மேற்கொண்டிருக்கும் தொழுகையை அவனால் முறைப்படி நிறைவேற்ற முடியாது.

எனவே தான், 'தொழுகைக்குத் தேவையான பண்புகளில் இறையாதரவும் ஒன்று' எனக் கூறுகிறேன்.

இறையாதரவு எனும் இந்தப் பண்பு, நீங்கள் செய்த தவறுகளினால் தோன்றிய குற்ற மனப்பான்மைக்குப் பரிகாரம் செய்யும்.

இறையச்சத்துடன் இறையாதரவும் உங்கள் தொழுகையில் கலந்து நின்றால், உங்கள் தொழுகை அச்சமும் ஆதரவும் பிணைந்து நல்லதொரு தொகுப்பாக அமைந்துவிடும்.

அங்கே இறையச்சத்தினால் 'எந்தச் செயலுக்கும் விளைவு உண்டு; எந்த குற்றத்திற்கும் தண்டனை உண்டு' என்ற நம்பிக்கை பிறக்கிற அதே நேரத்தில், இறையாதரவினால் 'என் தவறுகளைவிட இறைவனின் அன்பு மிகப் பெரியது; அவன் கோபத்தைவிட அவன் கருணை மிக விரிவானது' என்ற தெளிவு மன அமைதிக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்கும்.

எனவே நீங்கள் தொழுகையில் ஈடுபடும்போது உங்கள் உள்ளத்தில் இறையச்சம் மட்டுமன்றி இறையாதரவும் இருக்க வேண்டும். இறையச்சம் மட்டும் தனித்து நின்றால் - அல்லது இறையாதரவு மட்டிலும் பிரிந்து நின்றால் உங்கள் தொழுகை ஒழுங்கான எண்ணமும் முறையான செயலும் கொண்ட தொகுப்பாக இருக்காது.

என்னுடைய இந்தக் கருத்து, மேலே இடம்பெற்ற ஞானி கரீப்பான் சலீரியின் கருத்துக்கு முரண்பட்டதல்ல,

ஒரு மனிதனின் தொழுகையில் பயபக்தி இல்லை என்றால், அவன் தொழுகை வீணாகிவிட்டது' எனும் அவரது போதனை, ஒரு மனிதன் தொழும்போது இறைவனைப் பற்றிய அச்சம் அவன் மனதில் இருக்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறதே தவிர-

அவன் உள்ளத்தில் இறையச்சம் ஒன்றைத் தவிர்த்து வேறு எந்தப் பண்பும் இருக்கக் கூடாது என்றோ, பயபக்தி மட்டிலும் இருந்தால் போதுமானது - தொழுகை நிறைவேறி விடும் என்றோ அவரது போதனை பொருள் கொடுக்காது.

இறையச்சம் என்பது மிகச் சிறப்பானதொரு பண்பு என்பது முற்றிலும் உண்மை, இறையாதரவு எனும் பண்புக்கும் சிறப்பான இடம் ஒன்று உண்டு என்பது உண்மைக்குப் புறம்பானதல்ல.

இறைவணக்கத்தில் இறையச்சத்திற்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிற அதே முக்கியத்துவம் இறையாதரவுக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எந்தக் காரியத்திலும், அது எந்தத் துறையைச் சேர்ந்ததாக இருந்தாலும், இஸ்லாம் நடுநிலையான பாதையையே தோந்தெடுக்கிறது என்பதற்கு இது ஓர் உதாரணம்.

இறையச்சம் தனியே வளர்ந்து வலிமைபெற்றால், அங்கே நடுக்கமும் திகைப்பும் தொழுகையின் அமைப்பைக் குலைக்கும்; தொழுகையில் இருக்க வேண்டிய மற்றப் பண்புகளை அடித்துத் தூர்த்தும்; 'நான் செய்த தவறுகள் மலையென குவிந்து கிடக்கும்போது, இரண்டு அல்லது நான்கு ரக்அத் தொழுவதால் என்ன பயன் கிடைத்துவிடப்போகிறது. "விரைவாக விசாரணை செய்பவன்" என்றும் "கடினமாகத் தண்டிப்பவன்"

என்றும் இறைவன் தன்னைப் பற்றிக் கூறுகிறான். குற்றம் செய்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவன் போன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற எனக்கு அந்தப் பேரரசனின் சன்னிதானத்தில் நிற்கும் அருகதை இல்லை” என்ற அடிமனத்து எண்ண ஓட்டம் தொழுகையின்போது இருக்க வேண்டிய மன அமைதியைக் கொலை செய்யும். இதனால் விரக்தியும் தாழ்வு மனப்பான்மையும் விரைந்து வந்து நுழைவதற்கான வாசலின் கதவுகள் தாமாகவே விரியத் திறந்து கொள்ளும்.

இப்படிப்பட்ட அச்சம் தொழுகையில் இருக்க வேண்டிய அமைதியை அடியோடு அழித்துவிட்டு அதன் இடத்தில் பரபரப்பையும் அவநம்பிக்கையும் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து உட்கார வைத்துவிடும்.

இங்கே பெரிதும் பாரட்டப்படுகிற உயர்ந்த பண்பு ஒன்று வரையறைக்குமேல் வளர்ந்துவிட்டதால், தொழுகையின் நோக்கத்தை கெடுக்கிற பண்பாக உருமாறுகிறது. இப்படிப்பட்ட அச்சம் இறைவணக்கத்துக்கு மட்டுமின்றி இல்லற வாழ்க்கைக்கும் நன்மை தராது. இது மற்றப் பண்புகளை அடியோடு மறந்துவிட்டு இறையச்சத்தை மட்டும் மிக வலிமையான நிலைக்கு வளர்த்துக் கொள்வதால் - அல்லது வளரவிடுவதால் தோன்றும் விளைவு.

இறையச்சம் இல்லாமல் இறையாதரவு எனும் பண்பை மட்டும் நீங்கள் வளர்த்துக் கொண்டால், அங்கே தோன்றும் விளைவு நேர் எதிரானது - அச்சமும் ஆதரவும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராக நிற்பதுபோல்!

வலிமையும் அதிகாரமும் கொண்ட அரசனுக்கு எதிரில் நிற்கும் குற்றவாளி அச்சத்தினாலும் என்ன நடக்குமோ என்ற குழப்பத்தினாலும் நிலைகுலைந்து போகி

றான். மனத்துக்கும் செயலுக்குமுள்ள ஒற்றுமையை அவன் அச்சம் அலங்கோலப்படுத்துகிறது. அவனுடைய செயல்கள் அனைத்திலும் மட்டுமல்லாமல், எண்ணத்திலும் பேச்சிலும்கூட நடுக்கம் நடனமாடுகிறது. ஒரு வேலை செய்யமுற்பட்டால் அதற்குச் சிறிதும் பொருத்த மில்லாத வகையில் அவன் உறுப்புகள் அசைகின்றன. ஏதோ ஒன்றைச் சொல்ல முயன்றால், கொஞ்சமும் சம்பந்தமில்லாத வார்த்தைகள் அவன் நாவிலிருந்து வெளிப்படுகின்றன. அச்சத்தின் கோரப்பிடியில் சிக்கித் தவிக்கும் அவன் எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டிய பாத்திரத்தை உடைத்து நொறுக்குகிறான்; பணிவுடன் சொல்ல வேண்டிய செய்திகளைப் பொருளற்ற ஓசையாக்குகிறான். இதனால் அரச சபையை அவமதித்த குற்றம் அவன்மீது சுமத்தப்படுகிற நிலைமை ஏற்படுகிறது.

இந்த நிலைமை, இறை வணக்கத்தை மேற்கொள்கிற எந்த மனிதனுக்கும் சிறப்புச் சேர்ப்பதல்ல!

இந்த உண்மையை இன்னும் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள விரும்பினால், கண்டிப்பும் அதிகாரமும் நிறைந்த பெற்றோரினால் - உறவினரினால் வளர்க்கப்படுகிற குழந்தைகளைப் பாருங்கள். தம் பெற்றோரிடமிருந்து - உறவினரிடமிருந்து கோபத்தையும் தண்டனையையும் மட்டுமே பெற்றுவந்த குழந்தைகள் வளர்ந்து வாழ்க்கையில் நுழையும்போது எதிர்ப்படும் பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்கும் துணிவு இல்லாமல் வாணானை வீணாளாக்குவதை நீங்கள் பார்க்கலாம். அவர்களுக்கு பயந்து நடுங்கத்தான் தெரியுமே தவிர, சிரித்து மகிழத் தெரியாது.

தொழுகையை முறைப்படி நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கும் மனிதன் இந்த நிலைமைக்கு வருகிறான் என்றால், மிகப் பெரும் பயன்தரக் கூடிய ஒன்றை அவன்

“மிகப் பெரும் பயங்கர விளைவைத் தோற்றுவிக்கிற கருவியாக மாற்றிவிட்டான்” என்று துணிந்து கூறலாம்.

எனவே இங்கு நாம் இறையாதரவு எவ்வளவு தேவையானது என்பதை உணர்கிறோம். இந்தப் பண்பை வலியுறுத்திக் கூறுவதன் மூலம் இஸ்லாம் தேர்ந்தெடுக்கிற நடுப்பாதையை உங்கள் நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

ஆனால், இந்தப் பண்பு இறையச்சத்தின் துணையின்றித் தனித்து நின்றால் அங்கு நடுப்பாதை உண்டாகாது என்பதை நீங்கள் மறந்துவிடக் கூடாது. ஒரு மனிதனின் தொழுகையில் இறையாதரவு மட்டும் முழு வலிமையுடன் தனித்து நின்றால் அங்கே இறையச்சத்துக்கு அறவே இடமில்லை என்றால் அவன் தொழுகையில் அலட்சியம் எனும் மனப்பான்மை தனக்கு எவ்வளவு சக்தி இருக்கிறது என்பதை நிரூபித்துக் காட்டும்-சிறிதும் கண்டிப்பு இல்லாமல் முழுமையான அன்புடன் வளர்க்கப்படும் குழந்தைகள் தம் பெற்றோரின் கருத்துக்களை அலட்சியம் செய்வதுபோல்!

இப்படி வளர்க்கப்படும் குழந்தைகள் பின்னர் வாழ்க்கையில் பொறுப்புள்ள வேலைகளைச் செய்ய முற்படும்போது அங்கே குறைபாடு நிறைந்த செயலையும் கட்டுப்பாடற்ற எண்ணத்தையும் நீங்கள் நிச்சயமாகப் பார்க்க முடியும், எந்தக் குற்றத்தையும், அதன் விளைவைச் சிறிதும் உணராமல் சுதந்தர மனப்பான்மையோடு அவர்கள் செய்வதை நீங்கள் காணலாம். ஏனெனில் அவர்கள் பிறந்ததிலிருந்து சுதந்தரத்தையும் அன்பையும் தான் அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்களே தவிர, கண்டிப்புக்கும் தண்டனைக்கும் அவர்களின் வளர்ச்சியில் கொஞ்சமும் இடம் கொடுக்கப்படவில்லை.

இதனால் சிறிதும் அன்பே இல்லாமல் முழுக் கண்டிப்புடன் வளர்க்கப்படுகிற குழந்தையும், கொஞ்சமும் கண்டிப்பு இல்லாமல் முழுச் சலுகையுடன் வளர்க்கப்படும் குழந்தையும் வாழ்க்கையில் ஒரே நிலையில்தான் இருக்கின்றன எனும் உண்மை, தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்துடன் சிந்தித்துப் பார்க்கிறவர்களுக்கு புலப்படாத ஒன்றல்ல. இந்தக் குழந்தைகள் இரண்டும் வளர்ந்து பெரியவர்களாகும்போது, அவர்கள் முழுமையான உடல் வளர்ச்சியை பெற்றிருந்தாலும், அவர்களிடம் மன வளர்ச்சி எனும் சிறப்பு போதிய அளவுக்கு கிடையாது என்பதை எவரும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

‘போதுமான அளவுக்கு மனவளர்ச்சி பெறாதவர்கள்’ என்று இந்த இரண்டு பேரையும் குறிப்பிடலாம் என்றாலும் முன்னவனின் செயலுக்கும் பின்னவனின் செயலுக்கும் பாரதாரமான வேறுபாடு இருக்கும்.

முன்னவன் நல்ல காரியத்தைச் செய்யும்போது கூட அச்சத்தினால் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிற அதே நேரத்தில், பின்னவன் மிகப் பெரும் கெட்ட செயலைச் சிறிதும் சங்கடமோ சூழ்ப்பமோ இல்லாமல் சிரித்துக் கொண்டே செய்து வருவதை நீங்கள் பார்க்கலாம்.

முன்னவன் அச்சத்தினால் உந்தித் தள்ளப்பட்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான் என்றால், பின்னவன் அடிமனத்தில் ஆழ்ந்து நிற்கிற ஆதரவு எனும் பண்பின் தூண்டுதலால் வாழ்க்கையில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இதனால்தான், ‘குழந்தைகள் அன்பு கலந்த கண்டிப்புடன் வளர்க்கப்பட வேண்டும்’ என்று இஸ்லாம் தீர்ப்பு வழங்குகிறது.

இந்தத் தீர்ப்பு, குழந்தையை எப்படி வளர்க்க வேண்டும் எனும் பிரச்சினைக்குத் தான் சொந்தமானது

என்று நினைப்பது தவறு. தொழுகையின் மூலம் தம்மை வளர்த்துக் கொள்ள நினைக்கிறவர்களுக்கும் இந்தத் தீர்ப்பு நிச்சயமாகப் பொருந்தும்.

இறையாதரவு இல்லாமல் இறையச்சம் மட்டுமே நிரம்பிநிற்கும் வகையில் நிறைவேற்றப்படுகிற தொழுகை எப்படி இருக்கும் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டோம். நடுப்பாதைக்கு மாறாக, இப்படிப்பட்ட இறையச்சம் தொழுகையில் தோன்றுகிற மற்றப் பண்புகளை அழித்துவிடும் என்பது மட்டுமல்ல, தொழுகையின் வெளிச்செயல்களிலும் அது பரபரப்பைத் தோற்றுவித்து விடும் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டோம். இறையச்சம் பாராட்டுக்குரிய பண்பானாலும் இறையாதரவு இல்லை என்றால் அது மனிதனின் எண்ணத்தையும் செயலையும் நிலைகுலையச் செய்துவிடும் என்பதையும் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டோம்.

இப்போது, இறையச்சம் சிறிதும் இல்லாமல் இறையாதரவு மட்டும் பரவி நின்றால் விளைவு எப்படி இருக்கும் என்பதை நாம் ஆராய வேண்டும்.

சற்று முன்னர் நான் எடுத்துக் காட்டியதுபோல், இறையச்சமும் இறையாதரவும் முக்கியத்துவத்தில் ஒன்றுக்கு ஒன்று தாழ்ந்ததுமல்ல; ஒன்றைவிட மற்றொன்று உயர்ந்தது மல்ல. எனினும் இறை வணக்கத்தில் ஒன்றை மட்டும் பிரித்து எடுத்தால் மற்றொன்று தனித்து நின்று நற்பயனை உருவாக்காது.

இறையச்சம் அறவே இல்லாமல் இறையாதரவு ஒன்றை மட்டும் துணை கொண்டு ஒரு மனிதன் தன் மீது விதிக்கப்பட்ட தொழுகையை நிறைவேற்ற முற்படுகிறான் என்ற வைத்துக் கொண்டால், அந்த மனிதனை அடுத்த வீட்டுக் கதவில் கல்லெறிந்துவிட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே தாயின் மடியில் உட்கார்கிற சிறுவனுக்கு

ஒப்பிடலாம். தன் தவற்றை அவன் உணர்ந்தாலும், அன்னையின் அன்பு அரவணைப்புக் கொடுக்கும் என்று அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும் ;

அவன் இறைவனை மனத்தில் கொண்டு தொழுகையை மேற்கொள்ளும்போது, அளவற்ற அருளாளனும் நிகரற்ற அன்புடையோனுமாகிய கொடையாளனின் கருணை எவ்வளவு விரிவானது என்று அவனுக்குத் தெரிகிறது. 'மனிதன் செய்யும் தவறுகள் மலைபோல் குவிந்து கிடந்தாலும், மன்னிக்கும் மாமன்னனின் கருணை கடலைவிடப் பெரியது' என்ற நம்பிக்கை அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. 'நான் செய்த தவறுகளை மட்டுமன்றி, நான் செய்யப் போகிற குற்றங்களையும் மன்னித்துத் தன் பெருங்கருணையை என்மீது பொழிவது அவனுக்குச் சிரமமான காரியமல்ல!' என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. இந்த எண்ணம் 'எந்தப் பாவத்தைச் செய்தாலும் இறைவனிடம் அதற்கு நிச்சயமாக மன்னிப்புக் கிடைக்கும்' என்ற துணிச்சலையும் 'என்னைப் பெற்று வளர்த்தவர்களை விடப் பன்மடங்கு அன்புள்ள அவன், பலவீனத்தினால் நான் செய்த தவறுகளைக் கணக்கிட்டு வைத்து என்னைத் தண்டிக்கப் போவதில்லை!' என்ற தீர்மானத்தையும் தோற்றுவிக்கிறது.

இறையாதரவு எனும் பண்பை மட்டும் மிக உயர்ந்த நிலைக்கு வளர்த்துக் கொண்ட அவன் எண்ணம் இப்படி ஓடுகிறது.

'மன உறுதியும் புலனடக்கமும் இல்லாததால் நான் தவறு செய்துவிட்டேன்; தவறு செய்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் வேண்டுமென்றே நான் செய்த தவறுகளை எல்லாம் என் பெற்றோர் மன்னித்திருக்கிறார்கள். அவர்களைவிடப் பேரன்பும் பெருங்

கருணையும் கொண்ட இறைவன், நான் வேண்டுமென்றே பாவங்கள் செய்தாலும் அவை அனைத்தையும் நிச்சயமாக மன்னித்துவிடுவான். “இறையருள் குறித்து நம்பிக்கை இழக்காதீர்கள்” என்று அவன் கூறுகிறான். “அதிகமாக மன்னிப்பவன்” என்றும் “மனிதனின் தவறுகளை மறைத்து வைப்பவன்” என்றும் அவன் தனக்கு பெயரிட்டுக் கொள்கிறான்.

‘அப்படியானால் நான் மனம் போன போக்கில் ஏன் வாழக்கூடாது? செய்துவிட்ட தவறுகள் குறித்து நான் எதற்காக குற்ற மனப்பான்மையை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்?’

‘வலிமையும் அதிகாரமும் நிறைந்த’ அரசனுக்கு எதிரில் நான் நிற்கும்போது, அச்சத்தினால் என் கைகளும் கால்களும் நடுங்குகின்றன என்பது உண்மை. என் நாவிலிருந்து புறப்படும் வார்த்தைகள் உருக்குலைந்து வெற்று ஒசைகளாக அமைகின்றன என்பதும் உண்மைதான். எடுத்து எதிரில் வைக்கவேண்டிய பாத்திரத்தை உடைத்து தூளாக்குகிறேன் என்பதையும் நான் உணராதவன் அல்ல. இதற்கெல்லாம் காரணம் எனக்கு எதிரில் உயரமான ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிற அவனுக்கு மன்னிக்கும் மனப்பான்மை கிடையாது என்பதுதான்.

“ஆனால் என் நாயனை பொருத்தவரை நான் சிறிதும் பயப்படவேண்டியது அவசியமே கிடையாது. காரணம், அவன் தன் அடியார்களமீது பேரன்பு கொண்டவன்; அவர்கள் செய்யும் தவறுகள் அனைத்தையும் மன்னிக்கக் கூடியவன்.

‘இப்போது அவனை வணங்குவதற்காக நான் தயாராக நிற்கிறேன். அவனை நான் வணங்க வேண்டும்

என்று கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறேன். தொழுகை என்று அழைக்கப்படுகிற இந்த இறை வணக்கம் உறுப்புக்களின் அசைவுகளாலும் நாவிலிருந்து உருவாகிற துதிப்பு களாலும் அப்போது இருக்கவேண்டிய மனப்பண்பு களாலும் முழுமையடைகிறது என்பதை, நான் மறக்கவில்லை. இப்படி நிறைவேற்றப்படும் தொழுகை மிகச் சிறந்ததாக இருக்கும் என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

‘ஆனால் இந்த வகையில் தொழுகையை நிறைவேற்றுவது என்னைப் பொறுத்தமட்டில், கொஞ்சமும் சாத்திய மில்லை. தெளிந்த ஞானம் படைத்தவர்களுக்கும் புலனடக்கம் எனும் பண்பை வளர்த்துக் கொண்டவர்களுக்கும் தான் அது சாத்தியம். அவர்கள் அறிவுக்காக வாழ்கிறவர்கள்; பேரின்பத்தை நோக்கி முன்னேறுகிறவர்கள்.

‘அவர்களைப்போல் நானும் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று நான் எப்படி தீர்மானிக்க முடியும்? அன்றாட வாழ்க்கையில் ஆயிரம் தடவை கவனத்தைச் சிதற விடுகிற எனக்கு ஒருமித்த மனத்தோடு இறைவனை வணங்குகிற பேறு எப்படி கிடைக்க முடியும்?’

‘இந்தப் பேறு எனக்கு கிடைக்காது என்பது உண்மை தான் என்றாலும், அதற்காக இறைவன் என்னைத் தண்டிக்க போவதில்லை. காரணம், நான் பலவீனமான மனம் படைத்தவன் என்று இறைவனுக்கு தெரியும். அவன் அளவிட முடியாத கருணை கொண்டவன் என்று எனக்குத் தெரியும்.

‘எனவே நான் ரூகூவு செய்யும்போதும் தலையை தரையில் வைத்து கஜூது செய்யும்போதும் ஏற்படுகிற தவறுகள் குறித்து நான் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. திருக்குர்ஆனிலிருந்து ஒதுப்புகிற வசனங்களையும் இடை

யிடையே சொல்லப்படுகிற துதிப்புகளையும் நான் புரிந்து கொள்ளவில்லை. புரிந்து கொள்ளும் முயற்சியை மேற்கொள்ளவில்லை. ஆனால் அதற்காக நான் ஏன் பயந்து நடுங்க வேண்டும். என் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் அறிந்த என் நாயன் தன் கருணையின் அரவணைப்பை ஒரு போதும் கொடுக்கத் தவறமாட்டான்.

‘நான் முறைப்படி தொழுதால் எனக்குப் பேரின்பம் கிடைக்கும் என்பதையோ மற்ற இன்பங்கள் அனைத்தையும் விட அது தரத்தில் உயர்ந்தது என்பதையோ நான் மறுக்கவில்லை; என்னால் மறுக்கவும் முடியாது. ஆனால் ஒன்று - என் தொழுகையினால் எனக்குத்தான் நன்மை கிடைக்குமே தவிர என் தொழுகையினால் இறைவனுக்கு எந்த நன்மையும் கிடையாது; எந்தத் தீமையும் உருவாக முடியாது. அவன் இப்படிப்பட்ட நிலைமைக்கு மிக உயர்ந்தவன். மனிதன் நன்மை அடையவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இறைவன் இந்தக் கடமையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறானே தவிர, தான் நன்மை அடைய வேண்டும் என்பதற்கல்ல.

‘எனவே நான் தொழவில்லை என்றால் எனக்கு வர வேண்டிய நன்மையை துறக்கிறேன் என்பது பொருள். நான் தொழாமல் இருப்பது குற்றம் என்றால், கருணை மிக்க என் நாயன் என்னை நிச்சயமாக மன்னித்து விடுவான். நல்லவர்களுக்கும் கெட்டவர்களுக்கும் ஒரே விதமாக அன்பு செலுத்தும் இறைவன் என்னை மன்னிக்கமாட்டான் என்று நினைத்து வேதனைப் படுவதற்கு இடமே கிடையாது...’

-இப்படிப்பட்ட எண்ண ஓட்டம் ஒரு மனிதனை எங்கு கொண்டுபோய் நிறுத்தும் என்பதை நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இத்தகைய எண்ண ஓட்டம் கொண்டவன் தொழுகையை மேற்கொண்டால் அவன்

தொழுகை எப்படி அமையும் என்பதையும் நீங்களே கவனித்து தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

இதிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்ளும் உண்மை இது தான், இறையாதரவு என்பது தொழுகையின்போது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இருக்கவேண்டிய பண்புகளில் ஒன்று. இந்தப் பண்பின் சிறப்பை யாரும் மறுக்க முடியாது. என்றாலும் இறையச்சம் கலக்கவில்லை என்றால் இறையாதரவு எனும் பண்பு, தட்டிக்கழிக்கும் மனப்பான்மையையும் பொறுப்பற்ற தன்மையையும் உருவாக்கி வைத்துவிடும். எனவே உங்கள் தொழுகையிலிருந்து நீங்கள் முழுப்பயன் அடைய விரும்பினால், இறையாதரவு எனும் பண்போடு இறையச்சம் எனும் பண்பையும் வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள். பின்னது நான்காம் பண்பு எனும் தலைப்பில் ஏற்கெனவே விளக்கப்பட்டுவிட்டது. முன்னதை நாம் ஐந்தாம் பண்பு என்று குறிப்பிட்டோம்.

ஆறாம் பண்பு

‘எங்கள் நாயனே! உன்னை எப்படிப் பாராட்ட வேண்டுமோ அப்படி எங்களால் பாராட்ட முடியவில்லை; உன்னை எப்படி நாங்கள் வணங்க வேண்டுமோ அப்படி உன்னை எங்களால் வணங்க முடியவில்லை’ என்று இறைவனிடம் கேட்கப்படும் பிரார்த்தனை ஒன்று உண்டு என்பதை நீங்கள் தெரிந்திருக்கலாம்.

‘இறைவனே! உன்னைப் பற்றி நாங்கள் முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. உன்னை எங்களால் முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடியாது என்பதை மட்டும் நாங்கள் தெளிவாகத் தெரிந்திருக்கிறோம். இந்த அறிவு, விளக்கத்துக்கு அப்பாற்பட்ட உன் நிலையையும், விளங்கிக் கொள்ள முடியாத எங்கள் பலவீனத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது!’ என்பது ஞானி கூப்பாயன் சுவரி கூறியது.

ஒரு நாள் பெருமானார் தெரு வழியே சென்று கொண்டிருந்தார்கள். நாலைந்து பேர் சேர்ந்து உட்கார்ந்து எதைப்பற்றியோ சிந்தனை செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள்.

“என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

“சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இறைவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளும் எண்ணத்தில் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம்.”

பெருமானார் சிரித்தார்கள்:- “கடல் தண்ணீர் முழுவதையும் கைகளால் அள்ளி இறைத்துக் காலி செய்யப் போகிறேன் என்று ஆறு வயது நிரம்பிய சிறுவன் ஒருவன் கப்பலோட்டியான தன் தந்தையிடம் கூறினால், அந்தக் கூற்றைக் கேட்டு அவன் எப்படிச் சிரிப்பானோ அப்படிப்பட்ட சிரிப்பு அது.

“சிந்தனை செய்து இறைவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளப் போகிறீர்களா? சிந்தனையின் நிறுவைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒருவனைச் சிந்தனையினால் எப்படித் தெரிந்து கொள்ளமுடியும்?” என்று பெருமானார் கேட்டார்கள். “எத்தவிதமான அளவுகோலுக்கும் அவன் அப்பாற்பட்டவன். இறைவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளும் விருப்பம் இருந்தால், அதற்கு நீங்கள் கையாள்வது சரியான வழியல்ல. இதனால் தெளிவை விடக் குழப்பமே அதிகமாகத் தோன்றும்.”

சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்தவர்களின் முகங்களில் தோன்றிய மாறுதலைக் கவனித்த பெருமானார் தொடர்ந்தார்கள்.

“உங்களை நீங்களே உற்றுப் பாருங்கள். உங்களைச் சுற்றி வாழ்கிற மனிதர்களையும் மற்ற படைப்புகளையும் கூர்ந்து கவனித்துப் பாருங்கள். படைக்கப்பட்டவர்

களையும் படைக்கப்பட்டவற்றையும் ஆராய்ந்து பார்ப்பதன் மூலம் படைத்தவனைப் பற்றி ஓரளவு-சிறிதளவு தெரிந்து கொள்ளமுடியும். இறைவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கு இதைவிடச் சிறந்த வழி வேறு எதுவும் கிடையாது!”

-அனைத்தையும் ஆக்கியமைத்தவனும் ஆட்டிப் படைப்பவனுமான எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பற்றி முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்வது யாருக்கும் சாத்தியமில்லாத ஒன்று எனும் உண்மையை இங்கே நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம். இந்த உண்மை தெளிவு படைத்த எந்த மனிதனும் மறுக்கத் துணியாத ஒன்று.

“இறைவனைப் பற்றிய அறிவில் இறுதியானது, அவனை முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ளும் சக்தி நமக்குக் கிடையாது என்று உணர்ந்து கொள்வதுதான்!” என்பது நபித் தோழர் அபூபகர் சித்தீக் (ரலி) அவர்களின் கருத்து.

நான் உங்களைக் கேட்கிறேன் : இறைவனைக்கத்தை மேற்கொள்ளும்போது இப்படிப்பட்ட மனநிலை உங்களுக்குத் தோன்றுகிறதா? நீங்கள் வணங்க முற்படும் இறைவன் மனிதச் சிந்தனையினால் அளக்க முடியாத வாறு மிக உயர்ந்தவன் என்ற எண்ணம் உங்களுக்கு ஏற்படுகிறதா? நீங்கள் இறைவனைப் பற்றி நன்கு புரிந்து கொள்ளாத நிலையில் இருக்கிறீர்கள் என்பதை உணர்ந்து வெட்கப்பட்டுப் பணிவுடன் நிற்கிறீர்களா?

இப்படிப்பட்ட உணர்வு பெரிதும் பாராட்டுக்குரியது மட்டுமல்ல இறைவனைக்கத்தில் உயிர்த் துடிப்பைப் பரவச் செய்கிற முக்கியமான பண்புகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். இந்த வெட்கமும் அதைத் தொடர்ந்து தோன்றுகிற பணிவும் உங்கள் தொழுகையை மிக உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு செல்கிற அருமையான கருவிகளாகும். முன்னது

பின்னதைத் தோற்றுவிக்கிறது. இத்தகைய வெட்கத்தையும் பணிவையும் தான் நான் “ஆறாம் பண்பு” எனும் தலைப்பில் சுட்டிக் காட்டுகிறேன்.

நீங்கள் தொழுகையில் ஈடுபடும்போது அவசியம் இருக்கவேண்டிய இந்தப் பண்பு, இறைவனை எப்படி வணங்கவேண்டுமோ அப்படி வணங்கும் சக்தி உங்களுக்கு கிடையாது என்பதைத் தெளிவாக உணரும்போதும் தோன்றுகிறது. இப்படித் தோன்றுகிற மனப் பண்பு உங்கள் தொழுகைக்குச் சிறப்புக் கொடுக்குமே தவிர தொழுகையினால் உங்களுக்குக் கிடைக்கவிருக்கிற நன்மைகளில் குறைபாட்டை உருவாக்காது.

ஒரு மனிதன் இறைவனை வணங்குகிறான் என்றால், அவன் இறைவனின் உயர்வையும் தன்னுடைய தாழ்வையும் உணர்ந்து வெட்கப்பட்டுப் பணிந்து நிற்கிறான் என்பதே பொருள்.

இறைவனை முறைப்படி வணங்கும் சக்தி உங்களுக்கு இல்லை என்ற உணர்வு உங்களுக்கும் இறை வணக்கத்துக்கும் நடுவில் நின்று தடைபோடாதபடி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் பணிவுக்கும் பக்திக்கும் அது தெம்பூட்ட வேண்டுமே தவிர, விரக்திக்கும் வெறுப்புக்கும் அது வித்திடக்கூடாது. இதை நீங்கள் மனத்தில் நன்கு பதிய வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அரபி மொழியில் ‘ஹயா’ என்று குறிக்கப்படுகிற இந்தப் பண்பு பெருமானாரின் வாக்கு ஒன்றில் இப்படிச் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

“ஹயா என்பது ஈமான் எனும் நம்பிக்கையில் ஒரு பகுதி ஆகும்!”

இந்த நபிக்கருத்து, ‘ஒரு மனிதனை உண்மையான மூமின் என்று சொல்ல வேண்டும் என்றால், அவனிடம் இந்தப் பண்பு அவசியம் இருக்கவேண்டும்’ எனும்,

பொருளைத் தருகிறது. வெட்கம் எனப்படும் இந்தப் பண்பு இல்லையென்றால், அவனது ஈமானை முழுமையானது என்று சொல்ல முடியாது.

தன் பலவீனத்தையும் இறைவனின் வலிமையையும் ஒரு மனிதன் உணர்ந்து கொண்டால், அவனுடைய தொழுகையில் மட்டுமல்லாமல் அன்றாட வாழ்க்கையில் அவன் செய்கிற ஒவ்வொரு செயலிலும் அவன் சொல்கிற ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் இந்தப் பண்பு நிரம்பி நிற்க ஆரம்பித்து விடும்.

இந்தப் பண்பு முந்திய ஐந்து பண்புகளுக்கும் மாறானது. என்றாலும் தெளிவு எனப்படும் இரண்டாம் பண்பிலிருந்து இந்தப் பண்பு தோன்றுகிறது என்று கூறுவதற்குப் போதிய இடமுண்டு. ஏனெனில் இறைவனைப் பற்றியும் இறைவணக்கத்தைப் பற்றியும் ஒரு மனிதனுக்கு தெளிவு பிறக்கவில்லை என்றால் அவனுக்குத் தன் குறைகளைத் தெரிந்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பு மிகக் குறைவானது.

நீங்கள் எப்படி இறைவனை வணங்க வேண்டுமோ அப்படி உங்களால் வணங்க முடியவில்லை என்பதை உணர்ந்து வெட்கப்பட்டு பணிவு கொள்ளும்போது, இறை வணக்கம் என்பது எவ்வளவு பொறுப்பான காரியம் என்பதை நீங்கள் தெளிவுபடத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

நீங்கள் தொழும்போது இந்த ஆறாம் பண்பு உருவாக வில்லை என்றால், உங்கள் தொழுகை தீயசெயல்களைத் தடுக்கும் சக்தியை இழந்துவிடும். ஏனெனில் தன் தவற்றை உணராதவன் திருந்தமாட்டான்; தன் பலவீனத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாதவன் ஒருபோதும் பணிய மாட்டான்.

“இறைவணக்கம் தீய காரியங்களிலிருந்து மனிதனைத் தடுக்கிறது” எனும் இறை வசனத்தை உங்களுக்கு இங்கே நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

எனவே உங்கள் தொழுகை முழுமையடைவதற்குப் பணிவு என்பது மிக முக்கியமானதொரு பண்பாகும்.

நீங்கள் முறையான இறைவணக்கத்தை மேற்கொண்டால், இப்படிப்பட்ட வெட்கமும் பணிவும் ஏற்படுவது இயற்கை என்று குறிப்பிடுவதில் தவறு கிடையாது. உங்கள் தொழுகையில் இத்தகைய மனநிலை தோன்றவில்லை யென்றால், தொழுகை முழுமை பெறுவதற்குப் பெரிதும் தேவையான பண்புகள் அனைத்தையும் - அல்லது சிலவற்றை நீங்கள் இழந்துவிட்டீர்கள் என்பது பொருள்.

இதுவரை நான் விவரித்து வந்திருக்கும் பண்புகள் அனைத்தும் ஒன்றோடு ஒன்று நெருக்கமாகப் பிணைப்புக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நீங்கள் நன்கு தெரிந்து கொண்டீர்கள். அவற்றில் ஒன்றைத் தனியே விலக்கி எடுத்தால் அது மற்றப் பண்புகளுக்குப் பலவீனத்தை உண்டாக்கும் என்பதையும் நீங்கள் உணர்ந்திருக்கலாம்.

இறுதிப் பண்பை பற்றிப் பேசி கொண்டிருக்கும் நமக்கு எல்லாப் பண்புகளையும் பற்றிய எல்லாச் செய்திகளையும் தெளிவாக-மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. இப்படி நாம் உணர்ந்து கொண்டால் வெட்கம் எனும் பண்பு அதற்கு முந்திய மற்றப் பண்புகளினால்தான் தோன்றுகிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளமுடியும். அதே நேரத்தில் வெட்கமும் பணிவும் தோன்றவில்லை என்றால் முந்திய பண்புகளில் எங்கோ ஓரிடத்தில் குறை விழுந்துவிட்டது என்பதையும் நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்ட எல்லாப் பண்புகளையும் வரிசைப்படுத்தித் தருகிறேன். அவற்றை எதிரில் வைத்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் சிந்தனை எனும் திராசைத் தூக்கிப் பிடியங்கள். என் கூற்று எவ்வளவு உண்மையானது என்பதை மட்டுமின்றி, நான் கூறாத

உண்மைகள் பலவற்றையும் நீங்கள் அறிந்து கொள்ளலாம். இந்த உண்மைகள் எழுத்துக்கும் வார்த்தைக்கும் உட்படாதவை; விளக்கத்துக்கும் விரிவுரைக்கும் கட்டுப்படாதவை; கணிப்புக்கும் தர்க்கத்துக்கும் அப்பாற்பட்டவை.* இறைவனைப் பற்றிச் சிந்திப்பதாலும் இறைவணக்கத்தில் ஈடுபடுவதாலும் உங்களுக்குக் கிடைக்கவிருக்கிற பேறுகளில் இது முதன்மையானது.

முதற் பண்பு - கவனம். இது தொழுகைக்கு உயிர் போன்றது. எந்த அளவுக்கு இந்தப் பண்பு வளர்ந்து பரவுகிறதோ அந்த அளவுக்குத் தொழுகையில் உயிரோட்டம் பரவும். தொழுகையின் துவக்கத்தில் மட்டும் கவனம் இருந்தால் போதுமானது என்று சட்டம் கூறினாலும், தொழுகை முழுவதும் கவனத்தைப் பரப்புவதற்கு முயற்சி செய்யுங்கள். இது சட்டத்துக்கு முரணானதல்ல. சிறிதும் கவனம் இல்லாமல் நிறைவேற்றப்படும் தொழுகை, உயிரற்றுப் போன வெற்றுச் சடலத்துக்குச் சமமானது.

இரண்டாம் பண்பு - தெளிவு: இது கவனம் எனும் முதற் பண்பிலிருந்து பிறக்கிறது. தெளிவு என்றும் அறிவு என்றும் குறிக்கப்படுகிற இந்தப் பண்பு இல்லை என்றால், உங்கள் தொழுகை நீங்கள் செய்து வருகிற தவறுகளைத் தடுக்காது; “ஒரு மனிதனின் தொழுகை அவன் செய்யும் தீய காரியங்களைத் தடுக்கிறது” எனும் இறைக் கருத்து உங்களுக்குப் பொருந்தாததாகவும் புரியாததாகவும் மாறுகிறது; தொழுகையில் தெளிவடைகிற அந்தரங்க உண்மைகள் பலவற்றை இழக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது.

மூன்றாம் பண்பு - கண்ணியம் - இறைவனின் வலிமையையும் அறிவையும் ஓரளவேனும் தெரிந்து

* ‘தர்க்கத்துக்கு அப்பால்....’ எனும் நூல் வெளிவந்துள்ளது.

கொள்ளும்போது அங்கே கண்ணியம் எனப்படும் இந்தப் பண்பு பிறக்கிறது. தொழுகையைத் துவங்கும் ஒருவன், எல்லாவிதமான கட்டுப்பாடுகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு முன்னால் தான் நிற்பதை உணர்ந்தால், அவன் மனதில் இறைவன் மீது நிச்சயமாகக் கண்ணியம் ஏற்படும். இத்தகைய கண்ணியம் தோன்றுவதற்கு அவன் அடைந்திருக்கும் தெளிவு காரணமாக அமைகிறது. தெளிவு இல்லை என்றால் அங்கே கண்ணியம் தோன்றும் வாய்ப்புக் கிடையாது. எனவே கண்ணியம் எனப்படும் மூன்றாம் பண்பு, தெளிவு எனும் இரண்டாம் பண்பினால் தோன்றுகிறது.

நான்காம் பண்பு - இறையச்சம். இறைவணக்கத்தில் ஈடுபடும் ஒருவன், இறைவனின் அதிகாரத்தையும் தண்டனையையும் நினைத்துப் பார்க்கும்போது - தான் காலமெல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கிற குற்றங்களை எண்ணிப் பார்க்கும்போது அவன் மனத்தில் இறையச்சம் தோன்றுகிறது. ஆட்டிப் படைக்கும் இறைவன் தன் அடியார் செய்யும் தவறுகளுக்குத் தக்க தண்டனை கொடுக்கத் தவறாமட்டான் என்பதை நீங்கள் உணர்ந்தால், உங்கள் உள்ளத்தில் இறையச்சம் தோன்றாமல் போவதற்குக் காரணம் கிடையாது.

ஐந்தாம் பண்பு - இறையாதரவு. இந்தப் பண்பு இறையச்சத்தினால் நிலை குலைந்து தடுமாற்றமடையும் மனிதனைக் கைப்பிடித்துத் தூக்கி நிற்கவைக்கிறது; அச்சத்தின் வலிமையினால் திகைப்படைந்து கிடக்கும் உள்ளத்தில் அமைதியைத் தோற்றுவிக்கிறது; 'நீ குற்றங்கள் பலவற்றைச் செய்திருந்தாலும், பேரண்பும் பெருங்கருணையும் கொண்ட இறைவன் உனக்கு நிச்சயமாக மன்னிப்பு அளிப்பான். இறைவணக்கத்தினால் நீ நன்மைகளைக் குவித்துக் கொண்டால், அவை உன் தவறுகளை அழிக்கும்

சக்தி படைத்தவை' என்று உணர்த்திக் காட்டுவதன் மூலம் நம்பிக்கையையும் நல்லெண்ணத்தையும் வளரச் செய்கிறது.

ஆறாம் பண்பு - வெட்கம். வேண்டுமானால் வெட்கத்தினால் தோன்றுகிற பணிவு என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். தன் தவற்றையும் பலவீனத்தையும் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்ட ஒருவன் தன் எஜமானனை வணங்க முற்படும்போது இந்த மனப்பண்பு உருவாகத் தவறாது. தன் தலைவனைப் பற்றி நன்கு தெரிந்து கொள்ளும் சக்தி தனக்குக் கிடையாது என்பதை உணரும் போதும், இறைவனை எப்படி வணங்க வேண்டுமோ அப்படி வணங்கும் பேறு தனக்குக் கிடைக்கவில்லை என்பதை அறியும்போதும் ஒரு மனிதனுக்கு வெட்கம் தோன்றுகிறது. இந்த வெட்கத்திலிருந்து பணிவு எனப்படும் உயர்வு மிக்க பண்பு வடிவெடுக்கிறது. இது இறைவனுக்கு முன்னால் நிற்கிற ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இருக்க வேண்டிய மனிதலையாகும்.

- இந்த ஆறு பண்புகளும் ஒரு மனிதனின் தொழுகையில் முறையான அமைப்புடன் சரியான அளவுடன் நிலைத்து நின்றால், அவன் தொழுகை முழுமை அடைந்துவிட்டது என்று நான் 'ஃபத்வா' கொடுக்க முடியும்.

இங்கே மிக முக்கியமான செய்தியொன்றை உங்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். தொழுகையை வலிமை மிக்க ஒன்றாக மாற்றுவதற்கு இந்த ஆறு பண்புகள் மட்டும் தான் தேவை என்று நினைப்பது தவறு. இன்னும் பல பண்புகள் அங்கு தேவைப்படுகின்றன. என்றாலும் இந்த ஆறு பண்புகளை மட்டும் வளர்த்துக் கொண்டால், மற்றப் பண்புகள் அனைத்தும் தாமாகவே அங்கு வந்துவிடும்.

வளர்க்கும் வழி

தொழுகைக்குப் புறச் செயல்கள் முக்கியமானவை என்பது எல்லாரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் செய்தி. அவற்றிற்குக் கொடுக்கப்படுகிற அதே முக்கியத்துவம், அகச் செயல்களுக்கும் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது எனும் உண்மையை ஆரம்பத்திலிருந்தே எடுத்துக் கூறி வந்திருக்கிறேன். மேலெழுந்தவாறாகப் பார்க்கும்போது இந்தக் கருத்தில் எந்தத் தவறும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால் தொழுகையின் நோக்கத்தையும் அதற்கான சட்டங்களின் உட்பொருளையும் உற்றுப் பார்க்கும்போது, புறச்செயலைவிட அகச்செயலுக்கு பெரிதும் முக்கியத்துவம் உண்டு என்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது என்பதை நம்மால் உணர முடிகிறது. புறச்செயல்கள் இல்லை என்றால் தொழுகை நிறைவேறாது என்பது முற்றிலும் உண்மைதான் என்றாலும், வரவேற்கத்தகுந்த அகச்செயல்கள்-மனப் பண்புகள் இல்லையெனில் நிறைவேற்றப்படும் தொழுகையில் உயிர்த் துடிப்பு இருக்காது.

எனவேதான் இறைவணக்கம் பற்றிய இந்த நூலில் புறச் செயல்களை விளக்குவதற்கு முன்னர் அகச் செயல்களுக்கு விரிவுரை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்தப் பண்புகள் எல்லாம் ஒரு மனிதனின் தொழுகையில் முறைப்படி அமைந்துவிட்டால் அவன் தொழுகையை மிகச் சிறந்த செயல் என்றும் பெரும் பயன் தரக்கூடியது என்றும் சொல்லலாம். இப்படித் தொழுகிற மனிதனை, “கடமையை முறைப்படி நிறைவேற்றுகிறவன்” என்றும், “கற்பனைக்கும் எட்டாத நற்பயன்களை எல்லாம் அடையும் பேறுபெற்றவன்” என்றும் குறிப்பிடலாம்.

ஆனால் இவ்வாறு தொழுகிறவர்கள், ஆரம்பத்தில் நான் குறிப்பிட்டபடி, மிகச் சிலர் என்பதையும் நீங்கள் மறந்துவிடக்கூடாது. மக்களில் பெரும்பாலோர் இந்த நிலைமைக்கு உயராதவர்கள். அவர்களின் தொழுகையில் உள்ளத்துப் பண்புகள் மட்டுமன்றி, புறச்செயல்களும் குறைபாடுள்ளவையாகவே இருக்கின்றன. எனவே, பெரும்பாலோராகிய அவர்கள் தம் குறைகளை நீக்கிவிட்டு உயர்ந்த பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்வது எப்படி என்பதை ஆராய வேண்டிய அவசியம் நமக்கு ஏற்படுகிறது.

மேலே இடம்பெற்ற ஆறு பண்புகளில் மிக முக்கியமான இடத்திற்கு வருவது முழுக்கவனம் செலுத்துகிற மனப்பக்குவம். கவனம் எனும் இந்தப் பண்பு இல்லை என்றால், மற்றப் பண்புகள் தோன்றுவதற்குரிய பாதை அடைபட்டுப்போகும். இந்த ஒரே ஒரு பண்பை நன்கு வளர்த்துக் கொண்டால் மற்றப் பண்புகள் அனைத்தும் தாமாகவே வளர்வதற்குரிய வாய்ப்புத் தோன்றுகிறது.

இங்கே நீங்கள் ஓர் உண்மையைத் தெளிவுபடத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். கவனம் எனும் பண்பு இறைவணக்கத்துக்கு ஆணியே போன்றது தான் என்றாலும், இந்தப் பண்பு இறைவணக்கத்திற்கு மட்டும் தான் தேவை என்றோ, அன்றாட வாழ்வில் நீங்கள் செய்கிற வேறு காரியங்களுக்குக் கவனம் தேவை இல்லை என்றோ நினைப்பது தவறு. கவனம் இல்லாமல் உங்களால் எந்தக் காரியத்தையும் முழுமையாகச் செய்ய முடியாது. ஏற்கெனவே விளக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த உண்மையை உங்கள் நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

மனப் பண்புகளை எப்படி வளர்த்துக் கொள்வது எனும் பிரச்சினையை எதிரில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கு ஏற்கெனவே நான் விளக்கிக் கூறிய செய்திகளை எல்லாம் நினைவுக்குக்

கொண்டு வர வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. முதற் பண்பு பற்றிய விளக்கத்தில் மனிதனின் குணங்கள் எப்படித் தோன்றுகின்றன என்பதை நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அங்கே கொடுக்கப்பட்ட விளக்கம் கவனம் எனும் முதற்பண்புக்கு மட்டுமன்றி, அனைத்துப் பண்புகளுக்கும் பொருந்தும் என்பதை உங்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டவிரும்புகிறேன். எந்தப் பண்பையும் வளர்க்க முற்படுவதற்கு முன்னர், அது எப்படித் தோன்றிற்று என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். காரணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் காரியத்துக்குப் பரிகாரம் தேடுவதில் அர்த்தமே கிடையாது.

எனவே மனப் பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்ளும் வழியில் நாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய முதற்காரியம், அவற்றிற்குரிய காரணங்களைக் கண்டு பிடிப்பதாகும். காரணம் கண்டு கொள்ளப்பட்டால் காரியத்தை மிக எளிதாக உருவாக்கி விடலாம்.

கவனம்

கவனம் எனும் பண்பு அக்கறையினாலும் ஆசையினாலும் தோன்றுகிறது. ஒரு காரியத்தில் உங்களுக்கு அக்கறையும் ஆசையும் ஏற்பட்டுவிட்டால், அந்த காரியத்தில் கவனத்துக்குக் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை. அது தானாகவே அங்கு வந்துவிடும். ஏனெனில் மனிதனின் மனம் ஆசையைத் தொடர்ந்து செல்லும் இயல்பு படைத்தது. எனவே ஒரு காரியத்தில் உங்களுக்கு ஆசையும் அக்கறையும் தோன்றிவிட்டால், நீங்கள் விரும்பினாலும் இல்லா விட்டாலும், அந்தக் காரியத்தில் நிச்சயமாக உங்களுக்கு கவனம் ஏற்பட்டுவிடும்.

ஒரு மனிதனின் தொழுகையில் கவனம் காணப்படவில்லை என்றால், கவனம் எனும் பண்பு அழிந்துவிட்டது

என்று சொல்ல முடியாது. தொழுகைக்கு மாறான வேறு ஏதோ ஒன்றில் அவன் அக்கறை வைத்திருப்பதால் கவனம் எனும் பண்பு அங்கே சென்றுவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவன் தொழுது கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றினாலும் அவன் கவனம் முழுவதும் வேறு காரியம் ஒன்றில் லயித்து நிற்கிறது. தொழுகையை விட்டு விலகிச் சென்ற கவனம் மற்றொரு காரியத்தில் நிலைத்து நிற்பதற்கு, அவன் அந்தக் காரியத்தில் வைத்திருக்கும் அக்கறைதான் காரணம்.

எனவே உங்கள் தொழுகையில் முழுக் கவனம் எனும் பண்பு பரவி நிற்கவேண்டும் என்றால், தொழுகையின் புறச் செயல்களிலும் அகச் செயல்களிலும் அக்கறை செலுத்துங்கள். தொழுகையினால் கிடைக்கவிருக்கிற நன்மைகளை ஓரளவேனும் நீங்கள் உணர்ந்து கொண்டால், தொழுகையில் உங்களுக்கு அக்கறை பிறந்துவிடும். கவனம் எனும் சிறந்த பண்பை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு இதைவிட உயர்ந்த வழி வேறு எதுவும் கிடையாது.

பொறுப்பும் உற்சாகமும் எல்லாக் காரியங்களிலும் எல்லாருக்கும் தோன்றுவதில்லை. நீங்கள் செய்ய முற்பட்டிருக்கும் வேலை, அதன் நோக்கத்தையும் பயனையும் தெரிந்து கொள்ளாதபோது, உற்சாகமும் அக்கறையும் இல்லாத வெற்றுக் காரியமாக அமைந்துவிடும். இதனால் அந்த வேலை உங்கள் கவனத்தைப் பெறுகிற வாய்ப்பை இழக்கிறது. தொழுகையின் நோக்கத்தையும் நன்மையையும் நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை என்றால், உங்கள் தொழுகையில் உங்களுக்குக் கவனம் ஏற்படுகிற வாய்ப்பு அழிந்து போய்விடும்.

எனவே உங்கள் நம்பிக்கையை வலிமைப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். உலகத்து இன்பங்களைவிட ஆத்மிகத் துறையில் கிடைக்கும் இன்பங்கள் மிகச் சிறந்தவை-நிரந்தரமானவை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். அவற்றை அடைவதற்கு இறை வணக்கம் பெரும் துணை செய்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

தொழுகை என்பது மறுமைக்கு மட்டுமல்லாமல், இம்மையின் வாழ்வுக்கும் மிகப் பெரும் உதவி செய்கிறது என்பதைச் சந்தேகத்திற்குச் சிறிதும் இடமில்லாதபடி தெரிந்து கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு இத்தகைய அறிவும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டுவிட்டால், உங்கள் தொழுகையில் முழுக்கவனம் பரவுவதை எவரும் தடுக்க முடியாது. அப்போது உங்கள் தொழுகை அக்கறையும் ஆசையும் நிறைந்ததொரு செயலாக மாறிவிடும்! அக்கறையும் ஆசையும் உங்கள் அனுமதி இல்லாமலே கவனத்தை அழைத்து வந்துவிடும்.

இப்படிப்பட்ட அக்கறையும் ஆசையும், இம்மையைப் பற்றியும் மறுமையைப் பற்றியும் நன்கு தெரிந்து கொள்வதால் தோன்றுகின்றன என்பதைத் தெரிந்து கொண்டோம். எனவே மீண்டும் கூறுகிறேன்; உங்கள் நம்பிக்கையை வலிமைப் படுத்திக் கொள்ளுங்கள். இம்மை-மறுமை பற்றி நீங்கள் தெரிந்து கொள்வதால் தோன்றுகிற இந்த நம்பிக்கைக்கு 'சுமான்' என்றோ 'யகீன்' என்றோ பெயர் கொடுக்கப்பட்டால், அதை மறுத்துப் பேசுகிறவர்களில் நானும் ஒருவனாக இருக்க மாட்டேன்.

எனவே ஒரு மனிதன் இறை வணக்கத்தில் ஈடுபடும் போது அவனுக்கு ஆழ்ந்த கவனம் ஏற்படவில்லை என்றால் அதற்கு அவன் மனத்திலிருக்கும் அவநம்பிக்கை ஒன்றைத் தவிர்த்து வேறு எந்தக் காரணமும் இருக்க முடியாது. 'நான் தொழும்போது என் கவனம் தொழுகையிலிருந்து

நழுவிச் சென்றுவிடுகிறது' என்று கூறுகிற மனிதனைப் பார்த்து, உனக்குத் தொழுகையில் அக்கறையும் ஆசையும் கிடையாது. இது உன்னுடைய உள் மனத்திலிருக்கும் அவநம்பிக்கையைக் காட்டுகிறது' என்று நீங்கள் குற்றம் சாட்டினால், உங்கள் குற்றச்சாட்டுக்கு நான் சாட்சி சொல்லத் தயாராக இருக்கிறேன்.

மறுபடியும் கூறுகிறேன் : உங்கள் சக்தி முழுவதையும் செலவிட்டு உங்கள் 'சுமானை' வலிமைப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். அவநம்பிக்கை, குழப்பம், உறுதியின்மை முதலிய தீய குணங்களை வேரோடு பிடுங்கி எறியுங்கள்.

தெளிவு

தொழுகைக்குத் தேவைப்படும் பண்புகளில் இது இரண்டாவதாக இடம் பெறுகிறது. முதற்பண்பைப் போலவே இந்தப் பண்பும் வரவேற்கத் தகுந்ததுதான். தெளிவு எனும் இந்தப் பண்புக்கு முழுக்கவனம் தான் காரணம் என்று ஏற்கெனவே நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். தெளிவு தோன்றுவதற்கு, கவனத்துக்கு அடுத்தபடியாக, தொழுகையின் புறச்செயல்களிலும் மனச் செயல்களிலும் ஆழ்ந்து பதிந்து கிடக்கிற உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ளும் வழியில் சிந்தனையைச் செலுத்துவதும் காரணமாக அமைகிறது. கவனம் எனும் பண்பை நன்கு வளர்த்துக் கொண்டால் இத்தகைய சிந்தனை தோன்றுவதற்குப் போதுமான வாய்ப்பு உண்டு.

கவனத்தைத் தோற்றுவித்துக் கொள்வதற்கு நீங்கள் செய்யும் முயற்சி, சிந்தனையையும் அதிலிருந்து உருவாகிற தெளிவையும் மலரச் செய்துவிடும்.

எனவே தொழுகையிலிருந்து உங்கள் எண்ணத்தைத் தம் பக்கம் திருப்புகிற அனைத்தையும் தற்காலிகமாக வேளும் ஒதுக்கித் தள்ளுங்கள். இறைவன் மீது அன்பும்

இறைவணக்கத்தின் மீது அக்கறையும் தோன்றுவதற்குரிய எல்லாவிதமான முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ளுங்கள். இந்த அன்பும் அக்கறையும் இல்லாவிட்டால், இறைவணக்கத்தில் உங்களுக்குக் கவனமும் தோன்றாது, தெளிவும் பிறக்காது. இறைவன் மீது உங்களுக்குக் கனத்த அன்பு ஏற்பட்டுவிட்டால், உங்கள் கவனம் தொழுகையைத் தவிர்த்து வேறு எதிலும் செல்லாதபடி அந்த அன்பு உங்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கும். இதனால்தான் இறையன்பு இல்லாதவர்கள் ஒரு வேளைத் தொழுகையைக் கூட முழுக் கவனத்துடன் நிறைவேற்ற இயலாத நிலையில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களால் ஒரு 'ரக்'அத்' தொழுகையைக் கூடக் கவனத்துடனும் தெளிவுடனும் நிறைவேற்ற முடியாது.

கண்ணியம்

தொழுகைக்குச் சிறப்புச் சேர்க்கும் பண்புகளில் இது மூன்றாவதாக இடம் பெறுகிறது. முந்திய இரண்டு பண்புகளுக்கும் இது முக்கியத்துவத்தில் தாழ்ந்ததல்ல என்பது உண்மைதான். என்றாலும் இந்தப் பண்புக்கு முந்திய இரண்டு பண்புகளும் காரணங்களாக அமைந்திருக்கின்றன. இதனால் அவை முழு வலிமையுடன் தோன்றும் இடங்களில் எல்லாம் கண்ணியம் எனும் பண்பை நாம் எதிர்பார்க்கலாம். கவனத்தினால் தெளிவும், தெளிவினால் கண்ணியமும் தோன்றுகின்றன என்பது ஆதாரம் காட்டி நிரூபிக்க வேண்டிய செய்தியல்ல. இதைப்பற்றி ஏற்கெனவே நானும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

ஆனால் சில சூழல்களில் கவனமும் தெளிவும் கண்ணியத்தைத் தோற்றுவிக்கத் தவறிவிடுகின்றன. வனத்திலிருந்து வழிதவறி ஊருக்குள் வந்துவிட்ட வேங்கையின் நெருப்புக் கண்கள் சிறிதும் ஆட்டயில்லாமல் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதைக்

கவனித்து, வேங்கையைப் பற்றியும் அதனால் தனக்கு ஏற்படப் போகிற ஆபத்தைப் பற்றியும் தெரிந்துகொண்ட ஒருவனை உதாரணத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவன் அந்த வேங்கைக்கு எதிரில் திகைத்து நிற்பானே தவிர, இதற்கு அவன் கண்ணியம் கொடுப்பதில்லை.

எனவே கண்ணியம் எனும் இந்தப் பண்பை வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. அது தானாகவே தோன்றிவிடும் என்று நினைத்தால், அது எல்லா இடங்களுக்கும் பொருந்தாது.

இந்தப் பண்பை இரண்டு விதமான அறிவுகளைத் துணை கொண்டு நிச்சயமாக வளர்த்துக் கொள்ளலாம்: ஒன்று, இறைவனைப் பற்றிய அறிவு; மற்றொன்று, உங்களைப் பற்றிய அறிவு. உங்கள் மனத்தில் இறைவன் மீது கண்ணியம் தோன்றுவதற்கு இந்த இரண்டுவித அறிவுகளும் தேவைப்படுகின்றன.

ஆக்கலையும் அழித்தலையும் தன் தன்மைகளாகக் கொண்ட இறைவன் ஆக்கப்பட்ட அனைத்துக்கும் மட்டுமல்லாமல், இதுவரை ஆக்கப்படாத எல்லாவற்றுக்கும் எஜமானன்; அழிக்கப்பட்டவை அனைத்தையும் மட்டுமன்றி, இனிமேல் அழிக்கப்படவிருக்கிற எல்லா வற்றையும் இரண்டாம் தடவையாக ஆக்கும் ஆற்றல்மிக்கவன். வர்ணனைக்கும் வரையறைக்கும் அப்பாற்பட்ட அவன் மனிதனின் அளவுகோலுக்குத் தள்ளி நிற்பவன். . .

-இப்படித்தொடர்ந்து சிந்தனை செய்து இறைவனைப் பற்றிய அறிவை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள். இது முதல் அறிவு.

அப்புறம் உங்கள் நிலைமையைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். உங்கள் பலவீனத்தையும் நிலை கொள்ளாமல் தடுமாறியலைகிற உங்கள் மனநிலையையும்

நினைத்துப் பாருங்கள். இறைவனால் ஆக்கப்பட்ட பன்னூறு கோடிப்படைப்புக்களில் நீங்களும் ஒருவர். அவனுக்கு நீங்கள் ஓர் அடிமை மட்டுமல்ல, அவன் உங்களுக்கு விதித்த கடமைகளை நிறைவேற்றியே தீரவேண்டிய நிலையில் இருக்கிற ஒரு கைதியுமாகும். அவன் கட்டளையை மீறுகிற துணிவும் உரிமையும் உங்களுக்குக் கிடையாது. அண்ட சராசரம் முழுவதையும் ஆண்டு கொண்டிருக்கிற அவனுடைய அதிகாரத்திற்குப் பட்டு வாழவேண்டிய நிலையில் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்..

இப்படிப்பட்ட சிந்தனையினால் உங்களுக்கு கிடைப்பது இரண்டாம் அறிவு.

இந்த இரண்டு அறிவுகளும் ஒன்றுபட்டு இயங்கும் போது அங்கே பணிவு, பயபக்தி முதலிய உயர்ந்த பண்புகள் உருவெடுக்கின்றன. இந்தப் பண்புகள் எல்லாம் உங்கள் தொழுகையில் கலந்து நிற்க வேண்டும் என்பதற்காகவே கண்ணியம் எனும் இந்த மூன்றாம் பண்பை நான் வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன்.

இறையச்சம்

இது நான்காம் பண்பாக வருகிறது என்பது உங்களுக்கு தெரியும். இறைச் சக்தியைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதால் இந்தப் பண்பு வளர்கிறது. மற்றப் பண்புகளைப் போலவே இந்தப் பண்பையும் வளர்த்துக் கொள்வதற்கும் சிந்தனையின் உதவி தேவைப்படுகிறது.

எனவே உங்கள், சிந்தனைக்கு வேலை கொடுங்கள். இறைவனின் அதிகாரம் அனைத்தையும் ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, நீங்கள் அலட்சிய மனப்பான்மையுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்; நல்லது - கெட்டது என்ற பாகுபாட்டைத் துறந்துவிட்டு எண்ணத்தில் தோன்றுவதையெல்லாம் செய்து கொண்

புருக்கிறீர்கள். அவன் நாடினால் உங்களை தண்டிக்க முடியும். அவன் நினைத்தால் உங்களை அழித்துவிட முடியும். தான் அசைவதற்கு அணுவும் அவன் அனுமதியை எதிர்பார்க்கிறது. அனைத்துலகமும் அவன் ஆட்சிக்கு அடிபணிந்து கிடக்கிறது. யார் வாழ்ந்தாலும் யார் அழிந்தாலும் அதனால் அவன் ஆட்சிக்கு அணுவளவும் பாதகம் ஏற்பட முடியாது. எவர் சிரித்தாலும் எவர் அழுதாலும் அவன் அதிகாரத்தில் எந்த மாறுதலும் தோன்ற முடியாது.

இத்தகைய சிந்தனையினால் கிடைக்கும் அறிவு உங்கள் உள்ளத்தில் இறையச்சத்தை தோற்றுவிக்கிறது. மொத்தத்தில், இறைவனின் வலிமையைப் பற்றி நீங்கள் எவ்வளவு அதிகமாக தெரிந்து கொள்கிறீர்களோ அவ்வளவு அதிக வலிமையுடன் உங்கள் உள்ளத்தில் இறையச்சம் பிரகாசிக்கும். 'அன்பியா' எனப்படும் இறை தூதர்களும் 'அல்லியா' எனப்படும் இறையன்பர்களும் எத்தனைவிதமான துன்பங்களினால் சோதனை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கொஞ்சம் நினைத்துப் பாருங்கள்; இறையச்சம் என்பது உங்களுக்குச் சொந்தமான தொரு பண்பாக மாறிவிடும்.

இறையாதரவு

இந்தப் பண்பு நான் அமைத்த வரிசையில் ஐந்தாவதாக இடம் பெறுகிறது. இறையச்சம் எனும் நெருப்பினால் நீங்கள் கரிந்து போகாதபடி இது உங்களைப் பாதுகாக்கிறது. தந்தையின் தண்டனைக்குப் பயந்து நடுங்கும் சிறுவன் அன்னையின் அன்புக்கரங்களில் ஆறுதல் அடைவதுபோல், இறையச்சத்தினால் நிலைகுலைந்து போயிருக்கும் மனிதனின் மனம் இறையாதரவினால் அமைதியும் நம்பிக்கையும் அடைகிறது.

இப்போது நீங்கள் இறைவனின் பேரன்பின் பக்கம் உங்கள் சிந்தனையை அனுப்ப வேண்டும்

உலகத்தின் இயக்கத்தையும் மனித வாழ்க்கையின் அமைப்பையும் கூர்ந்து கவனிக்கிறவர்களுக்கு, இறைவனின் பேரன்பு எவ்வளவு விரிவானது எனும் உண்மை புலப்படத் தவறுவதில்லை. காணும் பொருள்களில் எல்லாம் அவன் அன்பும் கருணையும் கலந்து நின்று ஒளிவிடுவதை ஆராய்ந்து பார்க்கிற எவரும் மறுப்பதில்லை. எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட இறைவன் தன் அன்பையும் அருளையும் எல்லா இடங்களிலும் கொட்டிக் குவித்து வைத்திருக்கிறான். தொழுகிறவர்களுக்கு நற்கூலி அளிப்பதாக வாக்குறுதி அளித்திருக்கும் அவன் வாக்குக் கொடுப்பவர்கள் அனைவரையும் விடச் சிறந்தவன்.

இறைவனின் அன்பையும் வாக்குறுதியையும் நினைத்துப் பாருங்கள். இந்தச் சிந்தனை வலிமை பெற்று அழுத்தமான நம்பிக்கையாக மாறும்போது, உங்கள் உள்ளத்தில் இறையாதரவு எனும் ஐந்தாம் பண்பு நிச்சயமாக உருவெடுத்துவிடும்.

வெட்கம் - பணிவு

நான் கொடுத்த பட்டியலில் இது ஆறாம் பண்பாக இடம் பெறுகிறது. இந்தப் பண்பை எப்படி வளர்த்துக் கொள்வது என்று உங்களுக்குத் தெரியும். இறைவன் உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிற பொறுப்பை முறைப்படி முழுமையாக நிறைவேற்றும் சக்தி உங்களுக்குக் கிடையாது என்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். நிரந்தர இன்பத்துக்குப் பதிலாக நிலையற்ற மகிழ்ச்சியைத் தேர்ந்தெடுத்து அதை அடைவதற்குள் ஓயாது உழைக்கிற உங்கள் மனப்பான்மையை நன்கு புரிந்து கொள்ளுங்கள். உள்ளத்தின் அடித்தளத்து ரகசியங்களையும் மனத்தில்தோன்றி மறையும் எண்ணங்களையும் அவன் அறிந்திருக்கிறான் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் இந்த அளவு சிரமம் எடுத்துக் கொண்டால் போதும்: இந்த ஆறாம் பண்பு உங்கள் தொழுகைக்குள் தானாகவே வந்து புகுந்துவிடும்.

மேலே இடம் பெற்ற பண்புகளை எல்லாம் நீங்கள் வளர்த்துக் கொண்டால், உங்கள் தொழுகையிலிருந்து வெளிப்படுகிற நற்பயன்கள் மிகச் சிறந்தவையாக அமைந்துவிடும். இன்றுவரை நீங்கள் சுவைத்துப் பார்க்காத பேரின்பத்தை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பு உங்களுக்குக் கிடைக்கும். பல்லாண்டுகளாக நீங்கள் நிறைவேற்றி வந்த தொழுகைகள் போதிய பயனைக் கொடுக்காததற்குக் காரணம் என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் பேறு உங்களைத் தேடிவரும். “உலகத்தில் கிடைக்கும் இன்பங்களில் இறை வணக்கமும் ஒன்றாகும்” என்ற நபிக்கருத்து எதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது என்பதையும், மக்கள் அனைவரும் தூக்கத்தில் தம்மை மறந்திருக்கும் நள்ளிரவில் பெருமானார் ஏன் இறைவனை வணங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும் உங்களால் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். மொத்தத்தில், உங்கள் தொழுகை முற்றும் புதியதொரு செயலாகவும் இன்பமாகவும் அமைந்துவிடும்.

இத்தகைய தொழுகையினால் வேறு என்ன கிடைக்கும் என்று என்னிடம் கணக்கு கேட்கிறீர்களா? இதற்கு நான் பதில் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இந்த முறைப்படி தொழுது பாருங்கள்; கிடைக்கும் நன்மைகளை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுங்கள். நீங்கள் பெற்ற இன்பங்களை அவர்கள் இப்போதாகிலும் அனுபவித்துப் பார்க்கட்டும்; நீங்கள் உணர்ந்து கொண்ட ரகசியங்கள் சிலவற்றை இனிமேலாகிலும் கொஞ்சம் சுவைத்துப் பார்க்கட்டும்.

எனவே 'என்ன நன்மை கிடைக்கும்? எப்படிக்கிடைக்கும்?, என்றெல்லாம் என்னைக் கேட்காதீர்கள். சிந்தனையினாலும் அனுபவத்தினாலும் நீங்களே தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய செய்திகளுக்கு நான் விரிவுரை கொடுத்து விளக்கிக் கூறுவது சிறிதும் தேவையில்லாத தொரு செயலாகும். தேவையற்ற அனைத்துச் செயலையும் எண்ணத்தையும் இஸ்லாம் வன்மையாக மறுக்கிறது.

மேலே நான் கூறிவந்த மனப் பண்புகள் எல்லாம் போதுமான அளவு பரவி நிற்கும் வகையில் தொழுகையை நிறைவேற்றுகிறவர்கள், ஏற்கெனவே பலமுறை நான் எடுத்துக் காட்டியதுபோல், உங்களில் மிகச் சிலர்தான் என்பது முற்றிலும் உண்மையான செய்தி. எனினும் அந்த மிகச் சிலரில் நீங்களும் ஒருவராக இருக்கக் கூடாது - அல்லது இருக்க முடியாது என்பதற்கு நியாயம் கற்பிக்க முற்படாதீர்கள். காட்டில் பிறந்த புலிக்குட்டியைக் கொண்டு வந்து வீட்டுப் பூணையோடு நட்புடன் பழக வைப்பது சாத்தியமாக இருக்கும்போது, பழக்கத்தாலும் சகவாசத்தாலும் உருவெடுத்த தீய பண்புகளைத் தரத்தி அடித்துவிட்டு அங்கே உயர்ந்த பண்புகளை ஏன் உட்கார வைக்க முடியாது? மருந்திலிருக்கும் கசப்பை நினைத்து முகத்தைச் சுளிப்பதைவிட விளைவின் தித்திப்பை நினைத்து முகத்தை மட்டுமல்லாமல், மனத்தையும் மலர வைப்பது மிகச் சிறந்த செயல்.

மனிதனையும் 'ஜின்னையும்' இறைவன் தன்னை வணங்குவதற்காகவே படைத்திருப்பதாக திருக்குர்ஆன் கூறுவதை நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம். "எந்தப் பொருளும் இறைவனைத் துதிக்காமல் இல்லை" என்ற இறைவசனத்தை நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம்.

உலகவாழ்க்கையில் நீங்கள் செய்கிற ஒவ்வொரு செயலும் எண்ணமும் 'இறை வணக்கம்' எனும் பட்டியலில்

இடம்பெற வேண்டும் என்ற ஆசை உங்களுக்கு இருக்கிறதா? பஜர் தொழுகையில் திரண்ட சக்தி லுஹர் தொழுகை வரையிலும் லுஹர் தொழுகையில் பீறிட்டு வந்த தெளிவு அஸர் தொழுகை வரையிலும் இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்களா? அஸர் தொழுகையில் உருவாகும் இறையச்சம் மக்ரிப்-இஷா ஆகிய தொழுகைகளைத் தாண்டிச் சென்று அடுத்து வருகிற பஜர் தொழுகை வரை நீடித்துச் சிறக்க வேண்டும் என்ற குறிக்கோள் உங்களுக்கு இருக்கிறதா? வெள்ளிக் கிழமையன்று நிறைவேற்றப்படுகிற ஜும்ஆவில் பரவி நின்ற பணிவும் இறையாதரவும் அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை வரை நிலைத்து நிற்கவேண்டும் என்று ஆசைப் படுகிறீர்களா?

"நீங்கள் தொழும்போது உலகத்துப் பிரச்சினைகளில் உங்கள் எண்ணம் தாவிச் செல்கிறதா?" என்று கேட்கப்பட்டபோது, "தொழுகையில் மட்டுமன்றி, மற்ற நேரங்களிலும் என் எண்ணம் இறைவனைவிட்டு விலகிச் செல்வதில்லை!" என்று பதில் கொடுத்த பக்தரின் மனநிலை எத்தகையது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள நினைக்கிறீர்களா?

"நான் தொழுகையில் நுழைந்துவிட்டால், உலகத்தை விட்டு என் மனம் வெளியேறிவிடுகிறது" என்று ஞானி ஒருவர் கூறியதை அனுபவ ரீதியாகத் தெரிந்து கொள்ளும் எண்ணம் உங்களுக்கு உண்டா?

அப்படியானால் பயிற்சியின் கசப்புக்குப் பயந்து ஓடுவதில் அர்த்தமே கிடையாது. பயிற்சி எனும் விலையைக் கொடுக்காமல் பயன் எனும் பொருளை நிச்சயமாக வாங்க முடியாது.

எனவே நான் காட்டிய வழியில் பயிற்சியை மேற் கொள்ளுங்கள். மனத்தைப் பக்குவப்படுத்துவதற்கு உங்க

ளால் இயன்ற அனைத்தையும் செய்யுங்கள். பக்குவப் பாதமனம், இறைவணக்கத்தின் இன்பத்தை முழுமையாக அனுபவிக்கும் தகுதியற்றது என்பதையும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். மனத்தை ஒருநிலைப் படுத்துவதற்கென்று நீங்கள் செய்யும் முயற்சி, உங்கள் தொழுகையைச் சிறப்பிப்பதற்கென்று மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சியாகும்.

தொழுகையை உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு செல்கிற இந்த ஆறு பண்புகளில் மிக முக்கியமானது கவனம் எனும் முதற் பண்பாகும். ஏனெனில் இந்தப் பண்பிலிருந்தே மற்றப் பண்புகள் அனைத்தும் பிறக்கின்றன. கவனம் எனும் பண்பு முறைப்படி வளர்க்கப்படவில்லை என்றால் மற்றப் பண்புகள் தோன்றுகிற வாசல் நிச்சயமாக அடைபட்டுப் போகும். இந்தப் பண்பை மட்டும் முழுமையாக வளர்த்துக் கொண்டால், மற்றப் பண்புகள் தோன்றுவதற்கு நிச்சயமாக வழிபிறக்கும்.

எனவே தொழுகையின்போது உங்கள் கவனம் வேறு எதிலும் திரும்பாதபடி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். ஆரம்பத்தில் இது சிரமமாகத் தோன்றினாலும், முயற்சியும் ஊக்கமும் கொண்டவர்கள் எந்தக் காரியத்திலும் வெற்றியடைய முடியும். மனிதன் நல்லெண்ணத்துடன் மேற்கொள்ளும் முயற்சிக்கு இறைவன் என்றைக்கும் துணைநிற்பான் என்ற பேருண்மையை ஒருபோதும் மறந்து விடாதீர்கள்.

உங்களை நீங்கள் 'முஸ்லிம்' என்றும் 'முமின்' என்றும் சொல்லிக் கொள்கிறீர்களா ?

அப்படியானால் உங்கள் உள்ளத்தில் இறைவன்மீது அன்பும் கண்ணியமும் இருக்கவேண்டும். இறையச்சமும்

இறையாதரவும் உங்கள் மனத்தை நிரப்பி நிற்க வேண்டும். பலவீனத்தையும் குறைபாட்டையும் உணர்வதால் உங்கள் செயல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் வெட்கமும் பணிவும் பிரதிபலிக்க வேண்டும். உண்மையிலேயே ஒரு மனிதன் முஸ்லிமாக இருந்தால் இந்தப் பண்புகள் ஒரு காலும் அவனைவிட்டுப் பிரிந்து செல்ல முடியாது. எனவே அவன் இறைவனுக்கு எதிரில் நின்று தொழுகையை மேற்கொள்ளும்போது இந்தப் பண்புகள் இல்லை என்றால் அதற்கு அவன் கவனத்தில் ஏற்படுகிற சிதறலைத் தவிர்த்து வேறு எந்தக் காரணமும் இருக்க முடியாது :

இப்படிப்பட்ட கவனச் சிதறல் இரண்டு வழிகளில் தோன்றுகிறது; ஒன்று, புலன்களின் வாயிலாக மனத்துக்குச் செல்லும் செய்திகள். இரண்டு, உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து மேல்மட்டத்திற்கு வருகிற எண்ணங்கள்.

முதல் வழி : ஐம்புலன்களாலும் உங்கள் கவனத்தில் சிதறல் தோன்ற முடியும் என்றாலும், இந்த வேலையைப் பெரும்பாலான நேரங்களில் செய்வது பார்வையும் கேள்வியும் தான். தொழுது கொண்டிருப்பவன் தன் பார்வையை அலையவிடக்கூடாது என்று அறிவு படைத்தவர்கள் கூறுவதற்கு இதுதான் காரணம். சில நேரங்களில் உங்கள் பார்வைக்கு வந்த ஒன்று வேறொன்றை நினைவுப்படுத்தும். இது மற்றொன்றுக்கு உங்கள் எண்ணத்தை இழுத்துச் செல்லும்.

இப்படி உங்கள் சிந்தனை ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்குத் தாவிச் செல்லும்போது, நீங்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் தொழுகையில் கவனச் சிதறலைத் தவிர்த்து வேறு என்ன இருக்க முடியும்? நீங்கள் தொழுது கொண்டிருக்கும் போது உங்கள் பார்வையில் பட்ட ஒன்று-அல்லது ஒருவன், உங்கள் மனத்தில் பயத்தையும் சூழ்ப்பத்தையும் கவலையையும்

தோன்றச் செய்துவிட முடியும். இந்தச் சூழலில், கவலையினாலும் குழப்பத்தினாலும் கறைபட்டுப் போன உள்ளத்தை வைத்துக் கொண்டு உங்களால் எப்படி இறைவனை நெருங்க முடியும்?

இத்தகைய விளைவைத் தரக் கூடியதுதான் செவிகளின் வழியில் மனத்துக்குள் நுழையும் செய்தியும்! தொழுகையில் இருக்கிற மனிதன் அடுத்து நிற்பவர்கள் பேசுவதைக் கவனிக்க நேர்ந்தால், அவன் கவனம் அந்தப் பேச்சைப் புரிந்துகொள்ளப் பறப்பட்டுப் போய் விடுமே தவிர இறைவனின் சன்னிதானத்தில் தான் நிற்பது அவனுக்கு அடியோடு மறந்துபோகும். அவன் தொழுவது போல் வெளிப் பார்வைக்குத் தோன்றினாலும், அவன் கவனம் முழுவதும் அருகில் நடக்கிற உரையாடலில் கீழன்று கொண்டிருக்குமே தவிர, தான் மேற்கொண்டிருக்கும் புனிதப் பணி தன் கவனத்தை இழந்துவிட்டது என்பதையும் அவன் உணர்ந்து கொள்வதில்லை.

உள்ளறிவு படைத்த ஒருவர் அந்த மனிதனைச் சுட்டிக் காட்டி, 'அவன் தொழுவதில்லை; இறைவனை நினைக்கவுமில்லை. பக்கத்தில் நின்று பேசிக் கொண்டிருப்பவர்களின் பேச்சைக்கேட்டு அதன் பொருளைத் தெரிந்து அவன் ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதுதான் உண்மை. ஒரு வித்தியாசம்; அவர்கள் வேண்டுமென்றே உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; அவன் தனக்கே தெரியாமல் அந்த உரையாடலில் கலந்து கொள்கிறான்! என்று கூறினால் -

விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சிந்தனை செய்கிற எந்த மனிதனும் - உளத்துப்போன தன்னுடைய நம்பிக்கைக்கு விடை கொடுத்தனுப்பிவிட்டுக் கசப்பான உண்மைகளை இனிய மனத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் படைத்த எந்த மனிதனும் அந்தக் கூற்றை ஒருபோதும் மறுக்க முடியாது.

இதனால்தான், மார்க்கத்தின் உட்பொருளைப் புரிந்து கொண்ட அறிஞர்கள் 'பள்ளியில் உலகத்துச் செய்திகளைப் பேசக்கூடாது' என்றும் தொழுகிறவர்களின் கவனத்தைக் கவரும் வகையில் திருக்குர்ஆன்கூட ஓதப்படக்கூடாது' என்றும் சட்டம் வகுத்தார்கள் "தொழுகையில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒருவன் தன் நாயனோடு மோன உரையாடல் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறான். தோன்றி மறைகிற இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு அனைத்துக்கும் மூலமான முழுமுதற் பொருளைத் துதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். எனவே அவன் மேற்கொண்டிருக்கும் வேலைக்கு இடையூறு உண்டாக்குகிறவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் எனும் ஞானத்தின் தீர்ப்புக்கு ஒப்புதல் வழங்கினார்கள்.

வரலாற்றுக் கடலிலிருந்து சில துளிகளை எடுத்து வைத்து ஆராய்ந்து பாருங்கள்; புலன்களின் வழியில் உள்ளத்திற்குள் நுழைகிற செய்திகள் எத்தகைய விளைவை உண்டாக்குகின்றன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம், இறைவனைக்கத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள் இந்தக் குறுக்கீடுகளை எப்படி வென்றார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

நபித்தோழர் இப்னு உமர் அவர்கள் தாம் தொழுகிற இடத்தில் எந்தப் பொருளையும் விட்டு வைப்பதில்லை. கவனத்தைக் கவர்கிற பொருள்கள் அனைத்தையும் அப்புறப்படுத்திவிடுவார்கள் - தொழுகையின்போது சிந்தனையில் அவை சிதறலை ஏற்படுத்தக் கூடும் என்பதற்காக!

தொழுகையை மேற்கொள்வதற்கு முன்னர், கவனத்தைக் கவர்ந்து ஈர்க்கிற எந்தப் பொருளும் அங்கு இல்லாதபடி முன்னேற்பாடு செய்து கொள்வது அவசியமாகும். இத்தகைய முன்னேற்பாடு செய்து கொள்வது பெருமானாரின் நடைமுறைகளில் ஒன்று.

ஒருநாள் தம் வீட்டில் தொழுது முடித்த பெருமானார் நபித் தோழர் உஸ்மான் பின் அபீஷைபாவைக் கூப்பிட்டார்கள்.

“பால் வைக்கிற அந்தப் பாத்திரங்கள்* இரண்டும் அப்புறப்படுத்துப்பட்டிருக்க வேண்டும்: முதலிலேயே உம்மிடம் சொல்ல மறந்துவிட்டேன்!”

இதனால்தான், தொழுகிறவர்களின் கவனத்தைப் பறிக்கும் வகையில் பள்ளிவாசலை அலங்கரிக்கக் கூடாது” என்று பஸ்ராவைச் சேர்ந்த அறிஞர்கள் பலர் கருத்துத் தெரிவித்தார்கள்.

‘இந்த அலங்காரம் மனிதனுக்கும் இறைவனுக்கும் இடையில் தடையாக அமைந்துவிடக் கூடும்’ என்று தம் கருத்துக்குக் காரணமும் காட்டினார்கள்.

பெருமானார் மோதிரம்** ஒன்று அணிந்திருந்தார்கள். தொழுகைக்கு முன்னர் மக்களுக்கு அறிவுரை கூறிக் கொண்டிருந்த அவர்கள் திடீரென்று அந்த மோதிரத்தைக் கழற்றித் தூக்கி எறிந்தார்கள்.

‘இந்த மோதிரம் எனக் கவனத்தைத் தன்பக்கம் திருப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. இதனால் நான் உங்களையும் அதையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்!’

*தொகுப்பாசிரியர் அபூதாலூத் அவர்களின் நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்த ‘ஹதீஸ்’ இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால் இமாம் கஸ்ஸாலியின் மூலத்தில் ‘இரண்டு பால் பாத்திரங்கள்’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘ஒரு சமையல் பாத்திரம்’ என்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

**இமாம் கஸ்ஸாலியின் மூலத்தில் ‘தங்க மோதிரம்’ என்று இருக்கிறது. ஆனால் நபித் தோழர் இப்னு அப்பாஸ் அவர்களிடமிருந்து கிடைத்த ஹதீஸில் ‘மோதிரம்’ என்று மட்டுமே இருக்கிறது. வெள்ளி மோதிரம் என்றோ தங்க மோதிரம் என்றோ எந்த விளக்கமும் காணப்படவில்லை.

என்று அவர்கள் கூறியது நபித்தோழர்களுக்கு மட்டுமன்றி, எனக்கும் உங்களுக்கும் இங்கு மிகப் பொருத்தமான அறிவுரையாக அமைகிறது.

ஒருநாள் நபித்தோழர் அபூதல்ஹா தம் தோட்டத்தில் தொழுது கொண்டிருந்தார். அங்கே கிளை விரிந்து நின்ற மரத்தில் ஒரு பறவை சிறகடித்துப் பறந்துவந்து உட்கார்ந்தது. நபித்தோழரின் பார்வை ஒரு வினாடி நேரம் அந்த அழகிய பறவையைத் தொட்டது; அடுத்த வினாடி மரத்தைவிட்டுப் பறந்து சென்ற பறவையைத் தொடர்ந்தது. மீண்டும் அவர் கவனம் தொழுகைக்குத் திரும்பியபோது, தாம் நிறைவேற்றிய ரக் அத்துகள் எத்தனை என்பது மறந்து போய்விட்டது!

ஒரு வினாடி நேரம் கூடப் பார்வை வெளியில் செல்லக் கூடாது என்பது இங்கே நமக்கு கிடைக்கும் அறிவுரையாகும்.

இரண்டாம் வழி: உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து மேல்மட்டத்துக்கு வருகிற எண்ணங்கள் தொழுகையில் கவனச் சிதறலை உண்டாக்குகின்றன. மனத்தின் அடிமட்டத்தில் ஆழமாகப் பதிந்து கிடக்கிற உலகத்துக் கவலைகள் இந்த வேலையைச் செய்கின்றன. முதல் வழியில் தோன்றும் ஆபத்துகளை விட இங்கே ஏற்படுகிற ஆபத்துகள் வலிமை மிக்கவை.

பார்வையால் தோன்றும் சிதறலுக்கு, கண்களைத் தாழ்த்திக் கொள்வதன் மூலம்-அல்லது எடுத்துப்பொருளும் இல்லாத சிறியதோர் இடத்தைத் தொழுகைக்கென்று ஒதுக்கி வைத்துக் கொள்வதன் மூலம் பரிகாரம் தேடிக்கொள்ளலாம். இந்த ஏற்பாட்டைப் பலர் பின்பற்றி வெற்றி கண்டிருக்கிறார்கள். கேள்வி எனும் புலனால்

தோன்றும் விளைவுகளுக்கு, பரபரப்பும் சத்தமும் இல்லாத அமைதியான இடத்தில் தொழுவதன் மூலம் முற்றுப் புள்ளி வைக்கலாம்.

ஆனால் மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்களையும் கவலைகளையும் இந்த வழியில் வெல்ல முடியாது. நீங்கள் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாலும், சிறிதும் சத்தம் கேட்காதபடி காதுகளைப் பஞ்சு வைத்து அடைத்துக் கொண்டு டாலும் உள்ளத்திலிருந்து தோன்றும் எண்ணங்கள் சிறிதும் குறையப் போவதில்லை.

கண்களை மூடிக் கொள்வதால் எண்ணத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது சாத்தியம் என்றால், குருடர்கள் எல்லாரும் ஞானிகளாக இருப்பார்கள். காதுகளை அடைத்துக் கொள்வதன் மூலம் எண்ண ஓட்டத்தை ஓர் எல்லையில் நிறுத்த முடியும் என்றால், செவிடர்கள் எல்லாரும் 'தூஃபி' களாக இருப்பார்கள்.

எனவே மனத்தில் தோன்றும் கவலைகள் தொழுகைக்கு இடையூறு செய்யாதபடி தடுப்பதற்கு நாம் வேறொரு பாதையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது.

இறைவணக்கத்தில் அக்கறையையும் ஆர்வத்தையும் வளர்த்துக் கொண்டால், உங்கள் எண்ணமும் கவனமும் தொழுகையில் நிலைத்து நிற்க்பதற்குப் பொருத்தமான தூழல் உருவாகலாம். தொழுகையில் உங்களுக்கு அக்கறை அதிகப்படும்போது சிதறியோடும் சிந்தனைக்கு அது ஒரு கடிவாளமாக அமையமுடியும். இப்படிப்பட்ட அக்கறை இல்லாமல் தொழுகையை நிறைவேற்ற முற்படுகிறவர்கள் தொழுகையில் கிடைக்கிற இன்பத்தை ஒரு போதும் அனுபவிக்க முடியாது என்பதை ஏற்கெனவே நான் பலமுறை கூறியிருக்கிறேன். 'கவனம்' எனும்

தலைப்பின் கீழ் நான் குறிப்பிட்ட செய்திகள் இங்கே உங்களுக்குப் பெரிதும் துணை செய்யும் என்பது என்பதும் நம்பிக்கை: நீங்கள் மேற் கொண்டு படிப்பதற்கு முன்னர், அந்தச் செய்திகளை நினைவுக்கு கொண்டு வருவது நல்லது என்பது என்பது விருப்பம்.

எண்ணம் என்பது மிக வலிமையும் வேகமும் கொண்ட ஒன்று. எண்ணத்தில் தாய்மை இருந்தால் அது செயலில் பிரதிபலிக்கும். எண்ணமும் செயலும் தாய்மை அடைந்துவிட்டால், அவற்றினால் உருவாகிற வாழ்க்கையில் தாய்மைக்குப் பஞ்சம் இருக்காது. இதனால் தான் தொழுகையின் புறச் செயல்களை விளக்குவதற்கு முன்னர் உள்ளத்துப் பண்புகளுக்கு விரிவுரை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

உலகத்துப் பிரச்சினைகளை முறைப்படி தீர்க்கத் தெரியாததால் அல்லது தீர்க்கத் துணியாததால் அங்கே கவலை, பயம், குழப்பம், பரபரப்பு, உறுதியின்மை முதலிய தீய பண்புகள் அனைத்தும் தோன்றுகின்றன. தன்னை விடத் தனக்குத் தோன்றும் பிரச்சினைகள் வலிமையானவை அல்ல எனும் உண்மையை அனுபவ வழியில் தெரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு அழிந்து போகிறது.

இத்தகைய தீய பண்புகளின் நச்சுப் பற்களுக்கு நடுவில் நன்றாக சிக்கிக் கொண்ட ஒருவன் இறைவணக்கத்தை மேற்கொண்டால், அந்தப் பண்புகளின் கூட்டுச் சக்தி எவ்வளவு வலிமையானது என்பதை அவன் உணர்ந்து கொள்ள முடியுமே தவிர, தான் எவ்வளவு வலிமை கொண்டவன் எனும் தெளிவை அவனால் கவைத்துப் பார்க்க முடியாது.

அனைத்துத் தீமைகளுக்கும் எல்லாவிதமான தீய பண்புகளுக்கும் அடிமைப்படாமல் உயர்ந்து நிற்க

வேண்டிய 'இறைவனின் பிரதிநிதி' இங்கே தன் தகுதிக்குச் சிறிதும் பொருந்தாத நிலைமையைத் தனக்குத் தானே ஏற்படுத்திக் கொள்கிறான். 'நல்லதை எடுத்துச் செய்வதை விடக் கெட்டதை வெறுத்துச் செய்யாமலிருப்பது நன்மை மிக்கது' எனும் கருத்தின் அடிப்படையில், அவன் மிகப்பெரும் சூறந்ததைச் செய்கிறான்.

எனவே உணர்தலில் நிலைத்து நிற்கிற - அல்லது தோன்றி மறைகிற தீய எண்ணங்களைப் பார்த்து நீங்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை. முறையான பயிற்சியை மேற்கொள்ளுங்கள் அவை அனைத்தும் இறைவனின் பிரதிநிதியான உங்களுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கின்றன என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். எச்சரிக்கிறேன்; அரசனின் ஆசனத்தில் அடிமைகளை உட்கார வைத்து விடாதீர்கள். இது எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லாத ஒன்று.

அடிமனத்திலிருந்து வெளிமட்டத்துக்கு வருகிற உலகத்துக் கவலைகள் தொழுகையில் கவனச் சிதறலைத் தோற்றுவிக்கின்றன என்று சற்று முன்னர் கூறினேன் அல்லவா? கவலை, குழப்பம் போன்ற தீய உணர்வுகள் தான் இப்படிச் செய்கின்றன என்று தீர்மானிப்பது முற்றிலும் தவறு. கட்டுமீறிப் போன உற்சாகத்தினாலும் வரையறைக்கு உட்படாத ஆசையினாலும் கவனச் சிதறல் ஏற்பட முடியும் என்பதை நீங்கள் மறந்துவிடக் கூடாது.

தன் அன்பிற்குரியவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் துன்பம் பற்றிய கவலை ஒரு மனிதனின் தொழுகையை வீணாக்குவது போல், இன்னும் சிறிதுநேரத்தில் தான் அனுபவிக்கப் போகிற இன்பம் பற்றிய எண்ணமும் இறைவணக்கத்தைப் பயனற்றதாகக் கூடும். முன்னது தொழுகையில்

தயக்கத்தைத் தோற்றுவிக்கிற அதே நேரத்தில், பின்னது தொழும்போது பரபரப்பையும் அவசரத்தையும் தோற்றுவிக்கிறது. மொத்தத்தில், அவை இரண்டும் வெவ்வேறான இரண்டு கோணங்களிலிருந்து தொழுகையில் இருக்க வேண்டிய கவனத்தை வெட்டிக் கூறுபோடுகின்றன.

இங்கே நமக்குக் கிடைக்கும் உண்மைகள்: பார்வையாலும் கேள்வியாலும் மட்டுமின்றி, மற்றப் புலன்களாலும் மீளத்துக்கு அனுப்பப்படுகிற செய்திகள் தொழுகையில் கவனச் சிதறலைத் தோற்றுவிக்கலாம். புலன்களால் தோன்றுகிற எண்ணங்கள் மட்டுமல்லாமல் மனத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து மேலே வருகிற கவலை, குழப்பம் போன்ற தீய உணர்வுகளும் தொழுகைக்குத் தீங்கு செய்யக் கூடும். மனத்தின் அடிமட்டத்துக் கவலைகள் மட்டும்தான் என்று கூற முடியாதவாறு, மனத்தில் தோன்றி நிற்கிற - தோன்றி மறைகிற நல்ல எண்ணங்களும் கெட்ட எண்ணங்களும் தொழுகைக்குக் களங்கம் கற்பிக்கின்றன.

சுருக்கமாகக் கூறினால்: தொழுகையில் இருக்க வேண்டிய கவனத்தை வேறு பக்கம் திருப்பக் கூடிய அனைத்தும் கண்காணிக்கப்பட வேண்டியவை; கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியவை. அவை, தொழுகிற விரிப்பில் தீட்டப்பட்டிருக்கிற சித்திரத்தின் அழகைப் பார்த்து ரசித்தாலோ அடுத்த வீட்டு மாடியிலிருந்து காற்றில் மிதந்து வந்த இன்னிசையைக் கேட்டுப் பூரித்தாலோ தோன்றியிருக்கலாம், அல்லது அடிமனத்திலிருந்து மேலே ஏறிவந்த இன்ப துன்ப நினைவுகளாலோ உள்ளத்தின் மேல் மட்டத்தில் காற்று வாங்கிக் கொண்டிருக்கிற இனிப்பான-கசப்பான எண்ணங்களாலோ உருவாகியிருக்கலாம்.

நீங்கள் நன்றாக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் - எங்கிருந்து எந்த வழியில் தோன்றினாலும் அவை அனைத்தும் ஒரே தலைப்பின்கீழ் இடம்பெறக் கூடியவைதான்: 'தொழுகையில் கவனச் சிதறலை உருவாக்குகிற சக்திகள்.'

என்றாலும் இவை அனைத்திலும் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது ஆழமான ஆசையினால் தோன்றுகிற எண்ணங்கள். இவற்றை அடியோடு நசுக்குவது அசாத்தியமான ஒன்று. அடிமனத்தில் ஆழமாக வேர் பாய்ச்சிவிட்ட காரணத்தினால் அவற்றின் விளைவு பலவழிகளில் உங்கள் கவனத்தைச் சிதறடிக்கமுடியும். இவை எத்தனை வழிகளில் தோன்றுகின்றன என்பதை வரையறுத்துக் கூற முடியாது. நீங்கள் ஒருவழியை அடைத்து மூடினால் வேறு வழியை அவை தேடிக் கண்டுபிடித்துவிடும். எனவே அவற்றின் தாக்குதலை உங்களால் ஒருபோதும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது.

அப்படியானால் இத்தகைய இடையூறுகள் உங்கள் கவனத்தைச் சிதறடிக்காதபடி தற்காத்துக் கொள்வது எப்படி?

மனத்தில் நன்கு வேரூன்றிவிட்ட ஆசைகளின் தாக்குதலை உங்களால் ஒருபோதும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது என்பது உண்மைதான் என்றாலும் அவற்றின் தாக்குதலால் உங்கள் தொழுகைக்குப் பாதகம் ஏற்படாதவாறு நீங்கள் நிச்சயமாகத் தற்காத்துக் கொள்ள முடியும். இந்த வழியில் வெற்றி கண்ட பலரை நீங்கள் வரலாற்றில் பார்க்கலாம். இதில் வெற்றியடைவதற்கு அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வழியைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள்.

என்றாலும் அவர்கள் எல்லாரும் ஒரு வகையில் ஒன்றுபட்டவர்கள்: தொழுகையை முழுக்கவனத்துடன்

நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற ஆசை அவர்கள் அனைவருக்கும் உண்டு!

இங்கே உங்களுக்குப் பயன் தரக்கூடிய துப்பு ஒன்று கிடைக்கிறது. இந்த நாலைச் சிறிது நேரம் மூடி வைத்து விட்டுச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்: சிக்கலுக்கு என்ன பரிகாரம் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

உங்கள் மனத்தில் மற்றப் பொருள் மீது இருக்கும் ஆசை, நீங்கள் இறைவணக்கத்தில் ஈடுபடும்போது கவனச் சிதறலைத் தோன்றச் செய்கிறது என்றால்-தொழுகையில் உங்களுக்கு அவ்வளவு ஆசை இல்லை என்றோ அறவே ஆசை இல்லை என்றோ நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும். அப்படியானால், இறைவணக்கத்திலும் அதிலிருந்து உங்களுக்குக் கிடைக்கப் போகிற அரிய பயன்களிலும் ஆசையை வளர்த்துக் கொள்வதன் மூலம் கவனச் சிதறலை ஏன் தடுக்க முடியாது?

தோன்றி மறையும் அற்ப இன்பங்களில் உங்களுக்கு ஆசை வளர்ந்திருக்கிறது என்பது உண்மையானால், நிரந்தரமான பேரின்பத்தில் உங்களுக்கு ஆசை ஏன் வளரக் கூடாது? ஏன் வளர்த்துக் கொள்ளமுடியாது?

தொழுகையில் உங்களுக்கு இருக்கும் ஆசை மற்ற ஆசைகள் அனைத்தையும்விட வலிமை கொண்டதாக இருந்தால், அடிமனத்திலிருந்து தோன்றுகிற எந்த எண்ணமும் உங்கள் கவனத்துக்குப் பாதகம் விளைவிக்க முடியாது. தொழுகையினால் கிடைக்கவிருக்கிற நற்பயன்களைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்வதன் மூலம் இந்த ஆசையை அடிமனத்தில் வேர் பிடிக்கச் செய்யலாம். மற்ற எந்த வழியையும்விட இது உங்களுக்குத் தெளிவானதும் தரமான பயன்தரத் தக்கதுமாகும்.

தன் மனைவிமீது பேரன்பு கொண்டவன்-அவன் அன்பைத் தன் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிய வைத்துக்

கொண்டவன் அடுத்த வீட்டுப் பெண்களின் பக்கம் தன் கவனம் திரும்புவதில்லை என்பதை உணர் கிறான்.

உண்மைகளை உணர்ந்து கொள்ளும் ஆசையுடன் அறிவு நூல் படித்துக் கொண்டிருப்பவன், அருகில் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்வதில்லை; எதிரில் துடு ஆறிக் கொண்டிருக்கிற கோதுமை ரொட்டியின் பக்கம் சிறிதும் கவனம் செலுத்துவதில்லை அதிலிருந்து வெளியாகிற மணம் அவன் சிந்தனையைக் கவர்வதில்லை.

உள்ளத்தில் ஆழமான ஆசை நிரம்பி நிற்கும்போது உருவாகிற இத்தகைய நிலையை அன்றாட வாழ்க்கையில் நீங்கள் எங்கும் பார்க்கலாம்.

ஏற்கெனவே நான் எடுத்துக் கூறிய நபிக்ருத்தை மீண்டும் படித்துப் பாருங்கள். தொழுகையில் பெருமானார் எவ்வளவு ஆசை வைத்திருந்தார்கள் என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளலாம். தம் மனைவிய ரோடு உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் அவர்கள், தொழுகையின் நேரம் வந்ததும், அனைவரையும் மறந்துவிட்டுத் தொழுகைக்குத் தயாராகி விடுவார்கள் எனும் உண்மை, அன்னை ஆயிஷா நாயகியிடமிருந்து கிடைத்திருக்கிற அந்த ஹதீஸிலிருந்து நமக்குத் தெளிவாகிறது.

மக்கள் அனைவரும் தம்மை மறந்து துயில் கொண்டிருக்கும் நடுநிசியில் பெருமானார் இறைவனை ஏன் வணங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதற்கு இப்போது நீங்கள் காரணம் கண்டு கொள்ளலாம்.

“உலகத்து இன்பங்களில் இறைவணக்கமும் ஒன்று” எனும் கருத்து நபிமொழி ஒன்றிலிருந்து நமக்குக் கிடைக்கிறது. இந்தச் செய்தியையும் நான் முன்னரே உங்களுக்கு எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டேன்.

துன்னூன் மிஸ்ரியிடம் ஒருவர் தன் குறையை எடுத்துக் கூறினார்.

“என்ன செய்வது என்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை; காரணம் என்ன என்றும் புரியவில்லை!” என்று பீடிகை போட்ட அந்த மனிதர் தனக்கு எதிரில் அமைதியோடு உட்கார்ந்திருந்த ஞானப் பழத்தைச் சில வினாடிகள் பார்த்தார்.

“செய்தியைச் சொல்லுங்கள்.”

சற்றுப் பதற்றத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த அந்த மனிதர் தொடர்ந்தார்.

“நான் வேளை தவறாமல் தொழுது வருகிறேன். சமீபக் காலத்தில் ஒரு தொழுகையைக்கூட விட்டதாக எனக்கு நினைவில்லை. ஆனால் சில நாட்களாக என் தொழுகையில் வெறுக்கத் தகுந்த மாறுதலைப் பார்க்கிறேன். தொழுவேண்டிய நேரம் வந்ததும் என் மனத்தில் ஒருவிதமான சங்கடம் தோன்றுகிறது. மனத்தை அடக்கிக் கொண்டு தொழுகையில் ஈடுபட்டால், தொழுகையின் பகுதிகளில் சிலவற்றை எனக்கே தெரியாமல் நான் விட்டு விடுகிறேன். சில நேரங்களில் ஒரு ரக் அத் முடிந்ததும், அது இரண்டாம் ரக் அத் என்று தோன்றுகிறது!” என்று கூறிய அந்த மனிதர் சற்றுத் தயக்கத்துடன் தம் மனத்திலுள்ள எண்ணத்தைக் கூறி முடித்தார்.

“இறைவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். தொழுகை என்றதும் என் மனத்தில் ஒருவிதமான வெறுப்புத் தோன்றுகிறது. இந்த நிலைமை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால், இந்த வெறுப்பை என்னால் மாற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை. எனக்குக் காரணமும் தெரியவில்லை பரிகாரமும் புரியவில்லை !

ஞானியின் வினா அமைதியாக வெளிவந்தது. “இந்த நிலைமை சில நாட்களாகத்தான் உனக்கு இருக்கிறது என்று கூறினாயல்லவா? முன்பெல்லாம் உனக்குத் தொழுகையில் வெறுப்புத் தோன்றியதில்லையா?”

“இல்லை. அப்போதெல்லாம் நான் தொழுகையில் விருப்பத்தைத்தான் கண்டேன். என் மனத்தில் வெறுப்போ அலுப்போ தோன்றியது கிடையாது.”

துன்னூன் மிஸ்ரீயின் முகத்தில் சிந்தனையின் கோடுகள் முத்திரை பதித்தன.

“தொழுகையில் உனக்கு எத்தனை நாட்களாக வெறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது?”

“தொழுகையில் எனக்கு வெறுப்புத் தோன்றுகிறது என்று சொல்வதற்கே நான் பயப்படுகிறேன். இறைவன் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். ஏறக்குறைய 20 நாட்களாக இந்தத் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”

“இருபது நாட்களுக்கு முன்னர் ஏதேனும் குறிப்பிட்ட தக்க சம்பவம் நடந்திருக்கிறதா?”

சற்று யோசித்துப்பார்த்துவிட்டு அந்த மனிதர் பதிலளித்தார்: “அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை. ஆனால் சென்ற மாதம் காய்கறிகள் விற்பனை செய்யும் நோக்கத்தில் ஒரு கடை வைத்தேன்.”

ஞானியின் முகம் பளிச்சிட்டது. “தொழுகையில் வெறுப்பு ஏற்படுகிறது என்று சொல்கிறாயல்லவா? இந்த வெறுப்பினால் தொழுகையை நீ விட்டது உண்டா?”

“உண்டு. இரண்டு அல்லது மூன்று தொழுகைகளை விட்டிருக்கிறேன்.”

“தொழுகையை நிறைவேற்றாதபோது அந்த நேரத்தில் என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்?”

“வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தேன். கடையை அலங்கரிப்பதில் அக்கறை செலுத்திக் கொண்டிருந்தேன்”

“அந்த அக்கறை இப்போது உனக்கு இருக்கிறதா?”

“நிறைய இருக்கிறது. இரவில் கூடக் கடையைப் பற்றிய நினைவு மாறுவதில்லை.”

“தொழுது கொண்டிருக்கும்போது இந்த நினைவு உனக்கு ஏற்படுகிறதா?”

“ஆம்!” என்று பதில் வந்தது.

அந்த ஞானக் கடலின் அறிவுரை தெளிவுரையாக வெளிவந்தது.

“மனிதனுக்கு இறைவன் இரண்டு கண்களையும் இரண்டு காதுகளையும் கொடுத்திருக்கிறான். கையையும் காலையும் கூட இரட்டையாகத்தான் அவன் அளித்திருக்கிறான். ஆனால் அவன் எந்த மனிதனுக்கும் இரண்டு உள்ளங்களைக் கொடுக்கவில்லை. உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் உள்ளத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அக்கறைகள் ஒரே நேரத்தில் ஆழமாக வேரூன்ற முடியாது. உனக்குத் தொழுகையில் வெறுப்பு ஏற்படுவதற்கு, வியாபாரத்தில் உனக்கு இருக்கிற ஆழ்ந்த அக்கறை - ஆசைதான் காரணம். இந்த அக்கறை, தொழுகையில் ஏற்கெனவே இருந்த அக்கறையை அழித்துவிட்டது. ஏனெனில் நீ பின்னதைவிட முன்னதை வலிமைப்படுத்தி விட்டாய்.”

“தொழுகையில் வெறுப்பு ஏற்படுவதற்கு என்ன காரணம் என்று தெரிகிறதா? மீண்டும் உனக்குத் தொழுகையில் விருப்பம் ஏற்பட வேண்டுமானால், அதற்கு இரண்டு காரியங்களில் ஒன்றை நீ அவசியம் செய்ய வேண்டும். ஒன்று, நீ தொடங்கியிருக்கும் வியாபாரத்தை

விட்டு விட வேண்டும். அல்லது, வியாபாரத்தை விடத் தொழுகையில் அதிக அக்கறையை உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.”

- ஞானி துன்னூன் மிஸ்ரியின் கருத்து, இறை வணக்கத்தில் ஈடுபடுகிற பெரும்பாலோருக்கு நல்வழி காட்டும் என்று எண்ணுகிறேன். வியாபாரம் செய்யக் கூடாது என்பது அவரது கருத்தல்ல. எனக்கும் அந்தக் கருத்து கிடையாது. வர்த்தகத்தைவிட வணக்கத்தில் அதிக அக்கறை இருக்க வேண்டும் என்பதே ஞானத்தின் போதனை. எல்லாவிதமான முன்னேற்றத்திற்கும் இறைவணக்கம் துணை செய்கிறது என்பதை அனுபவத்தில் கண்ட சிலரின் நீங்களும் ஒருவராக இருந்தால், இங்கே இதற்கு மேல் விரிவாக எழுத வேண்டிய அவசியம் எனக்குக் கிடையாது. உணர்ந்து கொண்டவர்களுக்கு உணரப்பட்ட செய்திகளை உணர்த்திக் காட்ட முற்படுவது அர்த்தமில்லாத செயலாகும்.

இறைவணக்கத்தின் வரிசையில் முதலிடத்தைப் பெற்றிருக்கிற தொழுகை குறித்து உங்களுக்குச் சிறிதும் குழப்பம் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்ற நல்லெண்ணத்தின் தூண்டுதலால் என் விளக்கம் பெரிதும் விரிவுபடுத்தப் பட்டிருக்கிறது. நன்மை பெறும் நோக்கத்துடன் படிக்கும் உங்களுக்கு என் விரிவுரை நிச்சயமாக ஏமாற்றத்தைக் கொடுக்காது என்று நம்புகிறேன். என் நம்பிக்கை வீண்போகக்கூடாது என்பது என் விருப்பம்.

தயங்காதீர்கள்!

தொழுகைக்கு முழுமை கொடுக்கிற உயர்ந்த பண்புகள்பற்றி நீண்ட நேரமாக ஆராய்ந்து வந்திருக்கிறோம். இறை வணக்கத்தை மேற்கொள்கிற எல்லாரும்

இந்தப் பண்புகளுடன் தான் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நானும் சொல்லவில்லை; நீங்களும் சொல்ல முடியாது. இப்படிப்பட்ட தொழுகை, ஆரம்பத்தில் நான் குறிப்பிட்டதுபோல், மக்களில் பெரும்பாலோருக்குச் சாத்தியமில்லாது.

உலகத்து எண்ணம் சிறிதும் மனத்தில் நுழையாதவாறு தொழுவதற்கு முயன்ற பெரிய மனிதர்கள் பலரை வரலாற்றில் காணமுடியும். அவர்களால் தம் முயற்சியில் வெற்றியடைய முடியவில்லை. எனவே நம்மைப் போன்றவர்கள் இந்தக் காரியத்தில் உடனடியான வெற்றியை நிச்சயமாக எதிர்பார்க்க முடியாது. அதே நேரத்தில், தம் முயற்சியில் வெற்றி கண்டவர்களையும் வரலாறு நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது.

எனவே, தயங்கி நின்று தடுமாற்றம் அடைய வேண்டிய அவசியமில்லை. உங்களுக்கு உண்மையான அக்கறையும் ஆசையும் இருந்தால் வெற்றியை எதிர்பார்க்கும் தகுதி உங்களுக்கு உண்டு என்று நீங்களே தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம். முழு வெற்றி கிடைக்காவிட்டாலும் அரை வெற்றியேனும் கால் வெற்றியேனும் அடையும் வாய்ப்பு உங்களுக்கு நிச்சயமாக உண்டு; அப்புறம் கால் வெற்றியை அரை வெற்றியாகவும் அரை வெற்றியை முழு வெற்றியாகவும் உங்களால் மாற்றிக் கொள்ள முடியும். ஆனால் நீங்கள் அடையும் வெற்றியின் அளவு, உங்களுக்குத் தொழுகையில் இருக்கும் அக்கறையின் அளவைப் பொறுத்தது என்பதை நீங்கள் மறந்துவிடக் கூடாது.

இந்தச் செய்தியை நிரூபிப்பதற்குத் தத்துவ நூல்களை நீங்கள் தேடியலைய வேண்டியதில்லை; தர்க்கத்துறையில் பட்டம்பெற வேண்டிய அவசியமில்லை. உங்கள் வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவங்களில் சிலவற்றை எடுத்து

வைத்து ஆராய்ந்து பாடுங்கள். உங்கள் நண்பர்களின் வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றிரண்டைப் பொறுக்கிவைத்துச் சிந்தனை செய்து பாடுங்கள். சிதறாத கவனத்துடன் வேலை செய்யும் சக்தி உங்களுக்கு இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்; உங்கள் நண்பர்கள் தம் சக்தியை உணராமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

எடுத்த காரியத்தைச் சிறப்பாக முடித்து வெற்றியடையும் ஆற்றல் மனிதனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது உண்மையை உணர்ந்த அறிஞர்களில் எவரும் இதுவரை மறுக்காத ஒன்று. உடல் வளரும்போதே உள்ளமும் சேர்ந்து வளராத காரணத்தால், அல்லது வளர்ச்சி குன்றிப் போன உள்ளத்துக்கு வளர்ச்சி தருகிற பயிற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படாத காரணத்தால் பெரும்பாலோர் தம் சக்தியை உணர்வதில்லை. எனவே அவர்கள் தாம் மேற்கொண்ட காரியத்தில் வெற்றியடையவதில்லை. பத்துப் பேர் தோல்வியடையும் அதே நேரத்தில் இரண்டுபேர் அடையும் வெற்றி நம் கவனத்தைக் கவர்வதில்லை.

“இறைவன் மனிதனுக்கு மகத்தான பொறுப்பு ஒன்றைக் கொடுத்திருக்கிறான்” எனும் கருத்து நமக்குத் திருக்குர்ஆனிலிருந்து கிடைக்கிறது. அப்படியானால், அந்த மகத்தான பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதற்குத் தேவையான மகத்தான ஆற்றலையும் அவன் மனிதனுக்குக் கொடுத்திருக்கிறான் என்று கூறுவதில் என்ன தவறு இருக்கமுடியும்? தாம்மேற்கொள்ளும் காரியத்தில் பத்துப் பேர் தோற்றுப் போனால் அது அவர்கள், தெரிந்தோ தெரியாமலோ, வளர்த்துக் கொண்ட பலவீனத்தைக் காட்டுமே தவிர, மனிதனுக்கு வெற்றியடையும் சக்தி கிடையாது என்று நினைக்காது. வெற்றியடைந்த இரண்டு

பேர் இந்தக் கருத்துக்கு விளக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

எனவே தோல்வியடைந்த பத்துப் பேரைப் பார்த்துப் பயந்து நடுங்கி விரகதி அடையாதீர்கள். ஏனெனில் வெற்றியடைந்த இரண்டுபேர் உங்கள் தயக்கத்தைத் தலையிலடித்து விரட்டக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இருட்டைப் பார்த்து நடுங்குவதைவிட வெளிச்சத்தைத் தேடிப்பிடித்து நிம்மதி அடைவது பன்மடங்கு சிறந்த செயல்.

சாக்கடையைப் பார்த்த இருவரில் ஒருவன் சொன்னான்: “என்ன அசுத்தம்! எங்கு பார்த்தாலும் அசுத்தமும் அநியாயமும் பரவிக்கிடக்கின்றன. துள்ளிவரும் தவளையை அந்த நச்சுப் பாம்பு குறிவைத்துக் காத்திருக்கிறது.”

மற்றவன் தனக்குத் தானே சொல்லி கொண்டான்: “அந்தச் சாக்கடைத் தண்ணீரில் எவ்வளவு அழகாகச் சூரியன் பிரதிபலிக்கிறது! அசுத்தத்தில் கூட அழகைப் பார்க்க முடிகிறது. அந்தத் தவளையின் உயிர்த் துடிப்பு வியப்பைக் கொடுக்கிறது. வழுவுழப்பான் அந்த நச்சுப் பாம்பு எவ்வளவு அழகாக நெளிகிறது!”

இந்த இரண்டு பேரில் நீங்கள் யாருடன் நட்புக் கொள்ள விரும்புகிறீர்கள்?

முன்னவனை நீங்கள் நண்பனாக்கிக் கொண்டால், உலகத்தில் இருளையும் அநியாயத்தையும் தவிர்த்து வேறு எதையும் உங்களால் பார்க்க முடியாது; இறை வணக்கத்தில் பரபரப்பையும் குழப்பத்தையும் விடுத்து வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பார்க்க முடியாது.

“பின்னவன்தான் என் நண்பன்” என்று மனப்பூர்வமாகச் சொல்கிறீர்களா? அப்படியானால் இந்தப் பரந்த

உலகத்தில் அழகையும் அன்பையும் மட்டுமின்றி, இறைவனின் அறிவையும் அதிகாரத்தையும் நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்; இறைவணக்கத்தில் இன்பத்தையும் தெளிவையும் அனுபவிக்க முடியும். "இறைவன் அழகை விரும்பும் அழகன்" எனும் நபிமொழியின் உட்பொருளைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும்!

எனவே இறைவணக்கத்திலிருந்து முழுப்பயன் அடைய வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொள்ளுங்கள். தொழுகையில் உயிர்த்துடிப்பைப் பரவச்செய்கிற மனப் பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள். அதற்கான பயிற்சிகளை மேற்கொள்ளுங்கள். ஊக்கமுள்ளவர்களுக்கு இறைவன் எப்போதும் உறுதுணையாக இருப்பான்.

உறுப்புக்களின் அசைவுகளை மட்டுமல்லாமல், உள்ளத்து உணர்வுகளையும் அறியும் இறைவன் எனக்கும் உங்களுக்கும் அருள்பாலிப்பானாக!

இன்னும் சில வார்த்தைகள்

தொழுகை என்பது, இறைத் துதிப்புகளுடன் கூடிய புறச் செயல்களாலும் அப்போது இருக்க வேண்டிய மனப் பண்புகளாலும் முழுமை பெறுகிறது என்பது உங்களுக்கு தெரிந்த செய்தி. இதுவரை அந்தமனப் பண்புகளைப் பற்றி ஆராய்ந்து வந்த நாம் இப்போது தொழுகையின் புறச் செயல்களைப் பற்றியும் அவ்வப்போது சொல்லப்படுகிற துதிப்புக்களைப் பற்றியும் சிறிதுநேரம் சிந்தனை செய்ய வேண்டும். இந்த வழியில் இங்கே சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தொழுகையை முழுமைப்படுத்துவதற்குத் தேவையான ஆறு பண்புகளைப் பற்றியும் போதிய அளவுக்கு விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறேன். நீங்கள் நன்கு உணர்ந்து கொண்டிருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். என்றாலும் தொழுகையின் பகுதிகளில் எங்கெங்கு எந்தப் பண்புகள் இடம்பெற வேண்டும் என்பதற்கு நான் விரிவுரை கொடுக்கவில்லை.

எனவே அடுத்து நான் கூறப்போகும் செய்தி பெரிதும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இது இல்லையென்றால் இந்த நூலை முழுமையானது என்று சொல்ல முடியாது - வெறும் மனப்பண்புகளுக்குத் தொழுகை என்று பெயரிட முடியாததுபோல்! எனவே தொழுகையின் பகுதிகள் ஒவ்வொன்றையும் எந்த மனநிலையுடன் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதை நீங்கள் அவசியம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தொழுகைக்குரிய நேரம் வந்ததும் 'பாங்கு' சொல்லப் படுகிறது. பாங்கொலி கேட்டதும் நீங்கள் உங்கள் உடலையும் மனத்தையும் இறை வணக்கத்துக்குப் பொருத்த மான பக்குவ நிலைக்குக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும்,

ஆசையும் அக்கறையும் நிறைந்த மனத்துடன் பள்ளிக்கு விரைந்து செல்லத் தயாராகுங்கள்.

ஏற்கெனவே நான் கேள்விப்பட்ட செய்தியொன்று இப்போது என நினைவுக்கு வருகிறது. நுஅமான் பின்தாபிக் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட இமாம் அபுஹனீபாவிடம் யாரோ ஒருவர் கேட்டார் : “பாங்கு சொல்லலப்படும்போது அதற்கு எப்படி மரியாதை கொடுப்பது?”

விரிவான விடை உடனே வந்தது.

“பாங்கொலி கேட்டதும் அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும் என்பது சட்டம். பாங்கு சத்தத்தைக் கேட்கும் சிலர் படுத்துக் கொண்டே பதில் சொல்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் எதிர் திசையை நோக்கி நடந்து கொண்டே பதில் சொல்கிறார்கள். இப்படியெல்லாம் பதில் கூறுவது, பாங்குக்குக் கொடுக்கப்படுகிற சிறந்த மரியாதையல்ல, பாங்கொலிக்குக் கால்களால் கொடுக்கப்படும் மரியாதையே மிகச் சிறந்தது!”

இது உங்களுக்குப் புரியவில்லையா? வினா எழுப்பியவருக்கும் அது புரியவில்லை.

“கால்களால் கொடுக்கும் மரியாதையா? எனக்குப் புரியவில்லையே?” என்று அந்த மனிதர் கேட்டார்.

“பாங்கொலி கேட்டதும் பள்ளியை நோக்கி நடந்து செல்லுங்கள். “கால்களால் கொடுக்கப்படும் மரியாதை” என்று இதைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்.”

-எனவே பாங்கொலி உங்கள் செவிகளைத் தொட்டதும் நீங்கள் செய்யவேண்டிய காரியம் பள்ளியை நோக்கி விரைந்து செல்வதாகும். ஆனால், பாங்கொலிக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியதில்லை என்று நான் கூறுவதாக நினைத்துக் கொள்ளாதீர்கள்

பாங்கொசைக்கு நீங்கள் பதில் சொல்லத்தான் வேண்டும். இது தவிர்க்க முடியாதது என்றாலும் பாங்குக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டுப் பள்ளிக்கு எதிர் திசையில் நடைபோடக் கூடாது. ஏனெனில் பாங்கு சொல்வதன் மூலம் தொழுகைக்கு அழைப்புக் கொடுக்கப்படுகிறதே தவிர, பாங்கொசைக்குப் பதில் கொடுத்துவிட்டுக் கால்களை நீட்டிப் படுத்து தூங்கலாம் என்று அனுமதி கொடுக்கப் படவில்லை.

தொழுகையின் நேரம் வந்ததும் பாங்கு சொல்லப்பட வேண்டும் என்ற சட்டத்தை அடுத்து மற்றொரு சட்டம் வருகிறது: தொழக் கூடியவன் தன் உடலையும் உடையையும் மட்டுமன்றி தொழுகிற இடத்தையும் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் இந்தச் சட்டத்தையும் நீங்கள் அலட்சியம் செய்ய முடியாது. ஏனெனில் உடலோ உடையோ இடமோ அசுத்தப்பட்டிருந்தால் உங்கள் தொழுகை அங்கீகரிக்கப்படாது. இந்தச் சட்டமும் உங்களுக்குத் தெரியாத ஒன்றல்ல. இப்படித் தாய்மைப்படுத்தும் நீங்கள் இத்துடன் திருப்தியடைந்து விடக்கூடாது. உடல், உடை, இடம் ஆகியவற்றைப் போலவே உள்ளத்தையும் தாய்மைப் படுத்திக் கொள்ளுங்கள். இதை நீங்கள் ஒருபோதும் மறந்துவிடக் கூடாது.

இடத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம், அங்கே நீங்கள் இறைவனை வணங்குகிறீர்கள் என்ற காரணத்தினால் தோன்றுகிறது. இறைவணக்கத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது உங்கள் உடலோடு இணைந்திருக்கிறது என்பதால் உடையைச் சுத்தமாக வைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. உடலின் அசைவுகளுக்கும் இறைவணக்கத்தில் பங்கு உண்டு என்று உங்களுக்குத் தெரியும். எனவே “உடலை ஏன் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்?” என்று நீங்கள் கேட்க மாட்டீர்கள் என்று எண்ணுகிறேன்.

மனிதனின் மனப்பண்புகளால் தான் அவன் தொழுகையில் உயிர் ஓட்டம் பரவுகிறது என்பதை இந்த நூலின் ஆரம்பத்திலேயே நான் எடுத்துக் கூறிவிட்டேன். இப்போது நீங்கள் அதை மறந்திருக்க முடியாது. மனத்தில் தாய்மை இல்லாவிட்டால் உடல், உடை, இடம் ஆகியவற்றின் தாய்மையினால் குறிப்பிடத்தக்க எந்த நற்பயனும் உங்களுக்குக் கிடைக்க முடியாது.

இதை நீங்கள் நம்பவில்லையென்றால் உங்களை நான் கேட்கிறேன்: அழகு நிறைந்த நச்சுக் கனியை நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா? அதன் புறத்தோற்றம் உங்கள் மனத்தைக் கவர்ந்தாலும் உள்ளே நிறைந்து நிற்கிற நச்சுத் தன்மை உங்களுக்கு வெறுப்பையும் அச்சத்தையும் தோற்றுவிப்பதில்லையா?

எனவே உங்கள் உள்ளத்தைத் தாய்மைப் படுத்துங்கள். தெரிந்தோ தெரியாமலோ உங்களிடமிருந்து வெளிப்பட்ட குற்றங்கள் அத்தனைக்கும் இறைவனிடம் மன்னிப்புக் கேளுங்கள். ஏற்கெனவே செய்த தவறுகளை மீண்டும் செய்வதில்லை என்று உறுதியுடன் தீர்மானித்துக் கொள்ளுங்கள். இந்தத் தீர்மானம், பாவமன்னிப்புக் கேட்பதைவிடத் தரத்தில் உயர்ந்தது, இது இல்லை என்றால் நீங்கள் இறைவனிடம் பாவமன்னிப்புக் கேட்பதில் அர்த்தமில்லை.

இப்படிப்பட்ட வெற்றுப் பாவமன்னிப்பினால் உங்கள் உள்ளத்தைத் தாய்மைப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று நம்புவதன் மூலம் உங்களை நீங்களே ஏமாற்றிக் கொள்ளாதீர்கள். 'பின்னர் பாவமன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளலாம்' என்ற சபலத்தின் வலிமையைத் துணை கொண்டு எந்தப் பாவத்தையும் துணியோடு செய்கிறவர்களில் நீங்களும் ஒருவராகி விடக் கூடாது.

நீங்கள் கேட்கும் பாவமன்னிப்பே புதியதொரு பாவமாக மாறாதபடி பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். குற்றம் செய்வதும் அதற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டு மீண்டும் அதே குற்றத்தைச் செய்வதுமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒருவரைப் பார்த்து வச்சப்பட்ட ஞானத்தின் தீர்ப்பு அடுத்து வருகிறது.

“நீ கேட்கும் பாவமன்னிப்பு உன் குணத்தில் எந்த மாறுதலையும் ஏற்படுத்தவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் இறைவனிடம் பாவமன்னிப்புக் கேட்கும் நீ நான் தவறாமல் தவறு செய்து கொண்டிருக்கிறாய். பழைய தவறுகளைக் கட்டோடு விட்டு விலகாத உனக்குப் புதிய பாவங்களைச் செய்யும் துணிவு பிறந்திருக்கிறது. இதனால் நீ பாவமன்னிப்புக் கேட்பதே ஒரு பாவமாக உருமாறிவிட்டது. எனவே நீ கேட்கும் பாவமன்னிப்புக்குப் பாவமன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்...”

அடுத்து நீங்கள் பின்பற்ற வேண்டிய சட்டம், 'தொழுகையின்போது உடலில் ஒரு பகுதி மறைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்' என்பது. முந்திய சட்டங்களைப் போலவே இடையும் நீங்கள் பின்பற்றத்தான் வேண்டும். உடலுறுப்புக்கள் சிலவற்றில் மற்றவர்களின் பார்வைகள் படக் கூடாது என்பது இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கம். தொழுகை நிறைவேறுவதற்கான முக்கிய நிபந்தனைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

“யாரும் இல்லாத தனியிடத்தில் அல்லது எவரும் பார்க்க முடியாத நள்ளிருட்டில் முழுநிர்வாண நிலையில் தொழுவதற்குச் சட்டத்தில் அனுமதி உண்டா?” என்று நீங்கள் கேட்கலாம். இது நியாயமான கேள்விதான்.

உடலில் சில பகுதிகள் தொழுகையிலும் மற்ற நேரங்களிலும் மறைக்கப்படவேண்டும் என்பது சட்டத்தின் கண்ணோட்டம். அவை மற்றவர்களின் பார்வையில் படக்

கூடாது என்பது இதற்குக் காரணம். என்றாலும் மற்றவர்கள் இல்லாத இடத்தில் - அல்லது மற்றவர்களால் பார்க்க முடியாத இருட்டறையில் முழு நிர்வாணத்துடன் தொழுவதற்கு இஸ்லாத்தில் அனுமதி இல்லை. ஏனெனில் மறைக்கப்பட வேண்டிய பகுதிகள் எப்போதும் மறைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது சட்டத்தின் உள்நோக்கமாகும். எனவே தொழுகிற இடத்தில் இருப்பவர்கள் எல்லாரும் முழுக் குருடர்களாக இருந்தாலும் நீங்கள் நிர்வாண நிலையில் தொழக் கூடாது.

இதை நீங்கள் இன்னும் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினால் மதுபானம் அருந்துவது பற்றிய சட்டத்தை எடுத்துப் பாருங்கள். போதை தரக்கூடிய அனைத்துப் பொருளுக்கும் இஸ்லாம் தடை விதித்திருக்கிறது என்பது உங்களுக்குப் புதிய செய்தியல்ல. உபயோகிப்பவர்களுக்கு அவை போதையைத் தோற்றுவிக்கின்றன என்று இந்தச் சட்டத்துக்குக் காரணம் காட்டப்படுகிறது.

“அப்படியானால், போதை தரக்கூடிய பானத்தைப் போதை தோன்றாதவாறு மிகச்சிறிய அளவு அருந்துவதில் என்ன தவறு இருக்க முடியும்?” என்று யாரும் கேட்கலாம்.

ஆனால் இந்தக் கேள்விக்குச் சட்டம் இப்படிப் பதில் கொடுக்கிறது.

“ஒரு பொருள் போதையை உண்டாக்கக் கூடியதாக இருந்தால், அதை அறவே உபயோகிக்கக் கூடாது. உதாரணத்திற்கு மதுபானத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். போதை தரும் பொருள் என்ற காரணத்தினால் அதற்குத் தடைபோடப்பட்டிருக்கிறது. அதை ஒருவன் அதிகமாக அருந்தும்போது போதை அடைகிறான் என்றால், அதன் துளிகள் ஒவ்வொன்றிலும் மிகச் சிறிதளவேனும் போதை இருக்கிறது என்பதே பொருள். எனவே

அதனைப் போதை ஏற்படாத அளவு உட்கொள்வதும் தவறுதான்.”

ஒரு துளியானாலும் மழைத்தண்ணீரின் தூய்மையை சிறுநீர் அடைய முடியாது.

இங்கு நான் சொல்ல நினைத்த கருத்து இதுதான் : புற நிர்வாணத்தைத் திரைபோட்டு மறைக்கும் நீங்கள் அக நிர்வாணத்துக்கு நிச்சயமாகப் பரிகாரம் தேடிக் கொள்ள வேண்டும். புற நிர்வாணத்துடன் எந்த மனிதனையும் சந்திக்கத் துணியாத நீங்கள் மன நிர்வாணத்துடன் மாமன்னனை எப்படிச் சந்திக்கத் துணிகிறீர்கள்? மற்றவர்களுக்குத் தெரியாதபடி உங்கள் மனத்தை நீங்கள் மறைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் இறைவனுக்குத் தெரியாதவாறு உங்கள் மனத்தை மறைத்துக் கொள்ள முடியாது.

எனவே இறைவணக்கத்தை மேற்கொள்வதற்கு முன்னர் உங்கள் மனத்திலிருக்கும் அசுத்தங்களைத் துடைத் தெடுக்க முற்படுங்கள். பொறாமை, சந்தேகம், அவநம்பிக்கை, குறிக்கோள் இல்லாமை, அவசரம், பரபரப்பு முதலிய மனப்பண்புகளைத் தற்காலிகமாகவேனும் உங்கள் மனத்தை விட்டுத் தள்ளி வைங்கள். இத்தகைய மனப்பண்புகளுடன் இறைவனை அணுகுவது அவனுக்கு நீங்கள் கொடுக்க வேண்டிய சிறந்த மரியாதை ஆகாது. தப்புச் செய்துவிட்டுத் தப்பியோடிய வேலைக்காரன் மீண்டும் தன் எஜமானனைச் சந்திக்கும்போது அவன் மனநிலை எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள். அப்போது அவன் மனத்திலிருக்கிற வெட்கமும் அச்சமும், இறைவனுக்கு எதிரில் நிற்கிற உங்கள் மனத்துக்கு வரவேண்டும்.

இங்கே, நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட நான்காம் பண்பாகிய இறையச்சமும் ஆறாம் பண்பாகிய வெட்கமும் உருவெடுக்கின்றன.

மேலே இடம்பெற்ற முன்னேற்பாடுகள் அனைத்தையும் சிறப்பாகச் செய்து முடித்துவிட்ட நீங்கள் இப்போது தொழுகையை ஆரம்பிக்கப் போகிறீர்கள். முன்னேற்பாடுகள் முறைப்படி செய்யப்படவில்லை என்றால் பின்னால் வருகிற தொழுகை சீராக அமைய முடியாது என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

இப்போது நீங்கள் குறிப்பிட்டதொரு திசையை முன்னோக்கி நேராக நிற்கிறீர்கள். இப்படி முன்னோக்கப்படும் திசைக்கு 'கிப்லா' என்று பெயர். இங்கே நீங்கள் மற்றத் திசைகள் அனைத்தையும் விடுத்து 'கிப்லா'வின் பக்கம் உங்கள் முகத்தைத் திருப்பி வைத்திருக்கிறீர்கள்.

முன்னோக்கப்படுகிற எந்தத் திசைக்கும் 'கிப்லா' என்று பெயரிடலாம் என்பது உண்மைதான். என்றாலும் இஸ்லாமிய இலக்கியத்தில், தொழும்போது ஒரு மனிதன் முன்னோக்கும் திசையே 'கிப்லா' என்று குறிக்கப்படுகிறது. மக்கமா நகரில் அமைந்திருக்கிற தேவாலயத் திசையை முன்னோக்கித் தொழுகை நிறைவேற்றப்படுகிறது என்ற காரணத்தினால், மக்காவின் திசைக்கு 'கிப்லா' என்று பெயர் கொடுக்கப்படுகிறது.

'தொழுகிறவன் ஒரே திசையை முன்னோக்க வேண்டும் என்று சட்டம் தீட்டுவதன் மூலம் அவன் மனம் ஒரே பொருளில் நிலைத்து நிற்பதற்குத் தேவையான முன்னேற்பாடு செய்யப்படுகிறது.

எனவே கிப்லாவை முன்னோக்கி நின்று இறை வணக்கத்தில் ஈடுபடுகிற உங்கள் மனத்தில் இறைவனல்லாத வேறொன்று நிலைத்து நின்றால்-அவ்வது இறைவனோடு வேறொரு பொருளும் கலந்து நின்றால், நீங்கள் இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கத்தையே நசுக்கிப் போட்டுவிட்டீர்கள் என்பது பொருள்.

பெருமானாரின் கூற்று ஒன்று இங்கு நம் கவனத்துக்கு வருகிறது.

“ஒரு மனிதன் தொழுவதற்கு நின்றுவிட்டால் அவன் முகமும் விருப்பமும் உள்ளமும் இறைவன் பக்கம் இருக்க வேண்டும்.”

இப்படி நீங்கள் 'கிப்லா'வை முன்னோக்கி நிற்கும் போது, உங்கள் சிரம் சற்றுக் குனிந்த நிலையில் இருக்க வேண்டும். உங்கள் மனத்தில் பரவி நிற்கிற பணிவுக்கும் பக்திக்கும் அது விளக்கம் கொடுக்க வேண்டும். தொழுகையை ஆரம்பிக்கும்போது உங்கள் மனத்தில் பணிவு எனும் பண்பு இருப்பது அவசியமாகும். பணிவு இல்லை என்றால் பக்தி தோன்றுவதற்கு மார்க்கமே கிடையாது.

'ஆறாம் பண்பு' எனும் தலைப்பின்கீழ் இந்தப் பண்பு விரிவாக ஆராயப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மனப் பண்பு உங்களுக்கு இல்லை என்றால் அதை எப்படி வளர்த்துக் கொள்வது எனும் விவரம் 'வெட்கம்-பணிவு' எனும் தலைப்பினடியில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நூலில் முறையே 78-ஆம் பக்கத்திலும் 98-ஆம் பக்கத்திலும் இடம் பெற்றிருக்கும் இந்தச் செய்திகளை மீண்டும் ஒருமுறை படிப்பது உங்களுக்கு நன்மை பயக்கும் என்று எண்ணுகிறேன்.

அடுத்து, எந்தத் தொழுகையை எவ்வாறு நிறைவேற்றப் போகிறீர்கள் என்பதை நாலாலும் மனத்தாலும் கூற வேண்டிய கட்டம் வருகிறது. இதற்கு அரபி மொழியில் 'நிய்யத்' என்று பெயர் கொடுக்கப்படுகிறது.

ஓர் உதாரணம் : “லுஹா”* தொழுகையின் நான்கு 'ரக'அத்'துகளை, கிப்லாவை முன்னோக்கிய நிலையில் இறைவனுக்காக நிறைவேற்றப் போகிறேன்” என்று சொல்கிறீர்கள்.

இப்படிச் சொல்லும்போது உங்கள் மனத்தில் வேறு பட்ட சிந்தனை இருக்கக்கூடாது, நீங்கள் செய்யப்போகிற காரியத்தில் உங்களுக்கு முழுக் கவனம் இருக்க வேண்டும். இறைவன் உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் கடமைகளில் ஒன்றை, வேறு எந்த நோக்கத்தையும் குறியாகக் கொள்ளாமல், இறைவனுக்காகவே நிறைவேற்றப் போகிறீர்கள் என்ற எண்ணத்தை மனத்தில் ஆழமாகப் பதித்துக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் செயலுக்கு நிச்சயமாக நற்கூலி உண்டு எனும் நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

இதைத்தொடர்ந்து இரண்டு கைகளையும் குறிப்பிட்ட வகையில் மேலே உயர்த்தி “அல்லாஹு அக்பர்” என்று கூறுகிறீர்கள். “இறைவன் மிகப் பெரியவன்” எனப் பெருள் தருகிற இந்தச் சொற்றொடர் உங்கள் நாவிலிருந்து வெளிவரும்போது, அதை உங்கள் மனம் பொய்யாக்காதபடி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அப்போது உங்கள் எண்ணத்தில் இறைவனைவிடப் பெரிய ஒன்று இருப்பதாகத் தோன்றினால், நீங்கள் பொய் சொல் கிறீர்கள் என்பதற்கு இறைவனே சான்று கொடுப்பான்!

இறைவன் மிகப் பெரியவன் என்பது உண்மைதான் என்றாலும், அதை உங்கள் உள்ளம் ஏற்றுக் கொள்ளாத தால் வார்த்தைக்கும் எண்ணத்துக்கும் முரண்பாடு தோன்றுகிறது. இதனால் எண்ணத்துக்கு நேர்மாறான ஒன்றை நாவினால் கூறுவதன் மூலம் பொய் பேசிய குற்றத்துக்குப் பலியாகிறீர்கள்.

இங்கு கவனம் எனப்படும் முதற்பண்பு முழு வலிமை யுடன் வேலை செய்யவேண்டும். இல்லை என்றால் உங்கள்

* நடுப் பகலில் நிறைவேற்றப்படுகிற தொழுகைக்கு லுஹர் என்று பெயர். ரக்அத் எனும் வார்த்தை 46 ஆம் பக்கத்து அடிக்குறிப்பில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தொழுகை ஏற்றுக் கொள்ளப்படாது என்று சட்டம் கூறுகிறது. இந்தக்கூற்றை ஞானமார்க்கமும் முழு மனத்துடன் ஏற்றுக்கொள்கிறது.

இவ்வாறு தொழுகையைத் துவங்கிவிட்ட நீங்கள் சிறியதொரு பிரார்த்தனை செய்கிறீர்கள். “விண்ணையும் மண்ணையும் படைத்த இறைவனுக்கு நேராக என் முகத்தைத் திருப்பி வைத்திருக்கிறேன்...” என்று அந்தப் பிரார்த்தனை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

இந்தக் கட்டத்தில் உங்கள் மனத்தின் முகம் இறை வனுக்கு நேராக இருக்கவேண்டும். இறைவனை நீங்கள் பார்ப்பது போன்ற உணர்வு உங்களுக்கு ஏற்பட வேண்டும். இந்த மனநிலையை வலியுறுத்துகிற நபிக் கருத்து ஏற்கெனவே உங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டுவிட்டது. இந்த மனநிலை உங்களுக்கு வரவில்லை என்றால், நீங்கள் ‘கிப்லா’வை முன்னோக்கி நிற்பதில் அர்த்தமே கிடையாது. ஏனெனில் இறைவன் திசைகளுக்கும் எல்லைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவன். அவனை எந்தத் திசையிலும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. எனவே மக்காவின் தேவாலயத் திசையை முன்னோக்கி நிற்கும் நீங்கள் இறைவன் அந்தத் தேவாலயத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவன் என்று நினைக்கக் கூடாது.

“எங்கு திரும்பினாலும் இறைவனின் முகம் அங்கு இருக்கிறது” என்பது திருக்குர்ஆனின் தீர்ப்பு.

எனவே குறிப்பிட்டதொரு திசையை முன்னோக்கி நின்று இறைவனை வணங்குகிறீர்களே தவிர, அந்தத் திசையை - திக்கை நீங்கள் வணங்கவில்லை என்பதை ஒரு போதும் மறந்துவிடாதீர்கள்.

இங்கே உங்கள் உள்ளத்தைக் கொஞ்சம் உற்றுப் பாருங்கள். தொழுகையில் நிற்கும்போது உங்கள் மனம்

விண்ணையும் மண்ணையும் படைத்த இறைவனுக்கு நேராக இருக்கிறதா, அல்லது குடும்பத்துக் கவலைகளையும் கடைவீதியில் நீங்கள் வாங்க வேண்டிய சமையற்பொருள்களையும் அது தனக்கு முன்னால் வைத்திருக்கிறதா என்று நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்...

கவனம் எனும் முதற்பண்பு இங்கு பெரிதும் தேவைப்படுகிறது என்பதை நான் சுட்டிக் காட்டவேண்டியதில்லை என்று எண்ணுகிறேன்.

இந்தச் சிறிய பிரார்த்தனை முடிந்தபிறகு, திருக்குர்ஆனின் முதல் அத்தியாயத்தை ஓத வேண்டிய கட்டம் வருகிறது.

“அளவற்ற அருளாளனும் நிகரற்ற அன்புடையோனும் அகிலங்கள் அனைத்தையும் வளர்த்துப் பாதுகாப்பவனுமாகிய இறைவனே எல்லாப் புகழுக்கும் உரியவன்” என்று துவங்குகிற அந்த அத்தியாயத்தைப் பொருளறிந்து ஓதுங்கள்.

-தெளிவு எனும் இரண்டாம் பண்பு இங்கு பெரிதும் தேவைப்படுகிறது.

இந்த அத்தியாயம் முழுவதும் ஓதி முடித்த பின்னர், திருக்குர்ஆனிலிருந்து மற்றோர் அத்தியாயத்தை - அல்லது மூன்று வசனங்களை அமைதியோடு ஓதுகிறீர்கள்.

அடுத்து, “இறைவன் மிகப் பெரியவன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு ‘ருகூவு’ செய்கிறீர்கள். இதைத் தொடர்ந்து, சற்று நிமிர்ந்து நின்றுவிட்டு ‘சுஜுது’ செய்கிறீர்கள். ‘சுஜுது’லிருந்து நிமிர்ந்து சற்றுநேரம் உட்கார்ந்து விட்டு மீண்டும் ‘சுஜுது’க்குச் செல்கிறீர்கள்.*

ருகூவு, சுஜுது ஆகிய இரண்டு செயல்களும் இறைவனைக் கண்ணியப்படுத்தும் நோக்கத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை ஏற்கெனவே விரிவாகக் கூறியிருக்கிறேன். அவ்வப்போது கூறப்படுகிற துதிப்புக்களுக்கும் விளக்கம் கொடுத்துவிட்டேன்.

இந்தச் செயல்களை நிறைவேற்றும்போது உங்கள் மனத்தில் இறைவன்மீது ஆழ்ந்த கண்ணியம் இருக்க வேண்டும். இதன் அடிப்படையில்தான் நீங்கள், உங்கள் உடலில் மிகச் சிறந்தது என்று கருதப்படுகிற முகத்தை மிகத் தாழ்ந்தது என்று நினைக்கப்படுகிற மண்ணில் வைத்து எல்லாம் வல்ல இறைவனைத் துதிக்கிறீர்கள்.

-இங்கு கண்ணியம் எனும் மூன்றாம் பண்பு வெளிப்படுகிறது. இந்தப் பண்பு உள்ளத்தில் இல்லை என்றால் உங்கள் செயலுக்குப் போதிய மதிப்பு கிடைக்காது. அங்கே இறையச்சமும் இறையாதரவும் தோன்றுவதற்கான வாய்ப்பு அடியோடு அழிந்து போய்விடும்.

தொழுகையின் உயிரோட்டத்துக்குத் துணை செய்கிற இந்தப் பண்புகள் இரண்டும் முறையே 52-ஆம் பக்கத்திலும் 67-ஆம் பக்கத்திலும் விரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்ளும் வழி முறைகள் ‘இறையச்சம்’, ‘இறையாதரவு’ எனும் தலைப்புகளின் கீழ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தத் தலைப்புகள் முறையே 54-ஆம் பக்கத்திலும் 67-ஆம் பக்கத்திலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

மேலே இடம்பெற்ற செய்திகள் தொழுகையின் புறச் செயல்களுக்கும் அகச் செயல்களுக்கும் சிறிதளவேனும் விளக்கம் கொடுக்கும் என்று எண்ணுகிறேன்; தொழுகை முழுமை பெறுவதற்கு உயர்ந்த மனப்பண்புகள் எவ்வளவு அவசியமானவை என்பதற்கு வெளிச்சம் காட்டும் என்று நினைக்கிறேன். இவற்றை முழுமையான விளக்கங்கள்

*இந்த அரபிப் பதங்கள் இரண்டிற்கும் 52, 53-ஆம் பக்கங்களில் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

என்று குறிப்பிட முடியாவிட்டாலும் முக்கியமான குறிப்புகள் என்று சொல்வதில் எந்தத் தவறும் இருக்க முடியாது.

தொழுகையின் புறச் செயல்களும் மனப் பண்புகளும் பின்னிப் பிணைந்து நிற்கும்போதுதான் இறை வணக்கம் தன் வலிமையைக் காட்டமுடியும் என்பதற்கு இது போதுமானது. விரிவான விளக்கம், 'தொழுகை - உள்ளும் புறமும்' எனும் நூலில் இடம் பெறவிருக்கிறது.

அறிவை அனைத்துக்கும் மேலாக உயர்த்தி வைத்த வனும் அறிவுள்ளவர்களுக்கு முன்னால் அனைத்தையும் அற்பமாக கியவனுமான எல்லாம் வல்ல இறைவனே அனைத்துப் புகழுக்கும் உரியவன்.

